

Ediția în limba engleză
NEALE DONALD WALSCH
HOME WITH GOD, IN A LIFE THAT NEVER ENDS
Copyright ©2006 by NEALE DONALD WALSCH
Atria Books, a imprint of Simon & Schuster, Inc.

Telemoredactare Felicia Drăgușin

Copyright © 2007, Editura For You

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WALSCH, NEALE DONALD
Acasă cu Dumnezeu : într-o viață care nu se sfârșește niciodată / Neale Donald Walsh. - București : For You, 2007

ISBN 978-973-1701-70-7
28

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin Editurii For You. Reproducerea integrală sau parțială, sub orice formă, a textului din această carte este posibilă numai cu acordul prealabil al Editurii For You.

tel./fax: 021/6656223, 034280024,
mobile phone 072421269;
e-mail: foryou@editura-foryou.ro
editura_foryou@yahoo.com;
website: <http://www.editura-foryou.ro>
<http://www.copiii-indigo.ro>

Printed in Romania

ISBN 978-973-1701-09-7

NEALE DONALD WALSCH

ACASĂ CU DUMNEZEU

Într-o viață care nu se sfârșește niciodată

Traducere
Monica Vișan

EDITURA FOR YOU

Introducere

Aceasta este transcrierea cuvânt-cu-cuvânt, a unei conversații sacre. Este o conversație cu Dumnezeu, despre a fi *Acasă cu Dumnezeu*. Este ultimul episod al unui dialog extraordinar, ce se întinde pe aproape 3 000 de pagini, în 9 cărți, scrise de-a lungul a unsprezece ani, și în care sunt atinse toate aspectele vieții umane. Dialogul de față explorează multe domenii ale experienței umane și, în mod special, un domeniu cu o profunzime mai mare ca niciodată: moartea și procesul de a muri, ca și viața de după moarte.

Discuția se aventurează, de la un punct, într-un teritoriu ce se întinde până la cea mai îndepărtată frontieră a spiritualității: cosmologia întregii vieți. Ea oferă o perspectivă care tale respirația asupra Realității Ultime, prezentată prin metaforă. Revelează, într-un limbaj simplu și accesibil, motivul și scopul vieții, căi prin care oamenii pot obține cea mai mare bucurie, natura călătoriei în care ne-am imbarcat cu toții și extraordinarul sfârșit al acestei călătorii – un sfârșit care se dovedește a nu fi deloc sfârșit, ci un interludiu extatic, într-o experiență glorioasă care continuă și a cărei întreagă descriere zguduie imaginația.

Acest dialog este circular. El țâșnește înainte în spirale, spre locuri uimitoare, noi și niciodată descrise până acum, apoi sare înapoi la lucruri cunoscute, pentru a se

Un minunat mesaj
de dragoste,
într-o minunată
Conversație cu Dumnezeu

Neale Donald Walsh

asigura că următoarea explorare care uluiește mintea va începe pe o fundație solidă.

Dacă veți avea răbdare cu această carte și, de altfel, și cu viața voastră - veți fi răsplătiți din plin.

Este posibil ca mesajul din „Acasă cu Dumnezeu” să fie unul dintre cele mai pline de speranță și ajutor pe care le-a primit vreodată, omenirea.

Este important să înțelegi cum ai ajuns voi la această conversație. Dacă vă gândiți că ați ajuns la ea printr-o întâmplare, veți rata marea cea ce se petrece cu voi, chiar acum. Sufletul vostru v-a adus la această conversație, așa cum v-a ghidat spre orice altă conversație cu Dumnezeu pe care ați avut-o vreodată, sub orice formă ar fi fost ea. El a reușit să plaseze aceste pagini în fața voastră. O serie întreagă de circumstanțe au fost, chiar în acest moment, interconectate într-un mod precis, la timpul exact, pentru ca voi să fiți atrași delicat spre cuvintele pe care le găsiți aici - și doar intervenția Sinelui vostru cel mai înalt a putut produce asemenea evenimente, cu atât de puțin efort.

Dacă acest lucru vă este clar, veți anzi aceste cuvinte într-un mod cu totul deosebit.

Ați fost atrași aici, deoarece Universul a înțeles că voi ați cerut, în tăcere, răspunsuri la întrebări puse de toate ființele umane. Ce se petrece, de fapt, în această viață și ce va fi când ea va lua sfârșit? Ne vom reuni cu cei dragi care au plecat înaintea noastră? Va fi Dumnezeu acolo, să ne întâmpine? Va exista o zi a judecării? Ne vom confrunta cu posibilitatea unei damări veșnice? Ni se va permite să ne strecurăm în paradis? Vom afla măcar ce se petrece după ce murim? Dar oare se va petrece ceva?

În răspunsurile la aceste întrebări se ascund implicații enorme pentru fiecare ființă umană. Ne-am trăi noi vie-

șle altfel, dacă am ști aceste răspunsuri? Eu cred că da. Ne-ar fi mai puțin teamă să trăim așa cum ne-am dorit întotdeauna - fără frică, plini de iubire - dacă ne-ar fi mai puțin teamă de moarte? Cred că răspunsul este da.

Mă doare inima când știu că atât de mulți oameni se simt înfricoșați, pe măsură ce li se apropie momentul de trecere în lumea următoare, fără să mai punem la socoteală cât de frică le este în aceasta. Viața e menită să fie o continuă bucurie, iar moartea este un moment de încă și mai mare bucurie, când ar fi minunat dacă oamenii ar putea găsi doar pacea și ar avea așteptări pline de fericire.

Ca mama mea. Ea a murit complet împăcată. Tânărul preot care i-a dat ultima împărtășanie, a ieșit din cameră dând din cap. „Ea - șopti el - m-a consolatat pe mine”.

Mama a avut o credință neștrămutată că pășea în brațele Lui Dumnezeu. A știut ce înseamnă viața și a știut și ce nu înseamnă moartea. Viața, înseamnă pentru ea să dai tot ce ai, tuturor celor pe care îi iubești - fără ezitări, fără întrebări, fără iluzii. Moartea nu înseamnă că ceva se închide, ci că totul se deschide.

Îmi amintesc că obișnuia să spună: „Când o să mor, să nu fiu trist. Dansez pe mormântul meu!” Mama a simțit mereu că Dumnezeu i-a fost alături pe tot parcursul vieții ei - și exact acolo urma să fie și la moarte. Dar ce să spunem despre cei care își imaginează că trăiesc și mor fără Dumnezeu? Pentru ei, viața poate fi copleșită de singurătate, iar moartea, extrem de înfricoșătoare. În cazul lor, ar fi mai bine să moară fără să-și dea seama că mor.

Așa a murit tatăl meu. S-a ridicat din fotoliul său într-o seară, a făcut un singur pas și s-a prăbușit la podea. Medicii au ajuns în câteva minute, dar deja era gata și sunt sigur că el nu a gândit că acelea aveau să fie ultimele sale clipe pe Pământ.

Mama a știut că murea, și cred că și-a dat ei însăși voie să știe aceasta, pentru că putea să facă fața acestui eveniment, într-o stare de pace și bucurie. Tata nu ar fi putut, așa că a ales să plece brusc. Nu a avut timp să gândească: „O, Doamne, mor! Mor cu adevărat!”. Tot așa, nu cred să fi existat vreun moment, în toți cei optzeci și trei de ani ai săi, în care să-și fi spus: „O, Doamne, trăiesc cu adevărat!”. Mama știa că „trăiește cu adevărat”, în fiecare clipă. Ea cunoștea miracolul și magia vieții. Tata nu.

Tatăl meu a fost un tip interesant, iar gândurile sale despre Dumnezeu, despre viață și moarte, erau o contradicție de termeni. Nu o dată mi-a împărtășit confuzia sa totală cu privire la evenimentele de zi cu zi, ca și neîncrederea profundă în ideea că s-ar petrece ceva după moarte.

Îmi amintesc un schimb de replici, ce avut loc cu doi ani înainte de a muri, în care el reflecta asupra existenței sale. Nu a fost o discuție prea lungă. L-am întrebat care credea el că este sensul vieții. M-a privit cu o privire lipsită de expresie și a spus: „Nu înțeleg nimic din el”. Iar când l-am întrebat ce credea că se petrece după moarte, el a replicat: „Nimic”. Am insistat să-mi dea un răspuns mai lung de un singur cuvânt. „Intuneric. Sfârșit. Asta-i tot. Adormi și nu te mai trezești.”

M-am speriat. A urmat o tăcere penibilă, apoi m-am grăbit să umplu vidul cu tot felul de asigurații că se înșală, că trebuie să fie o experiență extraordinară, ceea ce ne aștepta pe toți, dincolo”. Începusem să-i descriu cum îmi imagineam că ar fi totul, când m-a întrerupt cu o mișcare nerăbdătoare din mână. „Prostii”, a mormăit el. Și asta a fost tot. Am rămas mut de uimire, pentru că îl știam pe tata ca pe un om care, chiar și la cei optzeci de ani ai săi, stătea în genunchi și își spunea rugăciunile, în fiecare seară.

CUI se ruga el, mă întrebam, dacă nu credea într-o viață care să fie sacră și o moarte care să fie doar un început? Și pentru ce se ruga? Poate se ruga să nu aibă dreptate. Poate spera fiind disperat.

Această carte este pentru toți cei care gândesc ca tatăl meu, pentru toți cei care încă mai speră, deși nu mai văd nicio speranță. Este, de asemenea, și pentru aceia care, pur și simplu, nu știu ce se petrece după moarte, și din această cauză nu au o bază prea solidă de pornire, pentru a înțelege mai profund ce se petrece în viață și de ce. Ea este pentru cei care nu cunosc nici o formulă după care se conduce viața pe ea însăși. Este pentru cei care sunt derutați, pentru cei care nu sunt derutați și cred că știu câte ceva despre Dumnezeu, dar care se întreabă uneori dacă nu, într-adevăr, dreptate... și e pentru cei care ar putea fi, pur și simplu, speriați. De asemenea, această carte este pentru cei care nu fac parte din niciunul dintre aceste grupuri, dar care își doresc să-i ajute pe cei care sunt în acele situații, dar nu știu cum să o facă.

Ce-i spui cuiva care moare?

Cum îi consolezi pe cei care rămân să trăiască mai departe? Ce-ți spui ție însuși, în acele momente?

Acestea nu sunt întrebări ușoare. Așa că, acum vezi de ce te-ai adus singur aici.

Este într-adevăr un miracol că ai găsit acest text - și îl ai asta. Un mic miracol, poate, ca mai toate miracolele, dar cu siguranță un miracol. Cred că exact așa este. Cred că sufletul tău te-a atras spre această carte, grație aceluiași impuls care ne atrage pe fiecare înainte, spre următorul nostru pas, spre următoarea noastră cunoaștere - și, în final, spre Divin.

Niciunul dintre noi nu suntem obligați să urmărim acel impuls. Putem schimba direcția, în orice moment. Putem

merge în alta parte. Sau putem să rămăneam pe loc și să nu mergem nicăieri mult timp, blocați în propria noastră derută. Totuși, până la urmă, toți vom pași din nou înainte, și nu putem evita ca, în final, să ajungem la destinație.

Pentru toți destinația este aceeași.
Suntem toți într-o călătorie spre Acasă și nu vom rata țelul. Dumnezeu nu va permite acest lucru.

Iată, în trei fraze, care este mesajul acestei cărți.

*Fiecare face tot ceea ce face pentru sine însuși ...
Când vei înțelege că acest lucru
este valabil și în ceea ce privește moartea,
nu te vei mai teme niciodată să mori*

Este imposibil să trăiești sau să mori fără Dumnezeu, dar nu e imposibil să crezi asta.

Dacă tu crezi că trăiești sau mori fără Dumnezeu, aceasta vei trăi ca experiență.

Poți menține această experiență, oricât de mult dorești. Și o poți încheia, oricând alegi să o faci.

Cred că acestea sunt cuvinte sacre. Cred că au venit direct de la Dumnezeu.

Aceste cuvinte mi-au umblat prin în minte, în ultimii patru ani. Acum îmi dau seama că ele erau o invitație pentru mine. O invitație din partea lui Dumnezeu, la o conversație mai amplă.

Ai dreptate. Am vrut să mă asigur că vom avea această conversație amplă, așa că ți-am plasat aceste cuvinte în minte, de fiecare dată când te-ai gândit serios la viață și la moarte, chiar și pentru un moment. Aceasta este o conversație la care ai fost refractar și pe care ai respins-o, în repetate rânduri.

Da, știu. Dar nu pentru că mi-ar fi teamă să vorbesc profund despre viață sau chiar despre moarte, ci pentru că acestea sunt niște subiecte foarte complexe și am vrut să fiu sigur că sunt pregătit, cu adevărat, să mă angajez într-o conversație deosebită despre ele. Am vrut să fiu pregătit din punct de vedere psihologic și, probabil, spiritual.

Acum simți că ești pregătit?

Sper că da. Nu pot să resping o asemenea conversație, la nesfârșit. Chiar dacă aș încerca, tu ai continuă să-mi plasezi aceste cuvinte în cap.

Da, așa aș face. Pentru că acestea sunt cuvintele pe care vreau să le auzi – chiar dacă ar fi să nu ajungi niciodată la restul conversației.

Bine, le-am auzit.

Vreau să le auzi din nou și din nou.

Este imposibil să trăiești sau să mori fără Dumnezeu, dar nu e imposibil să crezi asta.

Dacă tu crezi că trăiești sau mori fără Dumnezeu, aceasta vei trăi.

Poți menține această experiență, oricât de mult dorești.

Poți încheia această experiență, oricând alegi să o faci.

Aceste cuvinte exprimă tot ceea ce ar trebui să știe vreodată, oricine se teme să trăiască sau să moară.

Atunci putem să încheiem conversația, chiar aici.

Putem. Cât de departe vrei să ajungi în înțelegerea ta mai înaltă? Dacă vei alege să continui această conversație,

îți voi prezenta încă 100 de cuvinte – o formulă Pentru Întreaga Viață, de 100 de Cuvinte.

Păi asta-i nișă!

Exact asta a fost și intenția mea.

Și a mers. Acum nu mă mai gândesc să scurtez conversația. Așa că, iată-mă într-o conversație cu Dumnezeu, despre a trăi și a muri. Din nou.

Da, dar cu privire la multe lucruri despre care nu am discutat niciodată înainte.

Cine ar fi crezut ...

Nu contează. Nu ai această conversație pentru altcineva – o ai pentru tine însuși.

Trebuie să-mi amintesc mereu acest lucru.

Oamenii cred atât de des că fac ceva pentru altcineva, când, de fapt, o fac pentru ei înșiși.

Fiecare face tot ceea ce face, doar pentru sine însuși. Când vei înțelege acest lucru, vei atinge iluminarea. Și când vei înțelege că acest lucru este valabil chiar și când e vorba despre a muri, nu te vei mai teme niciodată să mori. Iar când nu te vei mai teme să mori, nu te vei mai teme nici să trăiești. Ți-ai trăit viața din plin, chiar până în ultima clipă.

Stai puțin. Așteaptă un minut. Spui că, atunci când mor, o fac pentru mine însumi?

Bineînțeles. Pentru cine altcineva ai face-o?

*Odată o-ți dai răspuns la cele mai multe
dintre întrebările pe care le-ai avut vreodată
despre moarte. Ți-vei fi răspuns
la cele mai multe dintre întrebările
pe care le-ai avut vreodată despre viață.*

2

După cum văd, începutul e interesant. Este o afirmație care te provoacă.

Este prima din multe care vor apărea aici. Și dialogul nostru va ajunge în locuri care nu vor fi doar provocatoare, ci, pentru unii, chiar incredibile. Astfel va fi și natura Reamintirilor pentru care ai venit.

Reamintiri?

Este așa cum ți-am spus în conversațiile anterioare. Nu ai nimic de învățat, ci trebuie doar să-ți reamintești. Conversația pe care o vom avea acum – ca toate conversațiile noastre – te va ajuta să faci acest lucru. Te va conduce printr-o serie de Reamintiri despre viață și moarte.

Vei observa că multe din aceste Reamintiri au legătură cu moartea. Așa este proiectat, pentru că, doar printr-o înțelegere mai profundă a morții, poți ajunge cel mai repede la o înțelegere mai profundă a vieții.

Unele dintre aceste Reamintiri pot fi surprinzătoare, pentru că ele vor pune la încercare foarte mult din ceea ce

credeai că știi. Altele s-ar putea să nu te surprindă deloc. Imediat ce le vei auzi, vei conștientiza că le știai dintotdeauna. Toate la un loc, aceste Reamintiri te vor aduce înapoi la tine însuți, re-amintindu-ți tot ce trebuie să știi, pentru a trăi ca experiență faptul că ești Acasă cu Dumnezeu.

Omenirea a așteptat atâta timp ca să aibă o nouă conversație despre aceste subiecte majore. Cea mai mare parte din tot ce avem în realitatea noastră colectivă este din ere trecute. Am putea folosi acum o „nouă înțelepciune”.

Toate ființele umane se nasc cu toată înțelepciunea universului imprimată în sufletele lor. Ea se află în ADN-ul tuturor. Într-adevăr, „ADN” ar putea fi utilizat foarte bine ca acronim pentru Amintirea Divină Naturală.

Fiecare lucru viu are această amintire naturală închisă în el. Face parte din sistem. Face parte din procesul pe care tu îl numești Viață. De aceea, când oamenii se confruntă cu o înțelepciune înaltă, amintirea sună atât de familiar și sunt de acord cu ea, aproape instantaneu. Nu există contradicții. Este doar o reamintire. Face parte din Amintirea lor Divină Naturală. Se spune că este „în ADN-ul lor” Este ceva de genul „Daaa! Bineînțeles!”

Deci să deschidem noua conversație în mod serios, permițându-ți să-ți amintești ceea ce ai știut dintotdeauna. Să vorbim cu un glas nou despre aceste lucruri, pentru a-ți da voie să-ți reînnoiești memoria celulară și să-ți găsești drumul spre Casă.

Pot fi Acasă cu Dumnezeu, și cât încă sunt în viață, nu-i așa? Adică ... nu trebuie să aștept să mor, ca să ajung „Acasă”, nu?

Nu trebuie.

Atunci – mai spunem-i o dată, ca să pot înțelege clar – de ce atât de multe Reamintiri sunt legate de moarte?

Moartea este cel mai mare mister al vieții. Descifrând acest mister, descifrezi totul.

Odată ce ți-ai răspuns la cele mai multe întrebări pe care le-ai avut vreodată despre moarte, ți-vei fi răspuns, de asemenea, la cele mai multe întrebări pe care le-ai avut vreodată despre viață. Atunci vei ști cum să fii Acasă cu Dumnezeu, fără să mori.

Am înțeles. Minunat.

Dar te sfătuieste să nu ai așteptări, sau să-ți fixezi în minte dorința că toți trebuie „să prindă” ce s-a spus aici, pentru că, dacă faci așa, s-ar putea să ajungi să „aranjezi” această conversație, în așa fel încât să te asiguri că o vor înțelege cât mai mulți oameni și că vor fi de acord cu ea.

Aua, n-aș face asta!

Ai putea fi tentat să o faci, dacă te gândești că alții ar putea o marginaliza sau ridiculiza.

Nu cred.

Vor fi porțiuni din această conversație – mai ales când vom ajunge să discutăm despre întreaga cosmologie a vieții – la care mulți s-ar sionți „pe dinafară”.

Nu mă îndoieste că explorările și incursiunile mentale pe care suntem gata să le facem, ți vor sporii capacitatea de a înțelege profund adevărul despre viață și moarte – deși unele dintre ele ți s-ar putea părea atât de străine și de esoterice, încât ai putea fi tentat să le „corectezi”.

Nu, nu se va petrece asta. Angajamentul meu față de această conversație este de a o transcrie exact, în totalitate, nelăsând la o parte nimic din ceea ce Tu ai vrut să fie aici.

Bine. Atunci să pornim.

Iată ...

PRIMA REAMINTIRE

A muri este ceva ce faci pentru tine.

Ce spui aici e foarte interesant, pentru că nu mă potvedea pe mine „faci” asta pentru *nimeni*. De fapt, nu văd deloc procesul de a muri, ca pe ceva care-l *fac* eu. Îl văd ca pe ceva ce mi se *întâmplă* mie.

Ți se întâmplă ție. Și se întâmplă *prin* tine. Tot ce ți se întâmplă ȚIE, se întâmplă *PRIN* tine. Și tot ce se întâmplă *PRIN* tine, se întâmplă *PENTRU* tine.

Chiar nu m-am gândit niciodată la a muri ca la ceva ce aș face intenționat – cu atât mai puțin aș face-o pentru mine însuși.

O faci pentru tine însuși, pentru că a muri e un lucru minunat. Și o faci „intenționat”, din motive ce vor deveni clare, pe măsură ce ne adâncim în conversație.

A muri e un lucru minunat?

Da. Ceea ce tu numești „moarte” este ceva minunat. Deci nu fii îndurerat când moare cineva, nici nu te gândi la propria ta moarte cu tristețe și cu presimțiri rele. Întâmpină moartea cu bucurie, așa cum ai întâmpinat și viața, pentru că moartea ESTE viață, într-o altă formă.

Salută moartea altcuiva cu un sentiment de sărbătoare și profundă fericire, pentru că acela va avea o călătorie splendidă. Iată calea spre o experiență plină de pace a morții – a ta sau a altcuiva: să știi că persoana care moare este, întotdeauna, cauza aceluia fapt.

Și aceasta este ...

A DOUA REAMINTIRE

Tu ești cauza propriei tale morți. Aceasta este întotdeauna adevărat, indiferent unde sau cum mori.

*Crezi că moartea este ceva ce apăsă
împotriva voinței tale?*

Domnule, Tu chiar te ții de cuvânt aici! Asta, într-adevăr, va
fi greu de crezut pentru mulți oameni.

Există câteva principii de bază ale vieții – asupra căro-
ra ne vom concentra mai profund peste puțin timp – cu aju-
torul cărora va fi mai ușor să nuanți cu mai multă fermi-
tate, unele dintre aceste Reamintiri în realitatea ta.

Când vom explora mai complet aceste principii funda-
mentale, vei ajunge să afli că ceea ce numești **tu moarte** este
un moment de creație, plin de forță.

Vezi? Un alt gând fascinant. Moartea e un „moment de creație“?

Este unul din cele mai puternice momente pe care le
poți întâlni vreodată. Este un instrument. Folosită așa cum
a fost menită să fie, moartea poate crea ceva chiar extraor-
dinar. Și acestea îți vor fi explicate.

Moartea e un instrument? Nu e, pur și simplu, o „poartă“?

Este o poartă – dar este o poartă magică, pentru că
energia cu care vei pași prin această poartă determină ce
este de cealaltă parte.

18

Acasă cu Dumnezeu

Bine, bine, dar stai puțin. Îmi tai respirația. Putem încetini
puțin? Putem să revedem puțin acest subiect și să umplem câteva
goluri? Ceea ce tocmai ai spus mă lasă cu o mulțime de năvărări.

Le revedem pe toate. **Vom răspunde la fiecare din ele.**

Minunat. Deci să începem cu ideea de a folosi moartea, ca pe
un instrument. Acest gând este cu totul nou pentru mine. Un ins-
trument este ceva ce este folosit cu intenție. Este ceva pe care ci-
neva vrea să-l folosească. Dar eu nu vreau să mor. Nimeni nu vrea
să moară.

Toți vor să moară.

Toți vor să moară?

Bineînțeles, altfel nimeni n-ar face-o. Tu crezi că a
muri e ceva ce se petrece împotriva voinței tale?

Sigur, așa pare pentru foarte multă lume.

Nimic nu apare împotriva voinței tale. Este imposibil.
Așa că aceasta este ...

A TREIA REAMINTIRE

Nu poți muri împotriva voinței tale.

Dacă aș crede că acest lucru e adevărat, ar fi atât de liniștitor,
ar fi extrem de vindecător, să știu asta. Dar cum aș putea accepta
acest fapt ca fiind adevărul meu, atunci când știu din experiență că
se întâmplă o mulțime de lucruri, care n-aș fi vrut să se întâmple.

Nimic nu are loc fără ca tu să fi vrut să se întâmple.

Nimic?

Nimic.

19

Neale Donald Walsch

Îți poți IMAGINA că ți se întâmplă lucruri care nu ai fi
vrut să se întâmple, dar nu e așa, ci este doar un gând care
îți permite să te consideri o victimă.

Nimic nu te împiedică mai mult să evoluezi decât acest
gând. Ideea de victimizare este un semn sigur al unei per-
cepții limitate. Victimizare reală nu poate exista.

Este destul de dificil să îți spui cuiva, a cărui fiică a fost violată, sau
al cărui sot a fost pe de-a-ntregul ras de pe fața pământului, printr-un
act ticălos de „purificare etnică“, că nimeni nu a fost victimă.

Ar fi total nefolositor să le vorbești astfel oamenilor,
când ei se află în mijlocul suferinței. În acele momente, fii
pur și simplu lângă ei, cu profundă compasiune, cu afecți-
une reală și iubire vindecătoare. Nu le servi platitudini spi-
rituale sau incursiuni intelectuale, ca remediu pentru dure-
rea lor. Întâi vindecă suferința, și abia apoi vindecă gândul
care a creat acea suferință.

Sigur, e adevărat că, în sensul uman obișnuit, există
„victime“ ale evenimentelor și circumstanțelor cumplite ale
vieții. Dar această experiență a victimizării poate fi reală,
numai în contextul conștiinței umane obișnuite – și, de
aceea, limitate.

Când spun că adevărata victimizare nu există, vorbesc
din prisma unui nivel de conștiință cu totul diferit. Totuși,
acesta este un nivel de conștiință pe care ființele umane îl
pot atinge, odată ce durerea lor s-a vindecat.

Cred că afirmațiile Tale vor fi dificil de acceptat pentru mulți
oameni, indiferent dacă ei se află în suferință emoțională sau nu.

Ceea ce spun aici, nu e nimic mai mult decât au spus
aproape toate religiile tradiționale ale lumii, de multe se-
cole: „Multe și misterioase sunt Căile Domnului“, au procla-
mat ele. „Aveți încredere în planul perfect al lui Dumnezeu.“

20

Acasă cu Dumnezeu

Mai târziu în această conversație, vom avea ocazia să
explorăm această idee a unui plan perfect și, de asemenea,
vom arunca o privire asupra modului în care multe suflete
diferite interacționează împreună, pentru a produce efecte
individuale și colective asupra vieții de pe Pământ – într-un
anumit mod perfect, pentru un anumit scop perfect. De
fapt, îți voi cere ȚIE să-Mi dai MIE un astfel de exemplu.

Îmi vei cere Tu asta?

Da. Și vei ști atunci exact despre ce vorbesc.

Acum, rămâi liniștit în inima ta, știind că toate lucru-
rile se petrec într-un mod perfect.

Voi încerca. Voi încerca să păstrez acest gând și să-l accept în
inima mea, așa cum mi-ai cerut. Dar Tu înaintezi aici destul de re-
pede. Te mișci iute. Ne-am angajat în acest dialog doar de puțin
timp, iar Tu ești deja ... poți să spui așa? ... în ozon. Nu vreau să par
îpsit de respect, dar încotro se îndreaptă această conversație?

Încotro ai vrut tu să mergi întotdeauna.

Adică ... ?

Spre adevăr.

21

*Nu există alt adevăr decât cel care este în tine.
Orice altceva este ceea ce îți spun alții.*

Așigur că am mai auzit asta înainte. Fiecare încearcă să mă convingă că el mă conduce spre adevăr.

Da, dar numai o singură persoană te poate duce acolo.

Și cine e aceasta, Tu?

Nu.

Atunci cine?

Tu.

Ești?

Da, tu. Tu ești singurul care te poate duce la adevăr, pentru că adevărul există doar într-un singur loc.

Nu-mi spune că ... e „în mine”.

Corect. Nu există alt adevăr decât adevărul care există în tine. Orice altceva este ceea ce îți spun alții.

Inclusiv ce-mi spui Tu acum!

Bineînțeles. Exact.

Atunci care-i rostul acestei conversații? Dacă e așa, ce rost are să mai ascultăm vreodată ce ne spune altcineva?

22

Acasă, a lui Dumnezeu

N-am spus că nimic exterior nu te poate ghida spre adevăr. Am spus că tu ești singurul care te poate duce acolo.

Și dacă mi-aș fi cunoscut propriul drum spre adevărul despre viață și moarte, nu Te-aș fi întrebat pe Tine de el. N-aș fi avut acest dialog acum, nu-l așa?

Mulți oameni pe care-i cunosc s-ar ruga să-l aibă. S-ar ruga pentru un răspuns, pentru o ghidare, când se afla în fața celor mai profunde întrebări ale lor despre viață și despre moarte. Iar când oamenii se roagă lui Dumnezeu pentru răspunsuri și le primesc – deseori foarte clar – ei spun că Dumnezeu le-a răspuns la rugăciuni.

S-ar putea spune că la fel este și experiența pe care o am eu acum, aici. Simt aceasta – toată această conversație – ca pe o formă de rugăciune, la care primesc un răspuns.

E o afirmație minunată, pentru că este și adevărată.

De aceea notez toată această conversație, tot acest proces. Scriu absolut tot.

Doar să ai grijă ca acest lucru să nu le creeze altora impresia că a înțelege cu claritate este ceva ce se găsește în afara lor și că ei ar trebui să meargă în altă parte – la tine, de exemplu – pentru răspunsuri. Fii atent să nu creezi o situație în care alții să te invidieze că ai găsit o cale spre înțelepciune, pentru că atunci ei vor vrea ca tu să le arăți lor calea, iar acest lucru ar fi contraproductiv și chiar periculos.

Periculos?

Când alți oameni vor începe să creadă că tu ai acces la răspunsuri de la Dumnezeu – la care ei nu au – tu vei deveni periculos. Așa că sarcina ta este să faci tot ce poți pentru a te asigura că lumea nu va gândi așa despre tine. Un sfat foarte bun ar fi să nu lași lumea să te privească ca pe un caz special.

23

Nicole Donald Walcott

la orice măsură crezi că se impun pentru a te „specializa”. Tu ești special, desigur. Ideea este să elimini din mintea oricui altcuiva gândul că tu ai fi, în vreun fel, mai special decât alții.

Și ce-mi sugerezi?

Fă ceva cu totul ieșit din comun, pentru genul de persoană pe care oamenii ar vrea să și imagineze că ești – ceva ce un „sfânt” sau un „guru” n-ar face niciodată. Condu o formație rock. Fă-te comediant. Deschide o pistă de bowling.

Deci, nu sunt sfinți care să alba piste de bowling? Nu sunt guru care să fie comediant?

Glumești? TOȚI sunt.

Tă-t-t-t!

Nu mai că lumea nu crede că sunt. Asta-i ideea. Așa că, fă ceva ieșit din comun, ceva ce i-ar face pe oameni să se scarpine în cap, ceva ce i-ar face să-ți nege calitatea de „special” și chiar să te acuze că ai fi foarte NESpecial.

Păi numai dacă le-aș spune povestea vieții mele și ar trebui să fie suficient să-l fac să ajungă la concluzia asta. Am făcut destule greșeli și destule lucruri pe care nimeni nu le-ar aproba, pentru ca să fie imposibil ca cineva să mă considere foarte special.

E adevărat că ești un Mesager Imperfect – ceea ce te face să fii perfect.

Pentru că nimeni nu poate confunda Mesajul cu mesagerul.

Nu chiar. Doar dacă nu cumva le permiți tu. Deci continuă să fii uman. Iartă-te tu însuși și cere iertare și altora, pentru toate greșelile tale – vechi și noi. Apoi arată-te și spune-le tuturor că răspunsurile pe care le cauți se află în ei înșiși.

24

*Indiferent pe ce cale mergi,
nu se poate să nu ajungi Acasă*

E foarte bine să le spui asta oamenilor, dar a fost spusă de atâtătea ori, încât acum poate părea nimic mai mult decât un aforism uzat. Adică, „Răspunsurile se află în tine” e doar la un pas de „Forța e cu tine”.

Și totuși, sunt aici să-ți spun că tot ce vei avea vreodată nevoie să știi, ai știut deja de la naștere. În fapt, ai venit aici să demonstrezi asta.

Afirmațiile astea ale Tale sunt chiar ... nu știu ... desprinse de experiența noastră reală. Cum pot să cred că fiecare răspuns este „în mine”, și că a fost acolo de la naștere, când văd, din experiență, că mai am atât de multe de învățat?

Nu ai nimic de învățat. Trebuie doar să-ți reamintești. Viața este un proces de evoluție. Evoluția este dovada prezenței și expresiei Divinității. Tot ce înseamnă viață funcționează astfel.

Să luăm spre exemplu copacul pe care-l vezi pe fereastră. El nu știe nimic mai mult acum, când e înalt de cinci metri și te acoperă cu umbra coroanei sale gigantice, decât atunci când era un puiet. Toată informația de care avea nevoie pentru a deveni ce este astăzi, era conținută în sămânța

25

sa. Nu a avut de învățat nimic. El nu a avut altceva de făcut decât să crească. Pentru a crește, a folosit informația închisă în memoria sa celulară.

În această privință, nu ești diferit de acel copac.

N-am spus: „Chiar înainte să întreb, eu îți voi fi răspuns?”

Da, da, dar ... ei bine, trebuie să întreb din nou ... care este atunci rostul acestei conversații? De ce să vorbim, cu oricine, despre orice – ba, cu atât mai mult, de ce să ne rugăm sau să vorbim cu Dumnezeu?

Chiar și copacul are nevoie de soare care-l ajută să crească.

Toată lumea vie este interconectată. Nici un aspect sau individuație²⁶ a întregului nu acționează independent de orice alt aspect sau individuație. Viața crează, în mod continuu, interactiv. Noi producem efecte reciproce. Nu există alt mod în care Noi le-am PUTEA produce.

Conversațiile tale cu alții și toate informațiile care îți parvin din lumea ta exterioară sunt asemenea razelor soarelui. Ele fac ca semințele din tine să crească și să evolueze.

Sunt multe lucruri în lumea ta exterioară, care te pot îndrepta în direcția adevărului tău interior. Dar chiar și aceste persoane, locuri, obiecte și evenimente sunt doar memento-uri. Ele sunt ca niște indicatoare.

²⁶ Termen folosit de Carl Jung, care definește astfel: un proces de maturizare, în care individul se maturizează în același mod ca și corpul fizic. Componentele diferențiate tind spre un tot indivizibil. Persoana devine conștientă de umbră - partea întunecată din noi; devine conștientă de animus și anima - partea masculină dintr-o femeie și cea feminină dintr-un bărbat; de spiritul arhetipal și de Sine Acum, noi trebuie să unim materia și spiritul, forma și lipsa de formă, corpul și sufletul. Jung spune că individuația înseamnă "a ajunge la starea de Sine" sau "realizarea de sine" N. T.

De fapt, aceasta este semnificația „lumii exterioare”. Lumea fizică este proiectată să îți furnizeze doar contextul, în care tu să poți trăi ca experiență în exterior, ceea ce cunoști în interior.

Și astfel, eu beneficiaz de pe urma lumii din jurul meu, care arată exact așa cum este.

Toți oamenii beneficiază la fel. Din acest motiv am spus că, atunci când privești lumea și tot ce vi se întâmplă, „Nu judecați și nici nu condamnați”.

În continuare, să considerăm copacul, ca fiind prietenul nostru care ne ajută, în această porțiune a discuției, să ajungem la o înțelegere mai profundă. Să ne imaginăm că tu ai ieșit din lumină și ai intrat adânc într-o pădure. Nu ai mai mers niciodată atât de adânc în pădure și știi că se poate să-ți fie mai greu să găsești din nou lumina. Așa că, în drumul tău, pui semne pe copaci. Apoi, când ieși din pădure, vezi acele semne și îți amintești că tu le-ai pus acolo, pentru a-ți arăta drumul înapoi. Aceste semne îți sunt exterioare ție. În final, ele te vor conduce înapoi Acasă, dar ele nu sunt „Casa”, în sine. Semnele îți arată cărarea, drumul, calea – și astfel calea ți se pare familiară. O recunoști. Adică o „recunoști”, sau o „cunoști din nou”.

Dar nici Calea nu este Destinația.

Doar tu însuși te poți duce la Destinație.

Unii te pot îndruma spre o cale, alții îți pot arăta drumul lor, dar numai tu însuși te poți duce la Destinație. Doar tu poți decide să fii Acasă, cu Dumnezeu. Lumea ta exterioară e calea. Ea este menită să te conducă înapoi, Acasă. Într-adevăr, toate evenimentele din lumea ta exterioară sunt menite să facă exact asta. De aceea le-ai pus tu acolo.

Ele sunt semne pe copaci.

Asta sunt.

Dar, dacă eu am pus totul acolo unde e, în lumea mea exterioară, astfel încât să mă conducă înapoi la adevărul meu interior – asta vrei? Tu să spui aici, ei bine ...?

Asta spun. Ai înțeles exact.

Dacă am făcut eu asta, atunci, într-un fel, eu mi-am pus această carte, în propriile mele mâini.

Corect.

Eu am „determinat” acest material să vină la mine, exact așa cum vine acum. Este un indicator. E un semn pe copac.

Acum vezi lucrurile clar. Exact așa este.

Dar atunci, dacă totul în lumea mea exterioară este un indicator, cum se distinge fiecare lucru? Ar fi ca și când aș merge pe stradă și, când aș ajunge la o intersecție, aș vedea că toate indicatoarele sunt îndreptate în direcții diferite și toate ar spune: „SPRE ACASĂ, PE AICI”.

Într-adevăr, acum vezi clar lucrurile.

Ce spui tu acolo?

Spun că indiferent pe ce drum mergi, nu se poate să nu ajungi Acasă.

Atunci nu contează ce cale aleg.

Nu, nu contează.

Nu contează ce cale aleg?

Totalmente, absolut și sigur nu contează.

Atunci de ce m-aș mai obosi să aleg o cale în locul alteia? Dacă toate căile duc Acasă, care-i diferența între ele?

Unele căi sunt mai puțin dificile.

Orice ai face, nu crede ce se spune aici.

A, a, a, unele căi sunt mai bune decât altele.

„Mai puțin dificile” este o descriere reală – pe când „mai bun” reprezintă o judecată. O observație care ne conduce la ...

A PATRA REAMINTIRE

Nici o cale pe care o alegem ca să mergem înapoi Acasă, nu e mai bună decât oricare altă cale.

Ești sigur? Te rog, Doamne, te rog, am nevoie de asigurarea Ta în această privință. Aproape toate religiile de pe fața Pământului afirmă exact opusul.

Îți spun din nou, ca să nu mai fie nicio neclaritate: nici o cale ce duce înapoi Acasă nu e mai bună decât oricare alta.

Toate căile te conduc într-acolo, într-uză, pentru ca să ajungi acolo, este nevoie doar de o dorință adevărată, de o inimă pură și deschisă și credința că Dumnezeu nu are de ce să spună: „Nu, tu nu poți fi cu Mine” niciunei persoane, pentru nici un motiv – cu atât mai puțin pentru că cineva, pur și simplu, a crezut în Dumnezeu, într-un mod diferit.

Toate religiile adevărate sunt minunate și toate învățăturile spirituale adevărate sunt căi spre Dumnezeu, dar nicio religie și nicio învățătură nu e mai „corectă” decât alta. Există mai multe cărări ce duc spre vârful muntelui.

Religia a fost creată de culturile și civilizațiile umane, pentru a-i ajuta pe cei născuți în acele culturi să cunoască și să înțeleagă că există o sursă mereu prezentă de ajutor, în vreme de nevoie; de putere, în timpuri de încercări; de claritate, în vreme de confuzie și de compasiune, în momente de durere.

Religia este, de asemenea, o manifestare a cunoașterii instinctive a omenirii că ritualurile, tradițiile, ceremoniile și obiceiurile au o valoare enormă, ca semne care atestă prezența unui popor în lume și ca un liant care asigură această prezență, menținând unitară cultura unui popor.

Fiecare cultură are tradiția sa frumoasă și unică, ce onorează un adevăr central sublim: că există ceva mai mare și mai important în viață decât dorințele fiecăruia, sau chiar decât propriile sale nevoi; că viața însăși este o experiență cu mult mai profundă și mult mai plină de înțelesuri, decât își închipuie inițial mulți oameni; și că omul își va găsi cea mai profundă satisfacție și cea mai sublimă bucurie în iubire și grija reciprocă, în iertare și creativitate, în plăcerea de se juca și de a-și uni mâinile într-un efort unitar, pentru a atinge un scop comun.

De aceea, porniți fiecare spre Mine, pe calea proprie. Asumați-vă propria cale spre Acasă. Nu vă faceți griji și nu emiteți judecăți, față de modul în care și le aleg alții pe ale lor. Nu se poate să nu ajungeți la Mine – și acest lucru este valabil și pentru ei. Într-adevăr, toți vă veți reîntâlni Acasă, veți fi din nou împreună și vă veți mira de ce ați ocolit atât de mult.

O, și ce ne-am mai certat, nu-i așa? Ne-am certat fără înțelegere. Ne-am stădrit și ne-am luptat, și am ucis, și am murit, pentru că am insistat că drumul nostru e cel corect – că, de fapt, al nostru e singurul drum – spre Împărăția Cerurilor.

Da, așa ați făcut.

Iar acum, Tu vii și ne spui că „nici o cale nu e mai bună decât alta”. Și mă vad nevoit să întreb, delicat, cum pot eu să cred asta? Cum pot să știu ce să cred?

Orice ai face, să nu crezi ce este spus aici.

Poftin?

Nu crede nici un cuvânt din ce spun. Ascultă ce zic, apoi crede ce-ți spune inima ta că e adevărat. Asta, deoarece în inima ta se află înțelepciunea ta, și în inima ta sălăsluiește Dumnezeu, în cea mai intimă comuniune cu tine.

Îți cer doar un singur lucru.

Care e acela?

Te rog să nu confunzi ce este în inima ta, cu ceea ce se află în mintea ta. Ce e în mintea ta a fost pus acolo de alții. Ce e în inima ta, e ceea ce duci cu tine, din Mine.

Totuși poți să-ți închizi inima față de Mine – și mulți au făcut-o. Mulți și-au închis și mintea. Și te rog nu spune altora că, dacă El nu cred ce este în mintea TA, Eu îl voi condamna.

Și, orice ai face, nu-l condamna tu, în numele Meu.

Noi continuăm să facem asta. Se pare că nu știm cum să ne oprim, și trecem printr-un adevărat iad.

Iată și Vestea cea Bună: Omenirea nu trebuie să treacă prin iad, ca să ajungă în raî.

Nu e necesar nici măcar să intrăm în aceste păduri derotante, în care trebuie să însemnăm copaci, ca să ne găsim drumul de întoarcere. Putem să le ocolim.

Corect.

Oricât căi de frumoase și tentante ar părea aceste păduri, privite dinspre drum, nu trebuie să intru în desig, nu e nevoie să mă pierd în ele și apoi să încerc să-mi găsesc drumul înapoi.

E corect, nu ești obligat.

În fiecare zi mi-am promis mie însumi că mă voi menține pe cale – și totuși, în fiecare zi, sunt tentat de viață să mă las prins în tot felul de „drame”, care nu au nici o legătură cu cine sunt sau încotro merg. Înainte de a-mi da seama, sunt din nou în pădure.

Și încă n-ai ieșit de acolo.

Știu. Îmi sună continua în minte cuvintele lui Robert Frost. Le-am mai auzit înainte, dar acum le aud altfel...

*Pădurile sunt frumoase, întinse și adânci.
Dar am promisiuni de ținut,
Și mult de mers, înainte să adorm,
Și mult de mers, înainte să adorm.*

Deci, vino cu Mine acum. Să călătorim împreună spre lumină, astfel încât, în sfârșit, să poți distinge pădurea de copaci.

OK. Să pornim în călătoria spre lumină. M-am trezit în pădure, m-am blocat în pădurea întinsească a propriilor mele conflicte și confuzii. Iar acum vreau într-adevăr să ajung „înapoi Acasă”. Dar calea cea mai scurtă, nu e și calea cea mai bună? Adică mai scurtă nu înseamnă „mai bună”? Care este cea mai scurtă cale?

Pentru a răspunde la această întrebare, trebuie să definim ce înțelegem prin „Acasă” – mai exact, ce este acest

„Acasă” la care oamenii caută să se întoarcă? Cei mai mulți cred că „a merge Acasă” înseamnă a se întoarce la Dumnezeu. Dar nu te poți întoarce la Dumnezeu, pentru că nu L-ai părăsit pe Dumnezeu niciodată – *Iar sufletul tău știe asta*. Tu poți că nu știi asta, la nivel conștient, dar sufletul tău știe.

Dar dacă sufletul meu știe că nu trebuie să mă întorc la Dumnezeu – pentru că nu L-am părăsit niciodată – atunci ce încearcă sufletul meu să facă? Care este scopul vieții pe Pământ, din punctul de vedere al sufletului?

Îți pot spune în câteva cuvinte.

Sufletul tău caută să trăiască experiența a ceea ce știe. Sufletul tău știe că tu nu L-ai părăsit niciodată pe Dumnezeu și caută să trăiască această experiență.

Viața este un proces prin care sufletul transformă Cunoașterea, în Experiență – iar când ceea ce ai cunoscut și trăit ca experiență devine realitate simplă, acest proces este complet. Acasă se dovedește a fi un loc numit Întregime.

Este Conștientizarea în Întregime a Cine Ești Tu Cu Adevărat, prin Cunoașterea în Întregime, Experiența în Întregime și Simțirea în Întregime a acestei realități. Este Sfârșitul Separării dintre Tine și Divinitate.

Această Separare este o iluzie, iar sufletul tău știe asta. Astfel, Întregimea poate fi definită ca fiind momentul în care la sfârșit Separarea, momentul reunificării tale cu Divinitatea.

Aceasta nu e cu adevărat o reunificare, pentru că n-am fost niciodată ne-unificat – dar poate părea ca o reunificare, dacă am uitat acest lucru.

Corect. În momentul reunificării, ceea ce se produce este, pur și simplu, reamintirea a Cine Ești Tu Cu Adevărat și trăirea ca experiență a acestei realități.

Deci, într-un fel, *este* o „reîntoarcere la Dumnezeu”, dar nu mai vorbind la figură. În termeni strict literali, este o reîntoarcere la *conștientizarea* faptului că tu nu ai plecat niciodată; că tu și Dumnezeu sunteți Una.

Dal iar reîntoarcerea la conștientă este un proces în două etape. Se ajunge la conștientizare prin Cunoaștere și Experiență – ceea ce produce Simțirea.

Conștientizarea înseamnă Simțirea a ceea ce ai Cunoscut și trăit ca experiență. A Cunoaște este una, dar a trăi ca experiență e altceva – și cu totul altceva este să Simți. Doar Simțirea produce Conștientizarea completă. Cunoașterea, singură, poate produce doar o conștientizare parțială. Experiența, singură, poate produce doar conștientizare parțială.

Tu poți să știi că ești Divin, dar când trăiești Experiența că Sinele tău *este* Divin, atunci conștientizarea ta devine Întreagă, prin trăirea acelui Sentiment.

Tu poți ști că ești orice aspect al Divinității – de exemplu, că ești *plin de compasiune* – dar când îți trăiești Experiența că Sinele tău este astfel, atunci conștientizarea ta devine Întreagă, prin trăirea acelui Sentiment.

Poți ști că ești generos, dar când îți trăiești experiența Sinelei ca fiind *generos*, atunci conștientizarea ta devine Întreagă, prin trăirea acelui Sentiment.

Poți ști că ești iubitor, dar când îți trăiești experiența propriului Sine ca fiind *iubitor*, atunci conștientizarea ta devine Întreagă, prin trăirea acelui Sentiment.

De multe ori am spus: „Parcă nu mă simt eu însumi, astăzi!” – dar numai acum înțeleg exact ce înseamnă aceasta.

Când nu te „simți tu însuși”, nu înseamnă că nu știi cine ești, ci că nu trăiești ca experiență această cunoaștere.

Pentru a produce Simțire, trebuie să-i adaugi Cunoașterii, Experiență.

Simțirea este limba sufletului. Conștientizarea de Sine se obține prin *simțirea completă* a propriului tău Sine, ca fiind Cine Ești Tu Cu Adevărat. Așa cum Conștientizarea este un proces în două etape, există două căi prin care ea este atinsă. Un suflet ajunge la Cunoaștere Completă pe calea lumii spirituale, iar la Experiență Completă, pe calea lumii fizice. Ambele căi sunt necesare și de aceea există două lumi. Pune-le împreună și vei avea mediul perfect în care să crezi Simțire Completă, care produce Conștientizare Completă.

Acasă, se dovedește a fi un loc numit Întregime.

*Toate sufletele își găsesc pacea după moarte.
Nu toate și-o găsesc înainte.*

Aceasta e o explicație minunată și pătrunzătoare a ceea ce s-a petrecut, cu adevărat, în această experiență pe care o numim viață.

Și nu suntem, nici pe departe, aproape de final. Cele mai profunde mistere ale morții vor fi dezvăluite în curând. Această conversație doar a început să atingă suprafața problemei.

Acum să examinăm mai profund ultima ta întrebare.

Ai întrebat dacă cea mai scurtă cale spre Acasă nu este și cea mai bună. Răspunsul este că nu neapărat. Calea care îți aduce cel mai mare beneficiu este calea care te duce la Întregime – indiferent cât timp ar lua.

La momentul de Conștientizare Absolută – a Cunoaște, a trăi ca experiență și a Simți Complet Cine Ești Tu Cu Adevărat – se ajunge în pași sau etape. Fiecare trecere printr-o viață poate fi considerată una dintre aceste etape.

Nici un suflet nu ajunge la Conștientizarea Absolută, într-o singură viață. Doar efectul cumulat al multor treceri prin Ciclul Vieții produce ceea ce poate fi numit Întregimea Completă sau Conștientizarea Absolută.

Fiecare trecere se încheie atunci când planul sau misiunea acelei treceri a fost realizat(a) complet.

Această Viață se încheie atunci când ai realizat în totalitate ceea ce ai venit să trăiești ca experiență, de data asta, în lumea fizică.

Apoi, ceea ce ai împlinit aici adaugi la ceea ce ai realizat în alte călătorii prin Timp, până când, în final, „ai totul la un loc” – și astfel ai obținut Conștientizarea Absolută.

Deci sunt două nivele de Întregime. Nivelul Unu este atunci când împlinesti un pas din proces. Nivelul Doi este atunci când completezi întregul proces.

Da, iar întregul proces este complet, atunci când Cine Ești Tu Cu Adevărat a fost pe deplin cunoscut, în întregime trăit și total simțit.

E o explicație magnifică și „am prins-o”. Există lucruri precise pe care sufletele vin să le realizeze și să le trăiască experiența aceasta, pe Pământ. Unora dintre ele le ia mai mult timp să realizeze ce-și propun. Când sunt întregi, este un moment de bucurie pentru noi, pentru că ele și-au încheiat munca aici.

Te-ai prins. E minunat! Exact așa este!

Iar „mai scurt”, nu e neapărat „mai bun”. Obiectivul este de a fi *întreg*, nu *rapid*.

Corect.

Ulterior, Acum mă simt din nou bine, când mă gândesc la mine însumi, pentru că încă nu cred că am terminat – chiar dacă sunt în a șasea decadă a vieții – ceea ce am venit să realizez aici.

Și care e acel lucru?

Nu sunt sigur.

Atunci ar fi dificil de realizat.

Știu. Asta e o parte din problema mea.

Poate ar trebui să vorbim despre asta.

Sunt sigur că mi-ar folosi să vorbim despre asta, dar deocamdată nu vreau să mă distrag de la ceea ce fac aici. Tu spunei că, deși nu trebuie neapărat să fie „mai bune”, unde căi spre Acasă sunt mai puțin dificile decât altele. Mă intrigă ideea asta.

E mai ușor să mergi pe o cale cu mai puține obstacole.

Sunt de acord. Și cum o găsești?

Nu o găsești. O crezi.

Cum?

Păi, asta faci chiar acum. Chiar și numai angajându-te să îți asumi o cale, faci ca lucrurile să fie mai ușoare. Mulți oameni trec prin propria viață, fără măcar să se gândească la „a fi pe o cale”. Ei nu au studiat. Nu s-au rugat. Nu au meditat. Nu au acordat nici o atenție vieții lor interioare, nici nu au explorat, în mod serios, realități mai vaste. Tu o faci acum. În virtutea faptului că îți asumi explorările pe care ți le asumi aici – să ai chiar această conversație – tu crezi o cale cu mai puține obstacole.

Vreau să spun că fie îți asumi o cale sinuoasă, sau una directă, că treci prin pădure sau că o ocolești, când ajungi la adevărul tău despre viață și a trăi – ca și despre moarte și a muri – vei fi înălțurat obstacolele și vei fi creat o Cale mai puțin dificilă spre înțelegere.

Udată ce cunoști în totalitate adevărul despre moarte, îți poți trăi viața la maxim. Apoi îți poți trăi complet ca experiență Sinele – ceea ce ai venit să faci aici – apoi poți muri într-un mod plin de grație și recunoștință, fiind conștient că ești Întreg. Aceasta este o cale cu mult mai puțin dificilă și creează o moarte plină de pace.

Ceva din toate astea îți sună ca o judecată. Aproape ca ceva imperativ. „Dacă nu ai murit bine, înseamnă că n-ai reușit *cevele* ce aveai de făcut”. Cum așa ceva.

Tu emiți o judecată pe care Eu nu aș face-o niciodată. Nu există mod „greșit” de a muri și nu există nici o posibilitate de a nu ajunge la propria destinație – care este reunificarea fericită cu Divinul, în Inima Ființei Tale. Nu ai cum să nu fii Acasă cu Dumnezeu.

Noi vorbim aici despre cum să-ți faci viața și moartea mai puțin dificile, mai pline de pace. Afirmarea la care te referi tu este o observație, nu o judecată. Dacă te îndrepti cu ușurință spre împlinire, în ce privește ceea ce ai venit să trăiești ca experiență în acest corp – și astfel, să mori plin de grație și recunoștință – îți vei fi găsit pacea înainte de moarte, în loc să o găsești după.

Toate sufletele își găsesc pacea după moarte; nu toate și-o găsesc înainte.

Când mori, este imposibil să nu fii împlinit, dar ESTE posibil să nu fii conștient de asta. „A fi în pace” înseamnă a fi conștient că ești împlinit. Că nu mai ai nimic de făcut. Că ai încheiat. Ai terminat. Și poți merge Acasă.

Dacă abordezi moartea cu frică și emoție, agitat și tremurând, nedorind să renunți la tot, simțind că nu ai terminat ce aveai de făcut, simțind teamă față de ce se petrece acum în viața ta, sau față de ce va urma, și tu vei ajunge, bineînțeles, la destinație. Nu se poate să nu ajungi acolo.

Dar poate fi mai „anevulos”, nu-i așa?

Așa e.

Hai să clarificăm ceva aici, din nou. Tu ești mereu scufundat în Divin. Ești cuprins în el, chiar acum. De fapt, tu ești el. Ești Divinitate cuprinsă în Divinitate, exprimându-se

pe Sine ca Aspect Individual al Divinității, cunoscut ca Tu. De aceea, în cel mai adevărat sens al cuvântului, tu nu ești pe un drum spre Acasă. Ești deja acolo.

Ești mereu Acasă cu Dumnezeu. Ești deja acolo unde vrei să ajungi. Secretul extraordinar este că a ști acest lucru te aduce imediat la a-l trăi ca experiență.

Acum am senzația că ne învârtim în cerc, aici. În această conversație, vreau să spun. Mă simt de parcă merg în somn și nu știu unde sunt.

Nu doar în această conversație, ci și în *relația ta*.

Când trăiești – sau când mori – în frică sau emoție, agitat sau tremurând, nedorind să te desprinzi, speriat de ce este acum viața ta sau de ce va veni, demonstrezi că nu știi unde ești. În acest caz, problema este că *ceea ce demonstrezi, aceea trăiești ca experiență*.

Așa a fost mereu și așa va fi întotdeauna. Astfel, nu vei trăi ca experiență faptul că ești unit cu Divinul, nu vei trăi experiența de a fi Acasă cu Dumnezeu – *chiar dacă ești*.

Mă crezi sau nu, încerc să înțeleg. Te miști foarte repede și ceea ce spui este foarte complex – așa cum mă și așteptam să fie – dar caut să înțeleg.

Foarte bine. Ține pasul cu Mine atunci. Nu pierde firul. Tu știi deja toate aceste lucruri. Eu doar ți le reamintesc.

Tu nu ești într-o călătorie spre Divin, dar EȘTI în mijlocul unui etern proces, pe care îl trăiești ca experiență din ce în ce mai mult ca fiind Divinitate, pe măsură ce treci prin el. Trăiești din ce în ce mai mult ca experiență, din Centrul Ființei Tale, din Esența a ceea ce ești, pe măsură ce viața continuă. Ești în eternă comuniune cu acea Esență – și, ca parte a procesului vieții, ieși din ea din nou, ca o expresie reîmplinită a ei.

Acest proces, pe care l-am putea numi „contopire energetică”, este formula întregii vieți. Ea poate fi scrisă ca:

con + topire*

De aceea, acest eveniment e numit uneori o „urgență” spirituală. *Asta reprezintă moartea și a muri*.

„Moartea e o urgență”, pentru că nu e deloc vorba despre „a muri”. E vorba de unire și ieșire.

Vrei să spui că nu doar intru în totală comuniune cu Divinul, ci că și ies din el?

Da.

Și aici vorbim despre reîncarnare?

Într-un fel.

Iar începem.

Cred că e important să se înțeleagă că nimic din toate astea nu se reduce la o singură frază, sau la un singur cuvânt. Totuși, dacă vei avea un pic de răbdare, cred că vei afla că nimic din toate aceste lucruri nu se află dincolo de puterea ta de înțelegere.

Tot ce vreau este să ajung la adevărul despre moarte și a muri. Vreau să știu „adevărul lui Dumnezeu”.

Tu tot mai crezi că Dumnezeu e separat de tine, nu-i așa?

Nu chiar. Știu că Dumnezeu și eu – că Tu și eu – suntem Una.

Chiar știi?

Atunci de ce vorbești în felul ăsta? De ce spui că vrei să cunoști „adevărul lui Dumnezeu”? Trebuie să știi că adevărul lui Dumnezeu se află în tine.

* Joc de cuvinte: energy merging – contopire energetică, e-mergency – emergency, care înseamnă caz de urgență. N. T.

Adevărul lui Dumnezeu" era o figură de stil.
A, deci ceea ce sperai să afli, de fapt, este adevărul tău.
Sper să pot folosi în această conversație această „rugă” ane-
ra pe un mijloc care să mă conducă înapoi la răspuns, la adevărul
care se află profund în mine.

Bun. Această experiență te poate conduce la acea cale,
dar tu singur trebuie să te plasezi pe ea, așa cum am spus
deja, de mai multe ori. Eu pot să îți arăt drumul spre Casă,
dar tu trebuie să mergi pe acel drum.

Am spus că, în cel mai real sens, tu nu ești într-o călă-
torie. Ești deja acolo unde vrei să ajungi.

Dar, de vreme ce nu știi asta, *experiența* ta este că
EȘTI într-o călătorie. Așa că trebuie să faci această călătorie,
pentru a putea afla că ea nu este necesară.

Trebuie să te imbarci pentru ea, pentru a afla că ea
începe și se sfârșește chiar acolo unde ești tu.

*Te jecă să mori și te temi să trăiești
Cu modul de a exista!*

Cum pot să fiu sigur că aceste cuvinte, din toate câte s-au
spus referitor la acest subiect, mă pot conduce la adevărul
meu despre viață și moarte?

Nu trebuie să fii de acord cu aceste cuvinte, pentru a fi
condus spre adevărul tău.

Nu.

Nu. Chiar dacă ești în total dezacord cu cuvintele de
aici, vei fi condus spre adevărul tău - îți vei găsi calea înapoi
spre Casă, pentru că, dacă nu ești de acord cu aceste cu-
vinte, vei afla totuși cu ce ești de acord. Atunci vei alege altă
cale. Iar dacă acea altă cale nu este calea ta, vei alege alta, și
alta, până când vei găsi ieșirea din această derută și vei
ajunge înapoi Acasă.

Presupun că așa funcționează totul.

Așa funcționează totul. Întreaga ta viață te duce îna-
poi Acasă, înapoi la Mine. De aceea, binecuvântează fiecare
eveniment, fiecare persoană, fiecare moment, pentru că
toate sunt sacre.

Chiar dacă nu ești de acord cu acel eveniment, chiar
dacă îți displace acea persoană, chiar dacă nu te bucuri de
acel moment, toate sunt sacre, pentru că Viața informează
viața despre viață, prin procesul Vieții Însăși - și nu există
nimic mai sacru decât a Cunoaște și apoi a Trăi ca expe-
riență ceea ce Viața are să ne spună despre Sinele nostru.

Așadar, această conversație, chiar dacă nu ești de
acord cu ea, te va conduce la adevărul tău și la calea ta spre
Acasă. Totodată, vei fi condus spre acea cale și dacă ești de
acord cu această conversație. În orice caz, această conver-
sație te va duce acolo unde vrei să ajungi.

Toate căile duc Acasă.

Absolut toate.

Și fiecare cale are propriile sale „semne pe copaci”, pentru a
ma ajuta să ajung acolo.

Exact. Acum înțelegi. Toate semne pe care le vezi pe
copaci sunt făcute de tine. Uită-te în jur. Aici nu există nimic
pe care să nu-l fi plasat tu.

Totuși, uneori nu-ți vei recunoaște propriile semne.
Dacă le privești dintr-un unghi diferit, ele îți pot apărea stră-
ine. Poate părea că și cum altcineva le-a plasat acolo.

Vorbim, desigur, despre semnele din viața ta - în spe-
cial de acelea pe care tu le-ai numi cicatrice. Asta te-ar transforma
pe tine în victimă, iar pe altcineva într-un tortionar. În viață,
după cum îți-am spus deja, nu există victime și nici răufăcă-
tori. Amintește-ți mereu acest lucru.

Minunata mea prietenă, Elisabeth Kubler-Ross, obișnuia să
spună despre aceasta ceva ce mi-a plăcut foarte mult:

*„Dacă ai ridicat ziduri pentru a proteja câmpul de fut-
bol, n-ai mai vedea niciodată frumusețea formelor sale.”*

Asta am vrut să spun mai devreme, când am zis că tot
ce alcătuiește viața e minunat, așa cum și moartea e mi-
nunată. Totul e o problemă de perspectivă. Perspectiva
crează percepția.

De.

Nu, mi-ai spus doar „da”. Examinează mai atent
această ultimă afirmație. Privește o mai profund. Este una
din cele mai importante afirmații pe care le voi face aici.
Am spus...

Perspectiva creează percepția.

Modul în care privim ceva creează cum îl vedem.

Exact. Mulțumesc.

Și astfel, dacă te privești pe tine însuți ca pe o victimă,
așa te vei vedea. Dacă te privești ca pe un răufăcător, exact
așa te vei vedea. Dacă te privești ca pe un co-creator într-un
proces de colaborare, te vei vedea ca atare.

Dacă privești fiecare eveniment din viața ta - inclusiv
moartea - ca pe un dar, îl vei vedea ca pe o comoară, care va
fi mereu în folosul tău și te va conduce spre bucurie. Dacă
vei privi fiecare eveniment, inclusiv moartea, ca pe o trage-
die, îl vei jeli mereu și nu vei primi de la el nimic altceva
decat durere eternă.

Ceea ce ne aduce la —

A CINCEA REAMINTIRE

*Moartea nu este niciodată o tragedie.
Este întotdeauna un dar.*

Concentrează-te pe asta acum! Concentrează-te doar pe acest eveniment pe care tu îl numești „moarte”. Așa, pentru că, dacă poți vedea că această afirmație este adevărată în cazul morții, foarte curând vei fi capabil să vezi că este adevărată și în ce privește orice alt eveniment din viață.

Și dacă poți vedea clar și moartea ca pe un dar, în loc să o vezi ca pe o tragedie, atunci poți vedea orice altceva din viața mea „micile morți” – tot ca pe daruri – toate acele așa-numite lucruri rele care mi s-au făcut, sau pe care le-am făcut eu altcuiva. Și atunci nu va mai exista suferință.

Nici pentru tine, nici pentru altcineva.

Când îți trăiești bine toate „morțile”, le permiți și celorlalți să trăiască CU morțile tale, la fel de bine. Și cu cele mici, și cu cea mare.

Uau, ce lucruri spui! Ce-ai strecurat aici! Dar nu e posibil în totdeauna să „mor bine”. Vorbesc de „marele moarte” acum. Adică, uneori ne e, pur și simplu, frică să murim.

Sigur că vă este. Și când vă e frică de „micile morți” – acestea însemnând orice înfrângere sau pierdere – vă este frică și să trăiți. Deci vă e frică să muriți și vă e teamă să trăiți. Ce mod de a exista!

Ajută-ne!

Păi, ce crezi că faci aici? Îmi petrec timpul aici, ajutându-vă să scăpați de frica voastră de „marele moarte”. Pentru că, atunci când nu vă e frică de ea, nu vă mai e frică de nimic. Și puteți trăi cu adevărat.

Dar de ce suntem toți așa de „speriați de moarte”, să murim?

Din cauza a ceea ce ați fost învățați despre moarte. Din cauza a ceea ce vi s-a spus.

46

Întind gândurile mele despre moarte, o puteți trăi ca experiență, în alt mod. Și astfel, ea poate deveni un mare dar, nu doar pentru voi înșivă, ci și pentru cei pe care îi iubim.

Am un prieten, Andrew Parker, care locuiește în Australia și a cărei minunată soție – „Pip” – îi spuneau cei care o iubim – a făcut exact asta. Pip a murit de cancer în noaptea de Anul Nou, chiar după ce am trecut în 2005, iar Andrew mi s-a deslășit printr-un e-mail, pe care l-am trimis și multor prieteni de-a săi și de-a soției sale. El ilustrează perfect lucrurile despre care vorbim noi aici. Iată ce spunea Andrew:

Pip este cel mai mare dar pe care l-am primit vreodată. A intrat în viața mea într-o vreme când credeam că șiam tot – dar nu era așa. Stăteam zămbind în lumina lunii, în cea mai frumoasă noapte în care între noi s-a înfiripat o legătură reală, și am știut că, dacă era să-mi petrec în preajmă timpul cu ea, era să o iau de neașteptare și să avem copiii noștri. Ea a fost o enormă binecuvântare! Un nodul canceros la sânul ei superb a dat startul călătoriei în relația noastră, dar curajul și tăria ei mi-au urâtat calea.

Zămbetul mereu prezent și spiritul ei breaz m-au înmănat în picioare, deși iubirea ei necondiționată a fost cea care a avut cel mai mare impact asupra mea. Iubirea ei a fost puternică ca un stejar, profundă ca un ocean și plină de forță ca marea și curajul ei din adâncuri. Neclintită a fost angajamentul ei față de mine și felul în care mă vedea.

A trecut cu vederea multile neșlefuite ale diamantului care eram, vorba urâgănată din Newcastle, ca și înfrângerile și purtările grosolane, care erau resturi din trecutul meu. A văzut doar ce era mai bun în mine, și avea un fel de-a hrăni cu blândețe acea latură.

Tratamentele pe care le-a suportat au fost brutale, așa cum sunt tratamentele noastre primitive. Chirurgia, chimioterapia și

47

radiațiile hormonale și menopauza prematură n-au alterat nici odată esența feminină care a fost inima mea. Durerile acestor tratamente nu m-au dus niciodată în geamul de demnitate, iar odată cu nașterea copiilor noștri, oua strălucitoare de frumusețea maternității, de energie feminină și de iubire profundă.

Într-o zi am fost alinați de frumusețea ei interioară și exterioară. Când am aflat că avea metastază osoasă, la șapte luni după nașterea gemenilor noștri, și-a cerut iertare. Nu s-a gândit în acel moment la eu însăși, ci la mine și la cei trei băieți ai noștri. Apoi s-a ridicat, s-a îndreptat și a deschis din nou robinetul iubirii!

Când l-a fost îndepărtat al doilea sân, a durut-o puțin. Erau simțămintele ei logice de feminitate care părea să-i fie luată, deși, pentru mine, ea n-a fost niciodată mai femeie, ea în acea perioadă de după operație.

Când am adus, a doua zi, băieții să o vadă, și-a ridicat capul, unul câte unul, la pieptul ei rănit, fără nicio tresărire.

Tăria ei a rămas marcată cu foc în conștiința mea, lipsa ei de egoism și curajul îmi sunt sprijin în acest spațiu în care sunt acum – un spațiu plin de amintirea ei, dar și pe lungul drum pe care îl am în față.

În cei aproape trei ani care au urmat, a trăit.

O, și încă cum a trăit! Afacerea și cariera mea erau afectate, iar eu mă zbatam să mi regăsesc calea, direcția și pe mine însumi, dar ea m-a croșat, în lăcere, un spațiu în care să evoluez. Mi-a hrănit sufletul cu iubire, cu acceptare și ghidare fermă, și nu m-a lăsat nici măcar o dată să dau înapoi!

Doamne, cum o respect pentru asta!

Ultimele ei șase luni de viață au părut o eternitate. În timp ce încercam să trăiesc printr-o momente. Acum mi-e dor de încă un moment în prezența ei. Cum aș mai iubi-o, dacă aș mai avea șansa, cât de prețios mi-ar fi fiecare minut, fiecare secundă, dacă aș mai avea din nou acel timp.

48

Îltimele luni și zile ale lui Pip au fost cel mai mare dar al ei pe care mi l-a oferit. Gradul, s-a retras din viața mea. Nu mai există în cinele rafinate a venit randul meu să găsesc și să fac ceva. „Cine va lua aceluiași drum de-acum, dacă tu te lași așa?” – Îmi e dur să am răspunsul adânc în creier: Am puteri de făcut și rușii de spulă. Că călă bucurie erau înmăntate aceste sarcini de Pip a noastră. În timpul acestor zile m-am instruit prin prezența ei și alinându-mă ea pe mine, așa cum o alinam și eu pe ea. Nu m-au simțit niciodată mai aproape de ea și m-am simțit binecuvântat să am ocazia de a o servi.

Apoi a venit timpul să o iau acasă, să o duc în mijlocul Perth, la prietenii și familia ei. În timpul zborului nostru de patru ore am privit-o cu couda ochiului. Durerile ei erau evidente. Un drum atât de dificil – și numai eu știam! Ea a îndurat totul în felul ei propriu, cu cea mai mare demnitate și grijă față de alții. Pip a insistat să o luăm cu noi în excursia planificată spre Rottnest Island, să înotăm în albastrul de azur al Oceanului Indian, apăsând înăd frumusețea și binecuvântările vietii, lucrurile simple.

Ultimele sale zile au fost o călătorie de proporții biblice adevărate patruzeci de zile și nopți în deșert. Trecerea ei a survenit atunci când ea și-a ales timpul, în felul ei. Când a știut că totul urma să fie cum trebuia, mi-a dat cel mai mare dar dintre toate. Să fiu eu ea, să împărtășim același spațiu și să ne jnim de mâini când a plecat.

Era 12:50 a.m., în noaptea Anului Nou. A spus că vrea să treacă de ultima bătaie a gongului de Anul Nou și acci așa a făcut. Toată durerea vegherii, toată grija de a face totul cum trebuie și de a spune cuvintele potrivite – totul s-a dus cu spiritul ei! Blând, așa cum a fost toată viața ei, a plecat. Și m-a lăsat, știind absolut clar și fără nici un dubiu cine sunt și de ce sunt aici. Cei mai mari daruri ai ei pentru mine a fost să mi la toată teama cu ea.

49

Zilele mele de uram sunt diferite, e adevarat, dar ca nu i ncladala defariet Pentru basefti nostri e destul de dur fara ca o iubire ca a lui Pip nu e deloc usor de uocut. Inca mai crestem impreuna, darurile vlefti ei se deschid incet, cu o flaura de lotus, petala cu petala, pe masura ce vietile noastre prind contur, brante de iubirea unei asemenea femei.

Aceste cuvinte sunt menite să transmită, în felul meu, tributul pe care îl aduc iubitei mele, mamei copilor mei, fte și Thturor celorlalți. Suntem mui bunu, pentru că eu a fost aici. Nu regret nici un nămint și nu învinuiesc pe nimeni.

Nu tot alegem singuri cum să trăim, iar modul în care acționăm sau reacționăm ne colorează existența.

Pip și cu mine ne-am ales iubirea și, oricât de dur a fost totul, ea este cea care mi-a dat viața mea.

Aleg să văd totul cu recunoștință, și nu ca pe o pierdere și durere. Da, ele sunt prezente în mine și sunt sentimente absolut potrivite. Când broaște poște loamă, te conectezi la iubire și la propria noastră Divinitate și Unime.

Iubirea vindecă. Ea ne vindecă sufletele, ne vindecă relațiile, și poate să ne vindecă chiar și planeta. Soța mea mi-a dăruit această iubire, iar eu aleg să o împart cu voi.

În prima zi a Anului Nou am luat cina cu familia, apoi m-am dus acasă la niște prieteni de-at ei, să bem ceva. Am plecat cam pe la 11.10 p.m. și pe drumul de câteva mile spre casă, Pip a fost cu mine. Am simțit energia creației și a tuturor posibilităților prieteni oameni ce sărbătoreau în curțile lor și artiștii ce se ridicau, iar vocea angelică a lui Pip în mintea mea spuse: „... și ai avut dreptate, exact așa cum știai că vei avea”

Ce a vrut ea să spună prin aceasta a fost că ea era cu Dumnezeu, în conștiință colectivă – și, încă o dată, pe tronul creației. Am plâns.

Nu există victime și nici răufăcători în lume

Aceasta este un exemplu izbitor, un exemplu minunat, uluitor, de cum, atunci când îți trasești moartea bine, îi lași și pe ceilalți să trăiască bine cu moartea ta.

Sper că și ea, când voi muri, o voi putea face atât de bine din grație ca Pip.

Faptul că avem această conversație va conta foarte mult. A ști că mori pentru că alegi asta, va fi de mare ajutor.

Toți mor când aleg să moară? Pip a ales să moară atunci când a făcut-o? Terri Schiavo a murit în modul în care a vrut ea să moară?

Păi, despre Pip știți, pentru că ea chiar a spus când a ales să moară. A spus că așteaptă Anul Nou.

Da, dar a vrut ea să aibă cancer în acea etapă din viața ei? Chiar a vrut ea să plece atât de devreme? Așa ceva ar fi tare greu de acceptat de către soțul, copiii și membrii familiei ei. Ei ar întreba, cu adâncă durere, sunt sigur: De ce ar fi vrut Pip să ne părăsească în felul ăsta?

Am un răspuns care s-ar putea sa te șocheze.

Care e acela?

Ma iartzu. Trebuie sa vorbim despre aceasta mai tarziu. Trebuie pusa o fundatie foarte solida, inainte. Apoi, raspunsul nu te va mai soca atat de mult.

Pentru care ar fi raspunsul, sunt sigur ca membrii familiei lui Terri Schiavo* au aceeasi intrebare și ei sunt sigur, ar respinge de prima dată această noțiune de „pre-alegere”, în ce privește timpul și modul în care moare cineva. Nu, nu, cei mai mulți ar spune: „Asta n-ai experiența mea. Și asta n-a fost nici experiența lui Pip sau a lui Terri”

Știu că tu ai spus mai devreme, că sufletele își părăsesc corpul doar atunci când lucrarea lor e completă – și, de aceea, acest moment ar fi un motiv de sărbătoare. Dar când un suflet își părăsește corpul este totuși ceva foarte trist pentru cei lăsați în urmă, în lumea fizică – iar a le spune acelor oameni că, de fapt, cel drag a ales să plece, ar putea să sune ca și cum acea persoană nu a mai vrut să fie cu ei și ... mi se pare ceva foarte dureros.

Știu o femeie al cărei soț a murit foarte tânăr. Femeia a purtat cu ea tristețea pierderii sale mulți ani. Dar adevărata pierdere a fost resimțită de către tânără ei fiică. Ea n-a trecut niciodată peste pierderea tatălui ei – și, de fapt, a rămas săpărută pe el până în ziua de azi, pentru că a plecat. Ea nu înțelege de ce ar face tatăl ei așa ceva, iar dacă îți spune acum că niciun suflet nu-și părăsește corpul când nu vrea să o facă – și că fiecare suflet își provoacă propria moarte și chiar vrea să moară în acel moment – aceasta ar răni-o și mai mult.

Doar dacă nu ai înțeles că ei se poate să nu fi știut, în mod conștient, ceea ce vrea.

Nu acesta e răspunsul surprinzător pe care ți-l voi revela mai târziu, dar este un lucru important de luat în considerare, ca posibilitate, acum.

Nu înțeleg. Ce vrei să spui, când zici că tatăl său se poate să nu fi știut, în mod conștient, ce vrea? Credeam că mi-ai spus că

fiecare este cauza propriei sale morți, și că nimeni n-a moare din poroiva voinței sale.

Poate te ajută să înțelegi faptul că ființele umane crează, și de asemenea „știu ceea ce știu”, la trei Nivele de Experiență – subconștient, conștient și supraconștient. Amin-tește-ți ca am mai spus că atunci când mori, este imposibil să nu fii împlinit, dar ESTE posibil să nu fii conștient de acest lucru.

Un suflet poate ști, la nivel supraconștient, că este împlinit în cadrul acestei vieți, dar să nu fie „conștient” de aceasta la nivel subconștient sau conștient.

Aceste trei nivele de experiență au fost menționate în con dialog pe care l-am avut noi, doi anterior – dialog care a devenit cartea *Prieteni cu Dumnezeu*. L-am găsit absolut fascinant.

În această conjunctură, e mai mult decât fascinant. E important să înțelegi, pentru ca întrebările tale să-și afle răspunsul.

Atunci nu ai să mai trecem încă o dată prin asta. Care sunt cele trei nivele de experiență?

Subconștientul este acel nivel al experienței în care tu nu-ți cunosti – sau nu-ți crezi conștient – realitatea proprie. O faci în mod „subconștient” – adică ești foarte puțin conștient că faci aceasta, cu atât mai puțin de ce o faci.

* Terri Schiavo a intrat în stare vegetativă în 1990, după ce a adoptat o dietă cu ceai la gheață (iced tea), din cauza bulimiei. Rezultatul a fost o deficiență cumulată de potasiu, care i-a distrus tremedială creierul. A rămas în această stare timp de 15 ani, iar cazul ei a stârnit discuții nesfârșite legate de eutanazie în cazuri disperate. <http://www.nndb.com/people/435/000026357/> N.T.

Acesta nu e un nivel de experiență „rău” – deci au-l judeca. Este un dar, pentru că îți permite să faci unele lucruri în mod automat.

Că de exemplu? Ce vrei să spui prin „a face lucrurile în mod automat”?

Funcții cum ar fi creșterea părului, clipitul ochilor sau bătăile inimii sunt exemple de lucruri pe care le faci automat. Nu te așezi și te gândești: „Trebuie să clipească. Trebuie să mi cresc unghilele”. Aceste lucruri survin în întregul tău sistem biologic operează singur – fără instrucțiuni speciale de la tine.

Subconștientul creează, de asemenea, soluții instantanee la diferite probleme. El verifică datele primite, apoi intră în banca sa de memorie și vine cu răspunsuri și reacții rapide la o mulțime de situații – din nou, în mod automat. Dacă atingi o țigară fierbinte, nu trebuie să te gândești să ieși mâna de acolo. O tragi într-o fracțiune de secundă. Acesta este o reacție automată, bazată pe date anterioare.

Subconștientul poate să-ți salveze viața. Deși, dacă nu ești conștient despre ce pârți din viața ta ai ales să crezi în mod automat, îți poți imagina că mai degrabă ești de partea „efectului” vieții, decât de cea a cauzei, în acea problemă. Poți chiar să te consideri victimă. De aceea este important să fii conștient de ceea ce ai ales să fii înconștient.

Nivelul Conștient este nivelul de experiență la care îți cunoști și îți crezi realitatea, cu o oarecare conștientă a ceea ce faci. Cât de mult ești conștient de aceasta, depinde de „nivelul tău de conștiință”. Acesta este nivelul fizic.

Când ești angajat pe o cale spirituală, treci prin viață căutând meru să „îți elevezi conștiința”, sau să-ți lărgști

experiența realității tale fizice, pentru a include și a integra ceea ce ești, la alt nivel. Ea este adevărată despre tine.

Nivelul Supraconștient este nivelul de experiență la care tu îți cunoști realitatea și îți o crezi fiind totuși conștient de ceea ce faci. Acesta este nivelul sufletului, cel mai mult dintre voi nu sunteți conștienți, la nivel conștient, de intențiile voastre supraconștiente ... doar dacă nu cumva sunteți.

Supraconștientul este acea parte din voi care conține intenția mai mare a sufletului – care este să se îndrepte spre împlinirea a ceea ce a venit să trăiești și să simți ca experiență în acest corp. Supraconștientul te conduce constant spre următoarea experiență de evoluție, în ordinea dorită de sufletul tău, atrăgând spre tine persoanele, locurile și evenimentele preelice, potrivite și perfecte, cu care să trăiești această experiență, astfel încât să poți obține combinația de Cunoaștere și Experiență care va produce Simțirea – creând Conștientizarea Adevăratei tale Ființe.

Ultima dată când am discutat despre aceasta, Te-am întrebat dacă există un mod de a implementa aceeași intenție la nivel subconștient, conștient și supraconștient, în același timp.

Există. Acest nivel de conștiință trei-in-unu se numește supraconștientul. Unii dintre voi îl mai numesc și „Conștiința Christică”, sau „Conștiința Înalțată”.

Toți puteți ajunge acolo. Unii oameni o fac în meditație, alții în rugăciune profundă, alții prin ritualuri sau dans, ori prin ceremonii sacre – iar alții prin procesul pe care îl numim „moarte”. Sunt multe căi de a ajunge acolo. Când sunteți în acest loc, sunteți complet creativi. Toate trei nivelele de conștiință devin unul. Se spune că „ai totul la un loc”. Dar, de fapt, este mai mult decât atât, pentru că și aici,

la fel ca în toate lucrurile, întregul este mai mare decât suma părților.

Supraconștiința nu e, pur și simplu, o combinație între subconștient, conștient și supraconștient. Este ceea ce se produce atunci când toate acestea sunt combinate, iar apoi transcend. Atunci treci în pură *Stare de a Fi*. Aceasta stare este Suprema Sursă a Creației din voi. O puteți trăi ca experiență înaltă de „moarte” ... sau după.

Presupun că acesta e modul în care creează un maestru viu Da

Atunci poate un maestru să fie surprins vreodată?

Pentru o persoană cu conștiința elevată în permanență, rezultatele sunt întotdeauna intenționate și conștientizate și niciodată neanticipate. Gradul în care o experiență apare neanticipat este o indicație directă asupra nivelului de conștiință de la care e percepută acea experiență. Amintește-ți că am spus că percepția creează experiența.

Aspirantul la starea de maestru este cineva care e în totdeauna de acord cu experiența pe care o are – chiar dacă acea experiență nu „pare” a fi favorabilă – deoarece aspirantul știe că trebuie să o fi intenționat, la un anumit nivel. Această cunoaștere face posibil ca o persoană să se afle în pace profundă și „integrată”, în circumstanțe pe care alții le-ar găsi foarte stresante.

Ceea ce aspirantul la starea de maestru se poate să nu vadă întotdeauna, este nivelul de conștiință la care a fost intenționată acea experiență. Totuși, aspirantul nu se îndoiește că, la un anumit nivel, el e responsabil de aceasta. Exact această cunoaștere îl plasează pe drumul spre starea de maestru.

Mai devreme m-ai întrebat dacă Pip a vrut să moară din cauza cauzat moartea, iar eu ți-am răspuns: „Nu la nivel conștient”. Am spus că ai vrut să spui prin această afirmație

Toate deciziile care afectează sufletul uman sunt în te de acel suflet, la unul sau mai multe dintre cele trei nivele de conștiință – sau la al patrulea nivel, nivelul supraconștient.

Pip și-a ales perioada din viața în care urma să și părăsească corpul fizic, așa cum fac toate sufletele. În cazul ei, decizia nu a fost luată la nivel conștient. Apoi odată luată decizia mai mare, la nivel supraconștient, Pip a ales conștient ziua și ora pentru plecare – câteva momente după miezul nopții, pe 1 ianuarie, chiar după Anul Nou. Poți ști că această decizie a fost luată la nivel conștient, pentru că ea a anunțat-o în avans. Ea a fost complet conștientă de ceea ce a ales – și a creat acest lucru.

Probabil că ceva asemănător a fost și în cazul lui Terri Schiavo. Poate că ea nu și-a ales conștient evenimentele anterioare din viața ei, dar poate că lucrurile s-au schimbat când, după acele evenimente inițiale, s-a spus despre ea că și-a „pierdut conștiința”. Poate că Terri nu și-a „pierdut” conștiința deloc. Poate că și-a modificat nivelul de conștiință. Poate că ea s-a „regăsit” la un nivel de conștiință diferit – inițial, la nivelul supraconștient, unde a devenit complet conștientă de ceea ce crea și de ce anume, apoi, în sfârșit, la nivel supraconștient unde, pentru că împlinise ceea ce a venit aici să împlinească, a realizat Conștientizarea Absolută a unității sale înrinate cu Divinul.

Cred că Terri Schiavo și-a folosit viața pentru a invita oamenii din întreaga lume să treacă la un nou nivel de cercetare în materie de viață și moarte, suflet și Dumnezeu, și despre ce acțiuni sunt în beneficiul omenirii, în cazuri ca ale ei.

Cred că Terri Schiavo, la un nivel spiritual, nu a fost absolut niciodată o victimă a circumstanțelor sale. Cred că ea a știut exact,

în timpul lucrului meu, unde se petrece, și ai permis să se supună acestor lucruri, cu scopul de a atrage atenția asupra ei la nivel global, spre binele întregii omeniri.

Cred că tu ai făcut exact același lucru.

Am așteptat în legătură cu Terri?

Ar fi profund intruziv și nepotrivit ca eu să revelez lucrările interne supraconștiente sau supraconștiente ale minții acestei persoane. Doar atât se poate spune, totuși, și am spus-o de multe, multe ori înainte, despre toate ființele umane.

Nu există nici victime și nici răufăcători în lume.

Ei bine, aceasta este a treia sau a patra oară când faci această afirmație doar în această conversație, dar am mai spus înainte și o voi spune din nou din punct de vedere emoțional, uneori oamenii le este greu de acceptat ideea că nimeni nu este victimă.

Tu ai făcut observația că acest lucru se petrece din cauză că cei mai mulți oameni privesc situațiile de viață din perspectivă foarte limitată a înțelegerii umane obșnuite. Dar cum pot spera, aceea dintre noi, care caută să-și eleveze propria conștiință și să ajute la elevarea conștiinței omenirii, să lărgască această idee?

Vorbiți îmi omenirii despre Instrumentele Creației: Gândul, Cuvântul și Fapta. Acestea sunt uneltele cu care voi vă creați micro-realitatea voastră. Aceste instrumente sunt perfecte. Ele sunt magnifice de eficiente.

Ceea ce gândiți, ceea ce spuneți și ceea ce faceți creează experiența pe care o numiți „voi” și condițiile și circumstanțele vieții voastre.

Este cum am spus mai devreme: Dacă voi credeți că sunteți victime, spuneți că sunteți victime și acționați ca și cum ați fi victime, *atunci veți simți pe voi înșivă ca fiind victime*, în ciuda faptului că nu sunteți.

Același lucru va fi valabil când decideți să etichetați experiența altora. Dacă voi credeți că altcineva este o victimă, spuneți că este o victimă și acționați ca și când este o victimă, *veți simți acea persoană ca fiind o victimă*, în ciuda faptului că nu este.

O simți tu pe Terri Schiavo ca fiind o „victimă”? Probabil că da. A fost Terri o victimă? Nu.

Este imposibil să fii o victimă a circumstanțelor pe care tu le-ai creat. Amintește-ți întotdeauna acest lucru.

Este imposibil să fii o victimă a circumstanțelor pe care tu le-ai creat. De aceea, pentru a fi o victimă a circumstanțelor, trebuie să juri că nu le-ai creat tu. Aceasta exprimă o minciună în ceea ce te privește.

Tu îți crezi toate circumstanțele proprii vieți. Dacă le crezi la nivel conștient, vei fi conștient de aceasta; dacă le crezi la nivel subconștient sau supraconștient, se poate să nu fii.

Oricum ar fi, tu ți le-ai creat.

Toți maestrul știu acest lucru și, de aceea, un maestru nu ar arăta niciodată cu degetul spre o altă persoană, spunând: „Tu mi-ai făcut asta”.

Totuși, tu poți trăi ca experiență, orice alegi. Poți trăi ceea ce ai ajuns să știi despre cine ești, ca rezultat al vieții tale în tărâmul spiritual înainte de naștere, sau poți trăi ceva diferit, ceva mai puțin important de atât. În această privință, ca și în toate celelalte, tu ai liber arbitru.

Aceasta îmi ridică o altă întrebare. Există conștiință înainte de naștere? Din ce spui tu aici, răspunsul pare să fie *da*. Deci, noi suntem „conștienți” de noi înșine înainte de a ne naște?

O, da! Cu mult înainte. Acel „tu” care ești „tu” a fost „conștient” de el însuși dintotdeauna. Vom vorbi mai mult

despre aceasta mai târziu, când vom explora mai profund această problemă a nașterii. Pentru moment, trebuie să știi doar că „EU” ai fost dintotdeauna ... ești acum ... și vei fi mereu. Când te naști, pur și simplu, te dezintegrezi.

Ce faci??

Te dezintegrezi. Încetezi să mai fii integrat. Încetezi de a mai fi Singular și te divizi în trei părți: corp, minte și spirit. Sau în ceea ce ar mai putea fi numit subconștient, conștient și supraconștient.

A, deci *aceasta* e corelația.

În linii mari, da. Pe larg, da. Nu este o corelație exactă, amănunțită, precisă, dar redă imaginea în linii mari.

În această sacrală trinitate Dumnezeu în trei părți mintea ta este locul în care se desfășoară activitatea ta conștientă.

De aceea, gândește numai ceea ce alegi să trăiești ca experiență, spune doar ceea ce alegi să transformi în realitate și folosește-ți mintea pentru a-ți instrui conștientul corpului să facă numai ceea ce tu alegi să demonstrezi ca fiind cea mai înaltă realitate a ta.

Astfel crezi tu, la nivel conștient. Privește îndeaproape. Nu asta este ceea ce a făcut orice maestru? A făcut vreun maestru mai mult? Nu. Într-un cuvânt, *nu*.

Voi sunteți toți Cauza a tot ce se petrece în viața voastră inclusiv a morții voastre

Am spus. E chiar minunat spus. Mulțumesc. Iar acum aș vrea să mă întorc la ceva, dacă îmi permiți.

La ceva puțin cam deranjant.

Te rog.

Când mi-ai spus, mai devreme în această conversație, că noi suntem cauza propriei noastre morți, primul lucru care mi-a venit în minte a fost că, dacă această afirmație este adevărată, atunci fiecare moarte este, prin definiție, o sinucidere. De atunci m-am gândit mereu la asta.

Nu este chiar așa.

Faptul că fiecare este cauza sfârșitului vieții sale nu înseamnă că ei aleg intenționat, la un nivel conștient, să facă asta. Nici nu implică faptul că o fac ca să evite anumite condiții sau circumstanțe. A fi cauza a ceva și a alege conștient acel ceva pot fi două lucruri complet diferite.

Potum? Nu înțeleg.

Poți fi cauza unui accident, dar aceasta nu înseamnă că l-ai ales conștient.

A, acum văd ce vrei să spui.

Deci să ne fie clar ce anume se comunică aici. Voi sunteți cauza a tot ce se petrece în viața voastră – inclusiv a morții voastre. Cei mai mulți oameni nu sunt conștienți de acest fapt.

Dar dacă o persoană este conștientă de asta – și, că veni vorba, acest fapt îl face pe oameni conștienți de acest lucru – atunci nu more, nu că, atunci când moare, acea persoană se sinucidă? Altfel, în această lumină, toți oamenii sunt cauza sfârșitului vieții lor, nu? Mă scapă ceva?

Două condiții sunt necesare pentru a clasifica o moarte drept sinucidere.

1. Trebuie să fii conștient de ceea ce faci – adică trebuie să faci conștient alegerea de a muri.
2. Trebuie să faci alegerea de a muri cu scopul de a scăpa de viața ta, și nu pentru a o împlini.

Unul din scopurile acestei conversații este să te ajute să intri în contact cu sacralitatea vieții tale fizice; să te ajute să ajungi la înțelegerea că viața în corp fizic este un dar de proporții nemăsurate.

Am spus mai devreme că moartea este un puternic moment de creație – și așa este. Dar ea are menirea să te ducă undeva, și nu să te scape de ceva.

Este atât de multă durere atașată ideii de sinucidere, încât aproape că n-am vrut să aduc în discuție acest subiect. Acea durere este resimțită, bineînțeles, mai întâi de persoana care trece prin tulburarea de a condus-o la decizia de a-și pune capăt vieții, iar apoi de către familia și prietenii acelei persoane. Poate exista vreă linare în toată această durere – pentru oricare din ei?

Alinaarea poate veni din a ști că persoanele care se sinucid sunt bine. Totul e în ordine cu ei. Sunt iubiți și niciodată

dată nu sunt părăsiți de Dumnezeu. Ei, pur și simplu, n-au realizat ce s-au propus. Acest lucru e important de înțeles pentru oricine își pune întrebări în legătură cu sinuciderea.

Vrei să spui că cei care se sinucid nu sânt pe deplin a nici un fel?

În ceea ce voi numiți *Viața de Dincolo*, nu există „pedeapsă”. Cei care rămân în urmă, sunt cei pedepsiți. Ei trăiesc experiența unui șoc incredibil, din care unii nu-și revin niciodată pe deplin. Toți simt o pierdere enormă. Mulți își petrec restul vieții învinuindu-se pe ei înșiși. Se întrebă ce-au greșit, sunt disperati gândindu-se la ce-ar fi putut spune ca să fi schimbat lucrurile.

Trist e că cei care își iau singuri viața, își imaginează că ei vor schimba ceva – dar nu e așa. A-ți sfârși viața cu scopul de a scăpa de ceva creează o situație în care nu scapi de nimic. Dacă te gândești să-ți sfârșești viața pentru a scăpa de ceva, trebuie să știi, o spun din nou, că ai în minte ceva ce nu poți face.

Dorința de a evita ceea ce este dureros e normală. Face parte din dansul uman. Totuși, în acest moment anume al dansului, cineva încearcă să se îndepărteze de experiența pe care sufletul a venit să o trăiască nu de care să scape.

Din cauză că acea persoană consideră experiența ca fiind dureroasă și dificilă, el sau ea caută să se arunce într-un vid, în care nu e nimic de înfruntat și nimic de temut. Dar oamenii nu pot sări într-un vid, pentru că nu există un vid în care să pășești. Un vid nu există. Nicăieri în univers nu există vid. Absolut nicăieri. Nu există „loc în care nu există nimic”. Oriunde ai merge, spațiul este plin cu ceva.

Cu ce? Cu ce e umplut spațiul?

Cu propriile voastre creații. Oriunde vei merge, va veți confrunta cu propriile voastre creații, și nu veți putea scăpa de ele – și nici nu doriți asta, pentru că voi ați creat propriile voastre creații, cu scopul de a vă re-crea pe voi înșivă. De aceea, nu va fi în beneficiul vostru să încercați să le ocotiți sau să dansați în jurul lor. Dansul către vid nu poate fi făcut.

Sa spun altfel. *Un Dans Vid nu este posibil.*

E foarte deștept spus. Foarte isteț joc de cuvinte.

Folosesc deseori cuvintele în felul acesta, ca să-ți poți aminti ușor și mereu mesajul pe care ele caută să-l transmită.

Îmi voi aminti mereu asta. „Un Dans Vid nu este posibil”.

Nu, căci cu ce mori, cu aceea vei continua să trăiești.

E o afirmație foarte puternică.

Așa și trebuia să fie.

Iartă-mă că mă întorc la asta, iartă-mă că o spun acum chiar aici, în timp ce vorbim despre a-ți lua propria viață, dar mai devreme ai spus că moartea e *minunată*. De ce n-ar vrea cineva, a citit viață e îngrozitoare, să-și dorească moartea, dacă-i așa de minunată?

Ceea ce tu numești „moarte” ESTE minunat, dar nu este mai minunat decât VIAȚA. De fapt, „moartea” ESTE viața care, pur și simplu, continuă într-un mod diferit. Vreau să-ți fie foarte clar ceva. Te vei întâlni cu tine însuși de cealaltă parte a morții, iar tot ce ai dus cu tine va fi încă acolo. Apoi vei face cel mai ironic lucru. *Îți vei acorda fie însuși o nouă viață fizică, în care să rezolvi ceea ce n-ai rezolvat în precedentă.*

Ma voi întoarce la viața fizică? Nu pot să „dăruiesc lucrurile” în planul non-fizic, spiritual?

Nu, pentru că scopul vieții fizice este să îți furnizeze un context, în care să poți trăi ca experiență ceea ce alegi, în cadrul planului spiritual, să trăiești. Astfel că, părăsind viața fizică, nu vei scăpa de nimic, ci doar te vei plasa înapoi în viața fizică și în situația de care ai vrut să scapi – cu excepția faptului că acum o vei lăsa din nou de la capăt.

Nu vei vedea aceasta ca pe o „pedeapsă” sau ca pe o „condiție”, ori ca pe o „povară”, pentru că o vei face din propria ta voință, în mod liber, înțelegând că este o parte a procesului de creație de sine, *cel pentru care ești*.

Deci am putea la fel de bine să rezolvăm orice avem de rezolvat, chiar acum.

Într-adevăr, *pentru asta e făcută viața*.

Când viața este utilizată în acest mod, vei muri atunci când ești pregătit să folosești moartea ca pe un instrument cu care să creezi o viață nouă și diferită. Sinuciderea este utilizarea morții pentru a scăpa – dar ea creează aceeași viață din nou, cu aceleași încercări și experiențe.

N-am mai auzit acest lucru spus chiar așa. Asta spune multe.

Da.

Deci poți utiliza moartea ca pe un instrument cu care să scapi, sau cu care să creezi. Primul lucru e imposibil, al doilea e incredibil.

Dar nu e oare un pic de judecată aici? Nu înseamnă că sinuciderea apare ca fiind ceva „greșit”? Vreau să spun, credeam că Dumnezeu nu judecă.

Nu e nimic „greșit” sau „rău” în a crea din nou aceleași încercări și experiențe de viață. Dacă îți dorești să te

confrunți cu aceleași provocări iar și iar, atunci fa-o. Și aici, ca și în toate celelalte lucruri, poți să faci cum dorești.

Dacă te gândești că vei scăpa de aceste încercări, este pur și simplu important să știi că nu va fi așa. Te vei trezi în fața lor din nou. Și desigur că poate deveni puțin cam plătitor.

Ceea ce îi face pe unii oameni să simtă că nu vor să-și mai confrunte provocările prezente este ideea că trebuie să le înfrunte singuri. Este un gând fals, dar e întreținut de mulți.

Singurătatea este cea mai mare problemă în lumea de azi. Singurătatea emoțională, fizică și spirituală - sentimentul de a fi izolat și rănit sau împovărat într-un fel pe care nimeni nu-l înțelege, și de a nu mai avea resurse - este o formulă pentru lipsa de speranță și disperare.

Doar în fața unei disperări *nesfârșite*, în final, nimic nu pare să mai conteze, în afară de evadare. Totuși, nu poți și nu vei scăpa, ci doar vei repeta, de la început, ceea ce cauți să eviți.

De aceea vin Eu, aici și acum, să-ți spun că *niciunul* dintre voi nu este lipsit de resurse, și îți cer să anunți această întregii lumi. Nu trebuie decât să Mă chemați, știind fără dubiu că voi fi acolo. Nu trebuie decât să vă îndreptați spre Mine cu credință absolută, pentru a Mă vedea îndreptându-Mă înapoi spre voi.

Pot să-ți pun o întrebare care pare a fi neplăcută?

Sigur.

De ce trebuie să ne îndreptăm noi spre Tine, înainte ca Tu să te îndrepti spre noi? Dacă ești într-adevăr un Dumnezeu atotștiutor, atunci trebuie să știi când avem nevoie de ajutor. Dacă ești cu adevărat un Dumnezeu plin de compasiune, atunci trebuie să vrei să

ne oferi acel ajutor - *fără ca noi să îl cerem*. Dacă suntem degenunchiați, încercăm de nereușită, de ce mai trebuie să ne și trimiți și să ne trimiți de Tine să ne salvezi? Dacă ești tu Dumnezeu atotștiutor, de ce nu ne înțelegi atât de mult încât să ne ajuti, fără ca noi să trebuiască să-ți cerem?

Și că toți suntem aici, ce le spui acei ora care *încercăm* să strigăm și Tu n-ai fost acolo? Crezi că n-am cerut ajutor, lui Dumnezeu? Pentru numele lui Dumnezeu, de ce crezi că sunt atât de disperat? Sunt atât de disperat pentru că să pare că nimeni Dumnezeu n-a parut. Sunt total abandonat aici. Și eu nu vreau să fiu odată din nou. Să-ți spun, "Dumnezeu".

Fi bine, cei spui acelor persoane?

Îi spun...

Vreau să le în considerare acum posibilitatea unui miracol. Există un motiv pentru care tu nu ai primit o soluție din partea mea - dar acel motiv nu este important în acest moment. În acest moment, este important ca tu să consideri că acum, chiar în fața ta, există posibilitatea unui răspuns. Deschide-ți ochii - și îl vei vedea. Deschide-ți mintea - și îl vei cunoaște. Deschide-ți inima - și vei simți că este acolo.

Îi spun...

Numai dacă mă apelezi în cunoaștere absolută, vei fi conștient că răspunsul ți-a fost dat. Pentru că el este ceea ce Tu știi, ceea ce Tu simți și ceea ce Tu declari că va fi real în experiența ta. Dacă Mă chemi când ești disperat, Eu voi fi acolo, dar disperarea ta poate să te orbească și să te împiedice să Mă vezi.

Îi spun...

Nimic din ceea ce ai făcut nu e atât de oribil, nimic din ceea ce ți s-a petrecut nu e ceva imposibil de reparat, ceva

care sa nu poată fi vindecat. Pot sa te fac intreg din nou, și o voi face.

Totuși, tu trebuie să încetezi să te mai judeci pe tine înșuți. Cel care judeca cel mai puternic ești tu. Alții te pot judeca privind din afara, dar ei nu te cunosc, ei nu te văd, iar judecățile lor nu sunt valabile. Nu le face tu valide - preluându-le asupra ta. Ele nu au sens. Nu te aștepta ca alții să te vada așa cum ești tu în realitate, pentru că ei te văd prin ochii propriei lor dureri. Să știi, în schimb, că *eu te văd acum, în minune și în adevăr*, și că ceea ce văd în tine este Perfect. Când te privesc, nu am decât un gând: „Acesta este Fiul Meu prealubit, întru care am binevoit”.

Îi spun...

Iertarea nu este necesară în împărăția lui Dumnezeu. Dumnezeu nu poate fi ofensat sau păgubit în niciun fel. Există doar o singură întrebare importantă în tot acest univers, și nu are nimic de-a face cu vina sau cu nevinovăția ta. Are de-a face cu identitatea ta. Știi cine ești tu cu adevărat? Când știi, toate gândurile de singurătate dispar, toate ideile de lipsă de valoare se evaporă, toate reflecțiile asupra lipsei de speranță se transformă în splendida conștientizare a miracolului care e viața ta. Și a miracolului care ești tu.

Și, în sfârșit, preaiubitul Meu, îi spun...

Ești înconjurat, chiar în acest moment, de o sută de mii de îngeri. Acceptă, acum, ghidarea lor. Și apoi, dă mai departe darurile lor, și altora. Pentru că numai dăruind vei primi și numai vindecând vei fi vindecat. Miracolul pe care l-ai așteptat te-a așteptat și el pe tine. Vei ști aceasta când vei deveni miracolul pe care *altcineva* îl așteaptă. Du-te, deci, și fă miracolele tale și permite ca moartea ta să fie momentul gloriei tale celei mai mari, nu un anunț al celei mai mari dureri. Folosește moartea ca pe un instrument cu care să

creezi, nu cu care să distrugi; cu care să mergi înainte, nu cu care să mergi înapoi. Prin aceasta alegere, vei fi onorat în sași Viața și ti vei fi permis vietii să-ți aduca cel mai mare vis al tau, chiar în timp ce trăiești în corpul tău fizic - pace în sufletul tău, în sfârșit.

Multumesc

Îți mulțumesc pentru aceste cuvinte

Sper și mă rog ca ele să poată fi auzite de fiecare persoană îndurerată. Trebuie să te întreb încă ceva după toate acestea. Cum e când o persoană îi cere altuia - unui doctor sau cuiva drag - să o ajute să-și sfârșască viața?

Tu vorbești acum de eutanazie, ceea ce este un lucru diferit. Aceasta se întâmplă când o persoană realizează că viața sa este deja terminată, sub toate formele și că nu mai poate trăi decât experiența durerii fizice ce nu mai cedează sau pierderea totală a demnității, în procesul morții. Eutanazia nu poate fi echivalată cu sinuciderea. Cei care se gândesc la sinucidere în mijlocul unei vieți, altfel active și relativ sănătoase în limite rezonabile, sau o decizie foarte specială. Cel ce își sfârșesc o viață care este foarte aproape de a se sfârși oricum, cu toate evidențele medicale indicând acest lucru, sau o decizie în totalitate diferită.

Cei care văd clar, prin fiecare indicație medicală, că viața lor fizică este absolut terminată pot alege să se întreb: „Este necesar să sufer această durere finală și pierderea demnității?” Fiecare suflet va avea un răspuns care este corect doar pentru el și niciun suflet nu va răspunde incorect la această întrebare - pentru că nu există răspuns „incorect”.

Văd clar diferența și cred că orice persoană rațională o vede.

*Ești diferit de Dumnezeu, dar nu ești separat de
Dumnezeu. De aceea nu poți muri niciodată.*

Cum dă-mi voie, te rog, să mă întorc la aliceva. Ai spus mai devreme că vrei să descrii câteva principii de viață spirituale, fundamentale, care ar face să ne fie mai ușor să înțelegem viața însăși, ca și moartea. Și, întrucât ai atins mai multe de atunci, există vreun principiu de viață fundamental, care ar putea să deschidă larg așa unei înțelegeri mai profunde, într-o clipă?

Da, iar acesta este ...

A ȘASEA REAMINTIRE

Tu și Dumnezeu sunteți Una. Nu există separare între voi.

În timp ce aceasta le poate părea unora ca o informație foarte elementară, când aplici în viață acest principiu fundamental, tu creezi un recipient în care poți să păstrezi toate Reamintirile anterioare pe care ți le-ai adus aici tu însuși – ca și pe cele care vor mai veni.

Implicațiile celei de a șasea Reamintiri sunt enorme. Dacă îți este clar că tu și Dumnezeu sunteți unul, și că nu există separare între voi, aceasta schimbă contextul în care

70

Al șasea Dumnezeu

trăiești experiența a tot ce ți s-a întâmplat, ți se întâmplă și ți se va întâmpla vreodată în viață.

Pentru a folosi exemple evidente din ce tocmai am discutat noi aici, o înțelegere a unimii tale cu Divinul face să-ți fie mult mai puțin dificil să-ți amintești și să accepți adevarul că tu ești cauza propriei tale morți, sau că nu există nici victime și nici răufăcători în lume. Aceasta poate să ți facă drumul spre Completitudine mai puțin dificil, iar moartea mai plină de pace.

Evident că individul care ești „tu” nu reprezintă Totalitatea lui Dumnezeu. Totuși, tu ai în tine toate caracteristicile, toate aspectele, toate elementele Divinității.

Dumnezeu ești tu – în totalitate. Într-adevăr, Dumnezeu e totul. Nu există nimic care să nu fie Dumnezeu.

Am auzit adeseori analogia conform căreia eu sunt, față de Dumnezeu, ca un val față de ocean. Exact la fel. Doar că la dimensiuni mai mici.

Acea analogie a fost folosită, într-adevăr, de multe ori, și nu este nepotrivită.

Așa că, acum, hai să definim acest „ocean”. Să presupunem că Dumnezeu este Creatorul. Foarte puțini oameni, care cred măcar puțin în Dumnezeu, ar avea ceva de obiectat față de această viziune.

Dacă este adevărat că Dumnezeu este Creatorul, înseamnă că și tu ești un creator. Dumnezeu creează tot ce înseamnă viață, iar tu îți crezi toată viața ta. E simplu.

Dacă gândești astfel, poți păstra ideea în conștiința ta.

Tu și Dumnezeu creați tot timpul – tu la nivel micro, Dumnezeu la nivel macro. Ți-e clar?

71

Al șasea Dumnezeu

Da, înțeleg! Nu există nicio separare între val și ocean. Ni dăm. Valul este o parte a oceanului, care reflectează atât un anumit fel. Valul face ceea ce face și oceanul, dar la o scară mai mică.

Este foarte corect. Tu ești Eu, acționând în felul în care acționezi tu. Eu îți dau puterea de a acționa așa cum o faci. Puterea ta vine de la Mine.

Fără ocean, valul nu are puterea de a fi un val.

Fără Mine, tu nu ai puterea de a fi tu. Iar fără tine, puterea Mea nu se manifestă.

Bucuria ta este de a Mă face pe Mine să mă manifest. *Bucuria omeniții este de a-L manifesta pe Dumnezeu.*

Asta da enunț!

Iată altul

Viața este Dumnezeu, materializat

Ceea ce este important de înțeles e că nu există un singur mod în care viața îl face pe Dumnezeu să se materializeze. Unele valuri sunt mici, altele o undulație, în timp ce altele sunt imense, tunătoare și năvalnice. Totuși, fie minuscule sau uriașe, există întotdeauna valuri. Nu există moment în care să nu fie un val pe ocean. Și, deși fiecare val e diferit, niciunul nu este despărțit de oceanul însuși.

Diferență nu înseamnă despărțire. Aceste cuvinte nu se pot pune unul în locul celuilalt.

Tu ești diferit de Dumnezeu, dar nu ești despărțit de Dumnezeu. Faptul că nu ești despărțit de Dumnezeu este motivul pentru care tu nu poți muri.

Valul se sparge pe plajă, dar nu încetează să existe. El doar își schimbă forma, retrăgându-se înapoi în ocean.

Oceanul nu se face „mai mic”, de fiecare dată când un val ajunge pe nisip. În realitate, valul ce vine demonstrează,

Al șasea Dumnezeu

și astfel reafirmă existența oceanului. Apoi, retrăgându-se în ocean, el îi redă oceanului gloria sa.

Prezența valului este dovada existenței oceanului.

Prezența ta este dovada existenței lui Dumnezeu.

Ar trebui să-mi pui asta pe perete.

PRIZIN, A TA ESTE DOVADA EXISTENȚEI LUI DUMNEZEU! Absolut exact! Această explicație e atât de simplă – și totuși – atât de elegantă.

Deci, când spunem că „Dumnezeu și numai Dumnezeu” alegem momentul morții noastre, noi spunem că oamenii fac parte din proces, pentru că oamenii fac parte din Dumnezeu.

Da, exact așa este.

Când vom muri, moartea mea va fi prin mine, nu a mea.

Este corect. Acum privești problema într-un mod diferit. Îți schimbi perspectiva. Aceasta îți va schimba percepția. Iar ea îți va modifica experiența. Percepția creează experiența.

Dar mai este încă un lucru pe care nu-l pot integra. De ce oare așa alege eu vreodată să mor?

A, asta e simplu.

Pentru că ești gata. Realizai. Împliniri.

72

73

Sunt unii care spun
că a vedea înseamnă a crede.
Eu vă spun că a crede înseamnă a vedea.

12

Bine, în ordine, ne-am cam întors în cerc. Înțeleg bine când
spui că ai venit aici cu ceva ce am de făcut? Și că atunci
când termin ce am venit să fac, sunt împlinit și gata să plec?

Nu este ceva ce ai de făcut, este ceva ce tu alegi să trăiești ca experiență. Dacă tu și Dumnezeu sunteți Una, tu nu
trebuie să faci nimic. Fiecare decizie decurge din Liber Arbitru. Fiecare alegere demonstrează asta. Tu ai venit în acest
corp pentru a trăi ca experiență un aspect al tău, așa cum am
discutat mai devreme. Se poate ca acest aspect să fie trăit ca
experiență prin ceva ce faci – adică printr-o activitate fizică –
sau printr-un anumit mod de a fi, chiar dacă nu faci nimic.

Am nevoie de un exemplu, pentru a fi mai verosimil.

Păi, pentru că tot vorbim atât despre ceea ce tu numești „moarte” și „a muri”, să zicem că tu asigși tăcut la o în-
mormântare. De fapt, nu faci nimic decât să stai acolo. Nici
nu te miști. Dar ești, într-un anumit fel, nu?

Poate că ești trist. Sau poate că ești bucuros în inter-
rior. Poți fi oricum. Va depinde foarte mult de felul cum vezi
lucrurile – în acest caz, de cum vezi „moartea”.

74

Metaphysical Poems

mintari, este să înțeleg că mor pentru că aleg să mor. Tot ce mi se
petrece este provocat, la un anumit nivel, de către mine – inclusiv
propria mea moarte, ca și momentul ei.

Da, este exact ce spun eu aici. Aceasta îți va aduce o
stare de pace profundă, în momentul morții tale. Faptul de
a ști că tu și Dumnezeu sunteți Una și că amândoi luați
această decizie de comun acord, te poate duce într-un loc de
dulce seninătate.

Totuși, această idee cere ca omenirea să creadă într-un uni-
vers cu totul diferit în universul nostru, cel mai mult dintre oame-
nii care cred în Dumnezeu cred că Dumnezeu e Cauza Primară – nu
ei însăși. Cred că Dumnezeu este cu siguranță cauza morții lor. Ei
mor atunci când Dumnezeu decide să-i „cheme Acasă”.

Ei mor, atunci când Ei decid să Meargă Acasă.

Tu în, ceri să cred într-un univers în care eu sunt, în mod
absolut, cauza propriei mele experiențe.

Acesta e universul în care trăiești.

Nu pare să fie așa.

Și nu îți pare așa, până când îți vei schimba perspecti-
va. Nu va apărea nimic ce tu nu poți vedea.

Ei, ce înțelegi cu înțelegere profundă.

Mai multă decât crezi. Sunt unii care spun că a vedea
înseamnă a crede. Eu îți spun că a crede înseamnă a vedea.

Îmi place această nouă întorsătură a celui vechi aforism. Și
ai mai spus și asta înainte.

Și o voi mai spune, până când te prinzii.

În regulă, deci nimeni nu moare „înainte de a-i veni timpul”.
Ai spus-o de multe ori aici. Prin urmare mi se pare că trebuie ori să

76

Metaphysical Poems

Perspectiva în viața ta propriu.

Da, și acest lucru este valabil în ceea ce privești ceea ce ești.
Pe scurt, dacă ești înțelegător, datorându-ți modul în care
privești lucrurile. Iar dacă ești înțelegător în interiorul tău la o
înformantare, este exact din același mod. Modul în care
privești lucrurile este o alegere pe care o faci. Este o Alegere
prin Liber Arbitru, care definește cine ești și cine dorești să
fii, și cum dorești să te experimentezi pe tine însuși.

Poți să îți schimbi perspectiva în orice situație, răzgan-
dindu-te în legătură cu modul în care vrei să privești acea
situație. Poți decide ce vrei să vezi, iar apoi, odată stabilit,
aceea vei vedea.

Iată un enunț grozav.

Da. Este un enunț plin de forță a ceea ce este astfel –
doar dacă nu este. Și știi cine va decide?

Eu.

Da, tu. Corect. Tu vei decide. Tu vei decide dacă acesta
este un enunț dător de forță, prin modul în care îl pri-
vești. Și astfel, efectul este circular. Ceea ce vezi, aceea obții
– și ceea ce obții e ceea ce vezi. Vezi?

Drăguț. Foarte drăguț.

Crezi sau nu, aici e mai mult decât simpla mea abili-
tate în a folosi cuvintele.

O, știu asta. Abilitățile tale indică de multe ori spre un imens
adevăr ascuns.

Mă bucur că îți place să inventezi cuvinte. O să-ți folo-
sească mai târziu.

Deci, revenind la exemplul nostru, o cale de a fi bucuros în
interior, de vreme ce mă apropii de timpul *propriei mele* înmor-

75

Metaphysical Poems

accepta o nouă experiență, dar în momentul în care acceptați fiind
devenită chiar o nouă experiență.

Spune-mi de ce e așa de greu.

Cred că mea mai mare, îți este noțiunea „a fi”. Uite, am auzit tot
ce-ai spus, dar „cred că este o parte din mine care se mai agăță
încă de joacăna că se petrec lucruri pe care nu le-am dorit, că „se
întâmplă” ceea ce noi nu am creat în noi înșine. Dar acum înțeleg
că nimic nu se petrece întâmplător, deci nimic nu moare când n-a
ales să moară.

Nu se poate să „nu alegi”. *Totul este ales.*

Da, bine, înțeleg. Și probabil că tu trebuie să punctezi acest
lucru din nou și din nou, pentru că se opune la tot ce și-a spus vre-
odată omenirea, ei însăși, despre toate acestea. Și trebuie să p-
spui. Chiar în timp ce scriu asta, chiar în timp ce ne angajăm în
exact această parte din ceea ce mă aștept să fie o conversație foarte
lungă. Viața însăși reușește să-mi arate, din ce în ce mai clar, că ceea
ce spui Tu e adevărat. Nimic nu se produce din întâmplare. Vreau să
spun că însăși viața mea, *viața mea zilnică*, mă convinge de asta –
și o face chiar în acest moment.

Povestește-mi despre asta.

Poate pare să fie „din întâmplare” faptul că, exact când aveam
schimbul de replici de mai sus, am luat o scurtă pauză de la scris și,
ca să schimb puțin ritmul, m-am decis să-mi deschid cutia poștală,
la timp ca să găsesc o scrisoare de la o chitoare? Autoarea scrisorii,
Jackie Peterson (al cărei nume l-am schimbat pentru a-i proteja
identitatea), mi-a scris că ea tocmai și-a pierdut logodnicul acum
două luni, din cauza unui infarct. A fost distrusă, în special pentru
că logodnicul ei a fost tot timpul sănătos; testele medicale au avut
întotdeauna rezultate ce indicau o sănătate perfectă.

77

Iată beneficiul citirii *Conversații cu Dumnezeu*, în care a căutat să nu ne alegem situațiile din viață, ci pe cea care ne dă încredere și a ales ca singură această situație – sau face parte din programul de viață al fostului ei logodnic?

Ai răspuns la acea scrisoare?

Sigur că da. După ce am trecut de clipa de totală durere că a putut să „apară” exact în acest moment, am încercat să răspund la întrebare, cât puteam de bine. Mi-am bazat răspunsul exact pe această conversație pe care o avem acum.

Pai să vedem ce ai făcut. Hai să vedem ce ai scris.

Aceasta este răspunsul meu.

Draga mea Jackie

Te rog ascultă-mă cu tot sufletul tău, când îți spun cât de rău îmi pare că a apărut așa ceva în viața ta. Nu vreau să-ți dau răspunsuri ușoare care să facă ca totul să sune atât de simplu încât să te întrebi de ce așa ceva ar fi o problemă.

Jackie, aceasta ESTE o problemă și o mare tristețe și tu ai tot dreptul să te simți așa cum te simți – supărată și iritată, derutată și frustrată, căutând răspunsuri.

Prinsul sfat pe care ăș vrea să-ți dau este să-ți dai voia, pe însăși, să ai toate sentimentele pe care le ai, fără să încerci, la niciun nivel, să le controlezi sau să le reglezi, să le limitezi ori să le restricționezi. Doar simte-le și lasă-le să fie așa cum sunt, de la un moment la altul.

Este remarcabil că am primit de la tine această întrebare astăzi, pentru că eu chiar acum scriu următoarea mea carte de *Conversații cu Dumnezeu*, numită *Acasă cu Dumnezeu*, într-o viață ce nu se sfârșește niciodată. Iar în această carte explorăm chiar acum această idee a sufletului care își alege când anume urmează să-și părăsească propriul corp și să se întoarcă Acasă.

pe sine însuși, în sfârșit, cu mult, mult mai mult din Cîine Este El cu Adevărat. Cred că el s-a simțit mai mult „el însuși” cu tine, decât cu oricine altcineva cu care a fost reînnoit în relație – nu doar în această viață, ci poate că și în multe, multe alte vieți.

Jackie, poate o puțină cam greu de acceptat, la nivel uman – așa că vreau să te rog să vezi dacă poți „sări” la un nivel spiritual foarte înalt, pentru a înțelege ceea ce îți voi spune acum. Cred că e posibil ca logodnicul tău să fi murit de fericire.

Ai dreptate, Jackie, el nu a avut niciodată o zi de boală serioasă, în toată viața lui. A fost într-o condiție fizică bună, și-a făcut analizele regulat, etc., și nu existau nici un motiv pe Pământ ca el să moară atât de brusc. Totuși, se poate să fi existat un motiv spiritual. Pur și simplu, el și-a încheiat programul pe Pământ – cu ajutorul tău, Sufletul Prietenos care a avut intenția clară de a-ți oferi ultimul ajutor pentru ca el să se poată întoarce Acasă și apoi să-și continue evoluția. Tu ai arătat acestui om încântător cât de minunată poate fi o relație – și călău minunat poate fi EL într-o relație. Așa cum am spus, Jackie, cred că relația voastră a creat un context în care el a putut avea o experiență a sa proprie, ca nicio altă viață înainte. Voi merge și mai departe. Aș pune pariu că, de fapt, el și-a spus asta. Cred că și-a spus acest lucru în uită de multe feluri – că nu a mai trăit experiența de sine, așa cum a trăit-o alături de tine. Și astfel, Jackie, logodnicul tău și-a părăsit corpul pe neașteptate, celebrând glorios ceea ce a aflat și ceea ce a trăit, în sfârșit, cu experiență: totalitatea a Cîine Este El.

Marea tristețe pe care ți se cere să o suporti face parte și ea din darul enorm, indescritibil de minunat și generos spiritual, pe care Viața te-a invitat să-ți dai acestui foarte special, „altul” (care este de fapt doar o altă parte din tine), încât și să poți cunoaște, la rândul tău, Cîine Este Tu cu Adevărat.

Asta, pentru că logodnicul tău și-a dăruit, de asemenea, o comoră (în *Conversații cu Dumnezeu* se spune, „Toate benefici-

Da, e adevărat că în această ultimă carte de *Conversații cu Dumnezeu* – ca și în toate celelalte – Dumnezeu nu spune că nimănui nu muare într-un moment sau într-un mod pe care nu și l-a ales singur. Totuși, Dumnezeu spune clar și faptul că această alegere e posibil să nu fie una conștientă, ci poate fi făcută la un nivel de conștiință la care numai sufletul are acces. În acest caz, ar însemna că logodnicul tău nu a ales la nivel conștient să moară atunci. La acel nivel, moartea sa se poate să fi fost la fel de mult o surpriză pentru el, pe cât a fost și pentru tine. Eu bănuiesc că așa a fost. Nu cred că el a ales, conștient, să te părăsească.

Din ceea ce știu, este adevărat că unora Sufletul face alegeri, la nivel subconștient sau supraconștient, pe care nu le-ar fi ales niciodată la nivel conștient – și că face aceasta pentru a-și împlini un Plan Mai Mare. A muri într-o apropiere înțelegătoare în această categorie. Foarte puțini oameni aleg, în mod conștient, să moară când și unde o fac. Cred că Iisus Christos a făcut-o. Cred că și Buddha. Cred că și alte suflete au făcut astfel, dar cred că această împrejurare este foarte rară. De aceea, încercă să nu fii prea supărată pe logodnicul tău, ci, mai degrabă, permite-ți să-ți îndrepti supărarea spre circumstanța care și l-a răpit de lângă tine, locmai când începeai cu adevărat să vă bucurați de viața voastră împreună. Înțeleg profund și îmi dau seama cât de distrus ești și, așa cum am spus, ai dreptul să fii.

În ce privește înțelegerea a tot ce s-a petrecut, oricum, eu cred că e posibil ca unul din felurile sufletului său să fi fost să se trăiască experiența de sine într-o Uniune Perfectă și o Relație Minunată, după multe încercări de acest fel, în această viață și multe altele, în viețile anterioare. Cred că logodnicul tău a fost un dar pentru tine – și că tu ai fost un dar chiar mai extraordinar pentru el. Tu ai fost pentru el ceea ce și el căuta.

Cred că tu ai intrat în viața lui ca parte a unui „contract” sau a unei „înțelegeri”, care îi permitea să trăiască experiența

de reale simț reciproc”), care este cunoașterea că tu ești capabilă să dai, să fii rămasă și să trăiești cu experiență o iubire fermecătoare, în formă umană – ceea ce care începuse să le înțeleagă serios, laamile de a-ți întâlni pe ei. Deci, intenția lui a fost să te restituie pe tine, te însuși, și asta a și făcut.

Și astfel, Sufletul Divin a reușit să cadă și a fost servit și împlinit, în Formă Divină și cu Protecție. Dintr-o începătură relației voastre în această formă a fost la o Divină Sincronizare (așa cum știi sigur că știu, pentru că eu cred că voi ați vorbit desori despre aceasta), iar sfârșitul relației voastre în această formă a fost la fel, într-o Divină Sincronizare – deși știu că este foarte dificil să vezi sau să trăiești experiența acestui lucru, chiar acum.

Cred că e posibil ca tu să te pregătești să servești un plan încă și mai mare, în anii ce vor urma, folosind această experiență pentru a acorda ajutor și vindecare altora, care se află în diferite situații de viață, fucare dintre ele încercându-l la nivel spiritual. Cred că se poate ca tu să te pregătești să mergi mai departe, pentru bucuria de a-i reda pe oameni, lor înșiși. Unii dintre cei pe care îi vei întâlni pot fi oameni care și-au pierdut credința în iubire, care cred că relația potrivită și perfectă, pur și simplu, nu este posibilă sau disponibilă pentru ei, și că ar fi mai bine să uite întreaga idee, ca fiind o mare farsă a universului. Se poate ca tu să fii capabilă să le spui altceva și să-i încurajezi să rămână mereu deschiși față de o asemenea posibilitate.

Unii dintre aceștia pot fi oameni care au pierderi troparabile bruște și nu înțeleg, nu pot „vedea perfecțiunea” în acele momente, ci simt doar pierderea și durerea, și cred că nu pot merge mai departe. Tu vei fi capabilă să le spui ceva diferit și să-i încurajezi să rămână înțelegătoare deschiși, spre următorul mare dar al vieții și față de următorul moment extraordinar de cunoaștere și expresie, a celei mai înalte noțiuni a lor despre ei înșiși, despre Dumnezeu, iubire și Cîine Sunt Ei cu Adevărat.

Desigur, toate acestea sunt presupuneri din partea mea. Se poate să le fi inventat eu, Jackie și admiră asta. Dar eu vău întotdeauna, în evenimentele vieții, un scop și un plan mai mare – inclusiv în cele mai trágice și mai triste evenimente. Cred că la finalul vieții noastre în forma fizică prezenta, toate acestea vor deveni, în mod instantaneu, clare pentru noi, și ne vom bucura și vom fi încantați de perfecția simetrie a întregului.

Și mai cred, Jackie, că relația cu înțelegerea tău nu se poate sfârși niciodată și că ai putea să fie acolo cu tine, în orice moment ai dori să-i cheme iubirea și energia spirituală să te ajute, în timp ce îți continui călătoria ta, iar el și-o continuă pe a lui.

Cred că drumurile noastre vor fi întotdeauna împreună, așa cum au fost timp de eoni în trecut. Acum nu este prima dată când voi doi ați fost împreună în formă fizică – și cred că și acest lucru l-ați recunoscut amândoi și l-ați înțeles. Și, draga meu Jackie, nu va fi nici ultima. Într-adevăr, relația noastră nu se sfârșește niciodată. Ea continuă chiar și acum, chiar în acest moment – căci cine crezi tu că îți aduce pe aceste cuvinte? Îți imaginezi oare că eu? Sau ar putea să fie altcineva care vorbește prin mine și îți aduce acest mesaj? Crezi că acest lucru e posibil, Jackie? Pentru că, vezi tu, eu cred.

Nu căuta să „nu fi tristă”, în aceste momente de pierdere. Tristețea este unul dintre modurile în care inima unui om îți onorează pe celălalt. Așa este și fericirea. Tu onorezi sufletul iubitului tău, Jackie, simțind acum toată tristețea ta. Și vei onora sufletul iubitului tău, Jackie, și simțindu-l din plin fericirea, în ziua și clipa când aceasta va veni – și sigur va veni. Cât așteptăm acea zi, dorința mea pentru tine este să-ți găsești pacea sufletului. Jackie. Fie ca pacea de dincolo de orice înțelegere umană să fie și să rămână cu tine, acum și pentru totdeauna.

Îmi revărs iubirea mea spre tine, pe aripile unei rugăciuni.

Neale

Observația obiectivă este imposibilă
Nimic din ceea ce este observat
nu rămâne neafectat de către observator.

Văd că ți-ai însușit profund ceea ce ți-ai amintit. Înțelegi clar, acum.

Gratie Ție, cred că da. Cred că, în sfârșit, am prins și am înțeles cu adevărat, adevărul.

Ai grijă. Vrei să spui adevărul tău, da? Adevărul nu există ca realitate obiectivă. Perspectiva creează percepția, iar percepția creează experiența. Experiența pe care ți-o creează percepția este ceea ce tu numești „adevăr”. Adevărul tău este ceea ce trăiești tu ca experiență. Orice altceva este ceea ce a trăit altcineva ca experiență – și ți-a spus Ție. Aceasta nu are nimic de-a face cu tine.

Nu există realitate obiectivă?

Nu. „Realitate obiectivă” e un oximoron.

Vrei să spui că nimic nu este așa cum pare?

Spun exact opusul. Totul este așa cum pare. Iar aparențele se bazează pe percepții. Percepțiile se bazează pe perspective, iar perspectivele nu sunt obiective. Ele sunt subiective.

Ele nu sunt ceva ce tu trăiești în ca experiență – ele sunt ceva ce tu alegi.

Tocmai ai spus asta mai înainte. A fost greu atunci pentru mine și e greu și acum. Aleg să am perspectivele pe care le am?

Tu, într-adevăr. Aceasta este procesul prin care crezi.

Mă e foarte greu să cred aceasta.

Atunci n-o vei crede.

Și va rezulta că...

...nu o vei trăi ca experiență.

Dacă, dacă n... cred că e aleg să am orice perspectivă pe care mă doresc, atunci nu pot avea nicio perspectivă pe care mă doresc.

Exact așa.

Pentru că aceasta este perspectiva mea.

Pentru că aceasta este perspectiva ta.

Iar aceasta îți va schimba percepția, care îți va schimba experiența – iar experiența ta îți va întări perspectiva.

Dar așa putea obiecta că eu nu mi-am ales acea percepție. Este pur și simplu, ceea ce observ, în mod obiectiv.

Este ceea ce observi, din perspectiva ta. Tu nu observi nimic „obiectiv”. Observația obiectivă este imposibilă.

Alt oximoron. „Observație obiectivă” e un oximoron.

Da. Nimic din ceea ce este observat nu rămâne neafectat de către observator.

Sunt sigur că asta pentru mulți sună destul de mult ca o vorbărie spirituală New Age.

Interesant, pentru că e pură știință.

Sun

Este fizica cuantică elementară. Citește orice carte despre mecanica cuantică.

Deci fizica ei influențează ceea ce vad, prin însuși modul în care privesc?

Sau dacă îl privești cât de cât. Exact asta spun. Exact așa stau lucrurile.

Ei am cam deviat aici. Am intrat pe terenul mlaștinos al teoriei percepției și fizicii cuantice.

Este vorba doar de a te conduce înapoi la adevărul tău. Nu ți poți redescoperi adevărul, nu ți l poți reaminti, nu poți locui în adevărul tău, până când nu-ți amintești cum ajungi acolo. Noi vorbim aici despre cum ajungi acolo.

Acest dialog te duce acolo unde ai vrut meren să ajungi: Acasă. Dacă poți ajunge acolo înainte de a muri, nu te va mai îngrijora niciodată moartea. Nu-ți va fi niciodată frică să mori. Nu asta vrei să obții prin această conversație? Pentru tine și pentru toți ceilalți?

Ba da.

Atunci discuția noastră despre teoria percepției și fizică cuantică nu a fost deloc o diversivă – iar acum, înțelegi probabil de ce abordăm viața și viața de după „moarte”, din acest unghi.

A, deci acum confirmi că EXISTĂ „viață după moarte”!

Nu.

Nu?

Nu. Nu există viață după moarte.

Nu există viață după moarte?

Nu. De fapt, nu există „moarte” deloc, iar aceasta este.

A ȘAPTEA REAMINTIRE

Moartea nu există.

Dar știu că tu gândești că ea există, așa că, pentru tine, ea există cu siguranță.

Despre aceasta vorbim noi aici. Vorbim despre percepții și despre perspectivele din care apar ele.

Hmm! Deci am încheiat cercul.

Toată această conversație este circulară. Dacă încă nu ai observat asta, vei vedea. Acesta nu este un dialog liniar. Ne mișcam în vârtejuri, spiralând înapoi la multe puncte importante, de mai multe ori. Nu doar de două, ci poate de trei sau patru ori. Aceasta va deveni evident pentru tine, pe măsură ce conversația noastră va continua. Iar acest lucru nu va fi accidental. Va fi o redundanță cu totul intenționată.

Ce se discută aici nu e nimic mai puțin decât cosmologia cosmosului. Secretele întregii vieți. Expedițiile sufletului după moarte. Natura timpului și spațiului. Și cel puțin două idei ce vor zgâlțâi cosmologia. Uneori, trebuie să auzi anumite lucruri de mai multe ori, pentru a fi capabil să le asimilezi cu adevărat. Deci, să mergem mai departe. Avem mult de străbătut. Ești gata?

Gata.

Deci, dă-mi voie să repet atunci, doar pentru a fi clar, că perspectiva ta – adică modul în care privești ceva – îți creează realitatea, atât în timpul acestei vieți, cât și după ea.

Prin urmare, dacă nu *crezi* că există o viață după moarte, nici nu va exista?

O, va exista una, cu siguranță. Nu poți schimba Realitatea Supremă, dar poți schimba experiența pe care o ai în legătură cu ea. De aceea am spus

Este imposibil să trăiești sau să mori fără Dumnezeu – dar nu este imposibil să crezi că o faci.

Dacă tu crezi că trăiești sau mori fără Dumnezeu – vei trăi acest lucru.

Poți avea această experiență, cât de mult dorești. Poți să închei această experiență, oricând alegi.

Toate acestea ne conduc la...

A OPTA REAMINTIRE

Nu poți schimba Realitatea Supremă, dar poți schimba experiența pe care o ai în legătură cu ea.

Încerc să înțeleg exact cum funcționează asta – ce înseamnă. Caut în experiența mea personală, să văd dacă pot să aduc o conceptualizare a acestui fapt, bazată pe propria mea trecere prin viață.

Bun. Acesta e un proces foarte bun. E un mod minunat de a începe. Doar să nu te lași niciodată blocat acolo.

Ce înseamnă asta?

Înseamnă să-ți menții întotdeauna mintea deschisă față de lucruri pe care poate că nu le-ai trăit personal ca experiență.

Bine, am mintea deschisă.

În acest caz, să ne întoarcem la ceva ce poți să-ți extragi din propria ta memorie. Vorbind despre a lua ceva din propria ta „plimbare prin viață” ai fost vreodată în situația să te plimbi și să înceapă, brusc, să plouă?

Sigur că da. Nu doar o dată.

Bun. Și, în acel moment, ai trăit realitatea acelei ploii, cu pe ceva enervant și supărător – sau ca pe o minune și o incantare?

Păi, îmi aduc aminte că, de fapt, am trăit ambele stări. Îmi amintesc că odată când a plouat, am simțit absolut sigur, ca pe ceva enervant. M-am înfuriat că a început să plouă. Am fugit să mă adăpostesc cât de repede am putut, dar degeaba, eram fleacă.

Altă dată, îmi amintesc că, într-o zi de vară, mă plimbam cu o tânără prietenă de-a mea, și s-a deschis cerul. Eram într-o parcare cu mult spațiu și tânărul și-a scos brusc hainele de pe ea și a început să danseze în ploaie! Dansa și sărea de bucurie, iar eu stăteam acolo prostid, cu apa șirolindu-mi pe frunte, din părul ud.

Ea a râs de mine și m-a provocat să intru în joc. Așa că am intrat. Și am dansat amândoi prin parcare, aproape cinci minute, până s-a vînt polțu. Polțușul a fost foarte drăguț – de fapt era o femeie – și ne-a spus doar să ne punem hainele pe noi, pentru că nu voia să ne aresteze pentru expunere indecentă sau pentru tulburarea liniștii publice. Toți trei am râs, iar noi l-am urmat cererea, dar a fost un moment din viața mea pe care nu-l voi uita niciodată. A fost pură și neînfrînată bucurie. A fost o boacăna veselă.

Desigur că eu știu de acel moment – de aceea am dat acest exemplu precis. Acum, dă-mi voie să te întreb ceva. Ce a fost diferit la cele două momente de ploaie?

Pofuu?

În ce fel a fost diferită ploaia din primul incident, de cea din al doilea? A fost mai udă? A plouat mai tare? Picăturile de ploaie erau mai reci sau mai mari?

Nu. Totul a fost de fapt, la fel. Nu a fost mai furtunoasă sau mai furișoasă prima, decât a doua. Amândouă au fost doar dușuri reperi de vară.

Deci, care A FOST diferența în cele două experiențe?

Felul în care am privit totul. Perspectiva mea într-unul din cazuri, aveam pe mine un costum de afaceri și, mă îndreptam spre o întâlnire foarte importantă, iar perspectiva mea era că ploaia era supărătoare. Mai mult decât supărătoare. Era o interferență în planul meu. Era un obstacol în calea mea. În celălalt caz, eram imbrăcat obișnuit și nu aveam nicio oră anumite, cu sa ajung undeva. Mi s-a „părut” că ploaia putea fi o distracție.

Da. Și cine a creat aceste perspective?

Eu, desigur.

Tu ai fi putut decide că întâlnirea de afaceri nu era atât de importantă, sau că apariția ta puțin șifonată ar fi fost complet înțeleasă și nu ar fi contat, nu-i așa? Ai fi putut să vezi situația în acest fel, nu?

Da.

Acum gândește-te la ploaie ca fiind „realitatea supremă”. Tu ai fi fi putut schimba faptul că ploua, dar puteai schimba modul în care *trăieai* experiența ploii, schimbând modul în care o priveai. Nu puteai schimba Realitatea Supremă, dar puteai trăi Realitatea Supremă, în orice mod doreai.

Acesta este cel mai mare secret al vieții.

Dar nu e mereu așa de ușor.

ESTE mereu așa de ușor.

Dar dacă aș fi schimbat modul în care am privit anumite lucruri, atunci întreaga dramă s-ar fi spulberat.

A, acum ajungem la asta...

De exemplu, acea A ȘAPTEA Reamintire – „Moartea nu există”. Doamne, dacă omenirea, ca întreg, ar accepta cu adevărat acest fapt ca pe o realitate, unde ar mai fi toată drama? Cum am mai

putea să se înfuriem, sau să fim riști, sau să plângem pierderea
ce-ori dragi nouă? *Ce ar face statuența?*

Asta e foarte amuzant

Cu ocazia ale... dar gândi așa?

Sigur că da. Ei ar rade cel mai tare.

De ce? Dar serios acum... poate să fie asta adevărat? Una e să
spui că există viața după moarte, dar e cu totul altceva să spui că
moartea însăși, nu există. Ai spus ceva enorm de important aici.

O faci să sune de parcă ar fi ceva nou.

În aproape orice loc în care am fost citat - în indife-
rent de religie, nu contează ce cultură, ce perioadă de timp
sau în ce context - am fost citat corect, ca declarând că
moartea nu există - cel puțin nu în felul în care vă gândiți
cel mai mulți la aceasta, ca fiind sfârșitul întregii vieți. *Nu
există un „sfârșit al vieții”.*

Deci „moartea”, ca experiență umană, există.

Da, e sfârșitul existenței tale fizice. Acea experiență se
termină în momentul morții tale - dar viața însăși, nu.

Dacă ai credință în Dumnezeu, trebuie să ai credință
și în viața eternă, pentru că zeii tuturor religiilor o afirmă.

Dar dacă nu cred în Dumnezeu?

Acest lucru îți poate schimba experiența, dar nu
schimbă ceea ce este. Ceea ce vei trăi ca experiență este ceea
ce crezi - iar ceea ce crezi depinde de perspectiva ta.

Nu există un „mod prestabilit”? Nu există ceva care apare la
fel pentru toți?

Există lucruri „prestabilite” care apar - dar se poate
ca tu să nu știi că ele apar

Începe să devină foarte derutant

Senze. Dar adevărul e că în momentul morții vei trăi ca
experiență ceea ce crezi, iar credința ta va fi bazată pe ceea
ce percepi, iar percepția ta va fi bazată pe perspectiva ta.

Și nu există o șansă ca percepția mea să se schimbe?

Blăciștele că există. Ca și în viața ta de dinainte de
moarte, percepția ți se poate schimba și în viața de după
moarte

Ce anume ar putea să provoace această schimbare?

O schimbare în perspectiva ta.

A vedea lucrurile în alt mod nou.

A vedea lucrurile într-un mod nou.

Dar ce ar putea duce la asta?

O mulțime de lucruri - inclusiv decizia ta, din mo-
mentele de după moarte, că modul în care vezi lucrurile în
prezent nu funcționează. Adică nu ți aduce o experiență pe
care tu alegi să o ai. O asemenea decizie ți-ar modifica ime-
diat experiența.

Bine, bine... presupunem că noi totmai... există vreo cale de
a Te putea face să descrii exact ce apare în momentul morții și să
continuăm de acolo?

Aș fi fericit să vorbesc despre alternative - dar, așa
cum am spus, ele vor fi diferite pentru fiecare persoană.

Dă-mi atunci câteva alternative

Pui o întrebare foarte vastă. Vrei într-adevăr să in-
trăm în această problemă chiar acum?

Da. Am așteptat destul. Vreau să știu ce se petrece după ce
mor oamenii.

*Să fim clari. Nu există iad
Put și simplu nu există un asemenea loc.*

Știu că asta e întrebarea Tutoilor Timpurilor: *Ce se petrece
după moartea noastră?* Dar a trebuit să întreb direct și
sper că îmi vei da un răspuns direct.

O voi face. Sigur că îți voi spune. Dar nu va fi un răs-
puns scurt. Nu va fi: „Păi, vei merge ori în rău, ori în iad, de-
pinde de fel de viață ai dus”.

Nu-ți pot da un răspuns de o singură frază, la o aseme-
nea întrebare.

Nu, va trebui să lași asta în seama Bisericii.

Fără comentarii.

Deci... răspunsul tău?

Dă-mi voie să încep spunând că există un lucru care va
fi la fel pentru toți, iar acela este faptul că moartea va fi
trăită în ceea ce ai putea numi stadiu, sau fază - iar primul
stadiu este același pentru toată lumea.

În stadiul unu, în momentul morții voastre, veți trăi ca
experiență, instantaneu, faptul că viața continuă. Aceasta
se va întâmpla la fel pentru toți. Poate fi o perioadă scurtă

de dezorientare, până ajungeți să realizați că nu mai sun-
teți în corpul vostru, ci că acum sunteți separați de el.

Curând veți ajunge să înțelegeți că, deși ai „morit”,
viața voastră nu s-a încheiat. În acest moment, veți înțelege
și veți trăi plenar ca experiență - poate pentru prima dată
că nu sunteți corpul vostru - că un corp este ceva ce puteți
avea, dar nu ceva ce sunteți. Imediat veți trece în stadiul doi
al morții voastre - iar aici se diferențiază căile individuale.

În cele...

Dacă sistemul de credințe pe care l-ai îmbrățișat în-
ainte de a muri include certitudinea că viața continuă, odată
ce pricepi că ai „murit”, vei ști imediat ce se petrece și vei în-
țelege. Al doilea stadiu va fi, atunci, a trăi ca experiență ceea
ce crezi tu că se petrece după moarte. Această trăire va fi
instantanee.

Dacă, de exemplu, crezi în reîncarnare poți trăi expe-
riența momentelor din vieți anterioare, din care nu ai
amintiri conștiente.

Dacă tu crezi că vei fi învăluit în îmbrățișarea unui
Dumnezeu care înbește necondiționat, aceea va fi expe-
riența ta.

Dacă tu crezi într-o Zi a Judecării, sau în Vremea Bilan-
țului, urmată de paradis sau condamnare pentru eternitate...

Da, spune-mi ce se petrece atunci?

Exact ce te aștepti. De îndată ce treci prin stadiul unu
al morții și realizezi că nu mai trăiești într-un corp, vei trece
în stadiul doi și vei trăi experiența de a fi judecat, exact așa
cum ți-ai imaginat că va fi - iar judecata se va dovedi că este
exact așa cum ți-ai imaginat că ar fi.

Dacă ai murit crezând că meriți iadul, îl vei trăi imedi-
at ca experiență, iar dacă ai crezut că meriți iadul, vei trăi

imediat ca experiența. Raiul va fi exact cum ți-ai imaginat că ar fi – la fel și iadul. Dacă nu ai nici o idee despre caracteristicile lor, le vei inventa pe loc. Apoi, aceste locuri vor fi create în acel mod pentru tine, instantaneu. Poți rămâne în aceste experiențe, cât timp dorești.

Pai atunci, poi să mă trezesc în iad!

Să fim clari. Iadul nu există. Pur și simplu, nu există un asemenea loc. De aceea, nu ai cum să te duci acolo.

Ei bine ... poți oare să Creezi un „iad” personal pentru tine însuși, dacă alegi asta, sau dacă tu crezi că asta „meriți”? Da, poți. Deci poți să te trimiți pe tine însuși în „iad”, iar acel „iad” se va dovedi a fi exact așa cum îți imaginezi sau cum simți nevoia să fie – dar, nu vei sta acolo nici un moment mai mult decât alegi tu să rămâi.

E cineva care ar alege să stea acolo vreun pic?

N-o să-ți vină să crezi! Mulți oameni trăiesc într-un sistem de credințe, care spune că ei sunt păcătoși și trebuie să fie pedeșiți pentru „greșelile” lor – și astfel vor rămâne, de fapt, în iluzia lor de „iad”, crezând că asta este ceea ce merită, asta este ceea ce „primesc”, că asta e ceea ce ei trebuie să facă.

Nu va conta, oricum, pentru că ei nu vor suferi deloc. Se vor observa doar pe ei înșiși de la distanță și vor vedea ce se petrece – ca și când ar privi un film de instruire.

Dar dacă nu este suferință, atunci ce se petrece?

Suferință – dar nu vor suferi deloc.

Poftim?

Ce se petrece este că ei *par să suferă*, dar acea parte din ei care privește nu va simți nimic. Nici măcar tristețe. Pur și simplu, ei vor observa.

Pentru a folosi altă analogie, ar fi ca și când ți-ai privi copilul „jucând teatru” în bucatarie. Copilul pare să „suferă”, se ține cu mâna de cap sau se strânge de burtă, sperând că mama îl va lăsa să stea acasă, în loc să se ducă la școală. Mama înțelege – că, de fapt, nu se petrece nimic acolo. Nu există suferință. Nu e o analogie exactă, dar e destul de apropiată, pentru a putea descrie sentimentul.

Deci, cei care observă, s-ar privi pe ei înșiși în acest „iad” autocreat, dar ar ști că nu este real. Iar când află ce trebuie să învețe (adică, își reamintesc ce uitaseră), se vor „elibera” și vor merge mai departe, spre stadiul al treilea al morții.

Dar cei care și-au creat singuri un „paradis”? Vor intra ei vreodată în stadiul trei?

Până la urmă, da. Toți își vor reaminti că ei și-au creat experiența „raiului” lor, pentru a-și reaminti – apoi vor înțelege același lucru pe care l-au înțeles la sfârșitul vieții lor pământești.

Ce anume?

Că nu mai este nimic de făcut.

Și prin urmare, vor merge mai departe.

Vor merge mai departe. În stadiul trei al morții. Dar nu vreau încă să descriu acest stadiu. Mai întâi, să vedem alte câteva posibilități de „stadiul doi”, pentru tine.

A, bine. Ca de exemplu?

Poți fi unul dintre cei care mor nefiind siguri dacă viața continuă, în vreun fel, după moarte.

A, da, înțeleg. Ei bine și ce se petrece atunci?

Vei fi derutat și nesigur de ceea ce se petrece, iar aceasta te va face să abordezi tot ceea ce se întâmplă, într-un mod cu totul diferit. Vei realiza că tu nu ești corpul tău, că ești „mort” (asta li se întâmplă tuturor, în stadiul unu), dar odată ce nu ești sigur ce urmează – sau dacă urmează ceva – e posibil să petreci mult timp încercând să-ți dai seama cum să „mergi mai departe”.

Voi avea vreun ajutor?

Tot ajutorul pe care îl poți accepta.

În momentele de după „moarte”, toți va veți afla în prezența celor mai iubitori îngeri și ghizi, și a spiritelor blânde – inclusiv a spiritului sau a esenței tuturor celor care au fost importanți pentru voi în viață.

Mama mea? Tata? Fratele meu va fi acolo?

Cei pe care i-ai iubit cel mai mult vor fi cei mai aproape de tine. Te vor înconjură.

Minutul.

Prezența celor dragi ție și a îngerilor îți va fi de un enorm ajutor, ca să te „orientezi” și să înțelegi exact ce se petrece cu tine și care sunt „opțiunile” tale.

Auzisem că ne reîntâlnim cu cei dragi după moarte și că ei ne ajută să „trecem dincolo”, și sunt extrem de fericiți să afle că este adevărat!

Poti deveni conștient de prezența unora din cei dragi, chiar și înainte de moarte.

Înainte de a muri?

Da. Mulți oameni, înainte de a părăsi corpul fizic, îi anunță pe cei care se află cu ei în cameră că îi văd pe cei dragi de dincolo, sau că aceia au venit după ei.

Cei prezenți în camera (cearea deosebi să învingă pe muribunzi ca val lucruri care nu există – dar ei VAD lucruri foarte reale, pe care nsa alți nu le pot vedea, din cauza perspectivei lor limitate.

Perspectiva ta se lărgeste imens după „moarte” – și deseori chiar în momentele de dinainte de a muri.

Asta e fascinant!

Acum, aproape ca faci ca moartea să pară *fascinanta*.

Ea ESTE fascinantă. De fapt, moartea poate fi unul din cele mai fascinante momente din viața ta. Totul depinde de ceea ce crezi. Ca și în viață, în moarte vei trăi ca experiență ceea ce crezi.

De exemplu, dacă nu vei trăi ca experiență, prezența acelor spirite în momentul morții, va fi din cauză că nu te aștepti ca ele să vină și pentru că posibilitatea prezenței lor se află în afara sistemului tău de credințe.

Totuși, dacă măcar speră că acele prezențe iubitoare vor fi acolo, le vei percepe imediat.

Înțeleg. Deci este chiar important să-ți fie totul clar în ce privește modul tău de a vedea moartea.

În viață, este important să-ți fie totul clar când e vorba despre absolut orice. Nu doar moartea îți este influențată de ceea ce crezi, ci și întreaga viață!

*Moartea ne intrigă.
E fascinantă și uluitoare - și absolut minunată.*

15

Am auzit de foarte mult timp că, de fapt, credințele mele îți afectează viața. Mă gândeam că, după moarte, s-ar aplica niște *reguli diferite*. Sunt puțin surprins să aud că și după moarte îmi creez propria realitate.

Atunci mă bucur că avem această conversație.

Stai puțin. Ce înseamnă asta, când e vorba despre tatăl meu? El a crezut că nu se petrece *nimic* după moarte. Absolut nimic.

Dacă mori fiind *convins* că NU există viață după moarte, odată ce îți dai seama că ai murit, vei trece imediat în stadiul doi, care va fi experiența că nu există viață.

Cum pot trăi ca experiență, faptul că „nu există viață”?

Nu vei trăi *nimic* ca experiență.

Pur și simplu, nu va exista experiență. Lucrurile vor merge mai departe, dar tu nu vei fi capabil să le percepi. Va fi exact ca și cum ai dormi acum, în timp ce lucrurile ar merge mai departe în jurul tău.

Deci nu există nicio speranță? Tatăl meu a murit, fiind absolut sigur că nu există nimic - nicio viață de niciun fel, nicio expe-

98

Acasă cu Dumnezeu

riența de niciun gen după moarte... deci... nu există nicio speranță pentru el.

Repet, când mori în acea stare, este ca și cum ai adormi. Pentru a trăi o altă experiență, trebuie să te trezești, pur și simplu.

Cum ne putem trezi?

Vestea bună este că toți se trezesc. Exact așa cum, în viața pământească nu ai dormi pentru totdeauna, tot așa, nu vei rămâne în somnul uitării pentru totdeauna, nici în Viața de Apoi. *Nu asta e planul.*

Sufletul se va trezi cu ajutorul ghidării celor dragi și a îngerilor. Apoi se va întreba unde este, de ce nu se petrece nimic, ce s-a întâmplat. Va începe să pună lucrurile cap la cap și, în acel moment, sufletul va trece într-o recunoaștere conștientă a stadiului doi al morții.

Cum va fi aceasta? Ce a trăit Tata ca experiență?

Ce experiența a ales atunci să trăiască.

Orice a dorit să creeze? Absolut orice?

Absolut. Dar dacă există confuzie, experiența poate fi puțin confuză. Un fel de amestecătură de scenarii, create rapid, care e posibil să aibă sau să nu aibă sens.

Asta nu sună așa de fascinant.

Nu îți face griji. Nu e un lucru „rău”. E vorba doar despre a te reorienta. E ca și cum ai trece rapid prin toate canalele de TV, folosind o telecomandă. Nu se întâmplă nimic periculos. Trebuie doar să te hotărăști ce „canal” vrei să urmărești.

Dacă începi să te simți puțin copleșit și îți dorești un ajutor, vei deveni imediat conștient de cei dragi și de îngerii

99

Nu te Descuri Singur!

și spiritele care plutesc în jurul tău și te ghidează, așteptând ca tu să observi că sunt acolo.

În orice caz, curând îți vei stabili o imagine, din miile de imagini din mintea ta - și vei începe să crezi de acolo.

Dar acum este important pentru tine să înțelegi că niciunul dintre scenariile pe care tocmai ți le-am expus nu are nimic de-a face cu Realitatea Supremă. Această experiență se trăiește în al treilea stadiu. Scenariile pe care tocmai ți le-am descris sunt primele două stadii - stadiile primare ale „experienței tale de după moarte”.

Bine! Deci, în primul stadiu al „morții”, îmi dau seama că nu mai sunt corpul meu. În al doilea stadiu al „morții”, voi trece prin orice mi-am imaginat sau am decis că se va petrece când „mor”. Iar în al treilea stadiu? Vrei să-l descriu și pe aceasta acum pentru mine? Ce va fi cu mine atunci?

Te vei uni cu Esența și vei începe să trăiești experiența Realității Supreme, în Centrul Ființei Tale.

Adică, pe Dumnezeu?

Poți numi Realitatea Supremă, sau oricum dorești. Unii oameni o numesc Esența. Alții o numesc Allah. Alți oameni o numesc Total. Nu contează cum o numești, este același lucru.

Și, dacă aceasta este exact ceea ce am crezut întotdeauna că s-ar întâmpla?

Cu adică, este exact ceea ce ai crezut întotdeauna că s-ar întâmpla?

Ce-ar fi dacă, exact ceea ce am crezut întotdeauna că s-ar întâmpla imediat după moartea mea, ar fi că m-aș scufunda în Dumnezeu? Această experiență nu ar fi trăită, în al doilea stadiu al morții?

100

Acasă cu Dumnezeu

Oa, IDEEA ta despre asta s-ar trăi ca experiență în al doilea stadiu al morții. Asta, din cauza că, în al doilea stadiu al morții, tu încă mai operezi din minte.

Ar fi o experiență atât de plăcută și minunată, pe cât ai putea să o faci să fie în imaginația ta. Dar apoi, în stadiul final al morții ai avea experiența așa cum este ca de fapt - nu așa cum ti ai imaginat tu ca ar fi.

Dar ai dreptate! Începi să înțelegi. Dacă ceea ce ai crezut întotdeauna că se întâmplă este că, imediat după moarte, vei fi Acasă cu Dumnezeu - vei fi.

Asta e cea mai înaltă speranță a lumii - și e adevărată.

Mama mea nu a sperat, ea a știut. Mama mea a știut că se va întâlni cu toți îngerii și că se întorcea Acasă.

Și exact aceasta a și trăit ca experiență. Apoi a trecut în următorul stadiu al vieții și imaginația ei s-a transformat într-o realitate încă și mai vastă.

A trăit ca experiență, prezența lui Dumnezeu? Tu ai fost acolo să o întâmpini?

Îți spun că Eu sunt acolo, ca să întâmpin pe oricine.

Este imposibil să mori fără Dumnezeu. Voi fi întotdeauna acolo. Vă voi îmbrățișa, vă voi mângâia și vă voi asigura că sunteți perfecți, exact așa cum sunteți, și perfect pregătiți să intrați în Împărăția Cerurilor. Apoi, vă voi întoarce înapoi la sufletele celor dragi vouă și la îngerii, care vă vor ghida pe restul drumului, ducându-vă în Iărământul spiritual... sau ceea ce ați numi „adevăratul” rai, în locul celui imaginat de voi. Acolo veți face munca pe care ați venit să o faceți.

Trebuie să „munec” în rai?

101

Nu-ți face griji. Va fi ca o joacă. Te vei juca în Grădinile Zeilor. Va fi cu adevărat „rai”. Folosește cuvântul „munca”, în sensul de a „împlini ce ți ai propus să faci”.

Și ce este ceea ce îți voi „propune să faci” în rai?

Când vom ajunge la explorarea tărâmului spiritual, ne vom ocupa și de asta. Dar să știi că nu vei pleca de lângă mine, până ce nu-ți voi fi adresat Sfânta Întrebare, iar tu îmi vei fi răspuns.

Sfânta Întrebare?

Da. Dar aș vrea să-ți spun despre asta mai târziu. Asta ar putea fi cea mai importantă parte a conversației noastre și vreau să pun întâi niște cărămizi la locul lor.

Bine „dar acum sunt două lucruri despre care a spus că sunt destul de importante și le-am amânat pentru mai târziu. Mai de vreme ai spus că aveai un răspuns la o întrebare – răspuns care ar putea chiar să-ți scoțeze. Ai zis că vrei să pui „bazele” pentru el. Acum îmi spui că îmi vei revela care este „Sfânta Întrebare”, dar numai după ce „poi uște cărămizii la locul lor”. Deci chiar m-ai intrigat până aici.

Păi, moartea ne intrigă. E fascinantă și uluitoare, și absolut minunată.

Deci, dacă Dumnezeu a fost acolo să o întâmpine pe Mama, spune-mi, cum arăta Dumnezeu? Vreau să spun: când Te vei întâlni, voi putea să Te recunosc?

Cum vrei tu să arăt?

Pot să Te fac să arăți oricum aș vrea?

Da. Ca în cazul tuturor lucrurilor, vei avea orice alegi. Da, da și din nou da. Dacă tu alegi ca Eu să arăt ca Moise, voi arăta ca Moise. Dacă te aștepti să arăt ca Iisus, voi arăta ca

Iisus. Dacă tu dorești să arăt ca Mohamed, voi arăta ca Mohamed. Voi lua orice formă la care te aștepti sau care te va face să te simți confortabil în Prezența Mea.

Și dacă tu amîni orice idee despre cum arăta Dumnezeu?

Atunci voi fi un sentiment. Va fi cel mai minunat sentiment pe care l-ai avut vreodată. Va fi ca și cum ai fi scufundat într-o baie de lumină caldă, ca și cum ai fi îmbrățișat de iubire.

Sau te poți simți ca și cum ai fi înfășurat într-un cocon, sau suspendat într-un recipient strălucitor, ușor, de absolută și necondiționată acceptare. Ai trăi experiența aceluiași sentiment, dacă aș apărea pentru tine, mai întâi într-o formă fizică. Până la urmă, acea formă se va topi într-un sentiment, iar tu nu vei mai avea niciodată nevoie să mă vezi în vreă formă, sau cu un anumit contur, oricare ar fi acelea.

Totuși, amintește-ți ce am spus. Este imposibil să mori fără Dumnezeu, dar nu e imposibil să crezi că așa se întâmplă. Poți crede orice dorești, în stadiul doi al morții. Astfel că energia Esenței Mele Pure te poate înconjura, iar tu poți alege să o ignori, să-i minimizezi experiența, să o numești halucinație sau să O desconsideri total.

N-aș face niciodată asta. De ce aș face așa ceva?

Ai făcut-o de multe ori, în cursul vieții tale. Ce te face să crezi că nu ai putea-o face după moarte?

Pentru că aș ști mai bine. Sper că după ce mor, voi ști mai bine. Pe lângă asta, după ce mor, vei face în așa fel încât să-mi fie clar că Tu ești Dumnezeu, că sunt uubit, și că această experiență prin care trec înseamnă Tu care mă primești Acasă.

Asculta-Mă.

Moartea e un moment de creație. În momentul a ceea ce tu numești „moarte”, are loc o adaptare energetică care acordă aza în energia cu care tu intri în acel moment, producând un efect de duplicare în lumea ne fizică în care tot mai ai intrat, astfel încât tu să poți continua să ai experiența pe care ți-ai creat-o, chiar și când treci într-un alt tărâm.

(Același proces apare la naștere, doar că în sens invers. Când te naști, energia pe care ai adus-o cu tine din planul spiritual se transformă în materie, prin acest proces de acordare energetică, producând un efect de duplicare în lumea fizică în care toamă ai intrat.)

Amintește-ți ce am spus mai devreme: moartea este o poartă, iar energia cu care pășești prin acea poartă determină ce e de partea cealaltă. Poți re-crea ceva nou în orice moment alegi să o faci (exact așa cum poți și în viață), doar ca vei găsi acolo, inițial, ceea ce te aștepti să găsești. Dacă nu crezi în Dumnezeu și intri în moarte fără să crezi în El, Dumnezeu tot va fi acolo, dar tu nu-L vei simți – nu mai mult decât o faptă în viață. Pentru a simți că Dumnezeu este prezent, trebuie să știi că Dumnezeu este prezent.

Dacă privești o floare și știi că Dumnezeu este acolo, îl vei vedea acolo pe Dumnezeu. Altfel, nu vei vedea nimic mai mult decât o floare. Ai putea vedea chiar o burniană.

Dacă privești în ochii altuia – și știi că Dumnezeu este acolo – îl vei vedea pe Dumnezeu acolo. Altfel, nu vei vedea decât o altă față umană. Ai putea chiar să vezi un răufăcător.

Dacă privești în propriul tău ochi într-o oglindă și știi că Dumnezeu este acolo, îl vei vedea pe Dumnezeu acolo. Altfel, nu vei vedea nimic altceva decât o persoană care încearcă să ghicească cine e acolo. Ai putea să vezi chiar o persoană care nu are răspunsul la această întrebare.

Vrei să spui că Dumnezeu nu mi s-a văzut din propria mea „necunoaștere”?

Dumnezeu te „salvează” în fiecare zi, din propria ta necunoaștere. Știi asta?

Ba, uuee.

Da?

Păi, uneori.

B la fel și imediat după moarte. Uneori oamenii o știu, alteleori nu. Și ți se va face ție, după credința ta.

O, Doamne, ce mesaj! Cu siguranță mă așteptam la mai mult de-atât. Mă așteptam să-mi spui că prezența lui Dumnezeu în Viața de Apoi va acționa ca o „suprapunere”, ștergând toate credințele obstruative și umplând momentul cu Glorie Absolută.

Dumnezeu va umple momentul cu Glorie Absolută, pentru că nu e nimic mai glorios decât Actul de Pură Creație, iar Dumnezeu îți va permite să crezi, în momentul morții tale, orice experiență dorești. Aceasta se petrece în stadiul doi al morții. În stadiul trei, vei ajunge să cunoști un Adevăr mai mare despre tine – și atunci îți vei aminti din nou cum să-L crezi. Pentru că tu ești o parte din Dumnezeu în descre care vorbești aici. Totuși, și dacă vei continua să-ți imaginezi că nu ești, tot poți să crezi orice experiență îți dorești.

Și astfel, înțelege că prima experiență după moarte este ceea ce tu crezi aici și acum, și vei continua să crezi atunci și acolo, prin ceea ce gândești despre aceasta și prin ceea ce speră.

„Speranța” oacă un rol aci?

Amintește-ți ce ți-am spus înainte. Dacă speră că va veni cineva să te ajute, vei fi înconjurat de cel dragi și de

ingeri. Dacă *sperți* ca lăsa pe Mohamed, Mohamed te va ghida. Dacă *sperți* ca Isus va fi acolo, Isus va fi acolo. Sau Krishna. Sau Buddha. Sau, pur și simplu, Esența Iubirii Pure.

Speranța joacă un rol numărat în „moarte” și în „viață”. (Ele sunt același lucru, bineînțeles.) Niciodată să nu renunți la speranță. *Niciodată*. Speranța este o afirmare a celei mai înalte dorințe pe care o ai. Este anunțul celui mai mareț vis al tău. Speranța este gând, devenit Divin.

O, ce afirmație superbă! *Speranța e gând, devenit Divin*. Ce afirmație perfect de minunată!

De vreme ce-ți place această afirmație atât de mult, iată acea „Formulă de 100 de cuvinte, pentru Tot ce înseamnă Viață” pe care ți am promis-o.

A, da, una dintre promisiunile tale ananate!

Speranța e poarta spre credință, credința e poarta spre cunoaștere, cunoașterea e poarta spre creație, iar creația e poarta spre experiență.

Experiența e poarta spre expresie, expresia e poarta spre devenire, devenirea e activitatea a tot ce înseamnă Viață și singura funcție a lui Dumnezeu.

Ceea ce *sperți*, până la urmă *vei crede*; ceea ce *crezi*, până la urmă *vei ști*; ceea ce *știți*, până la urmă *vei crea*; ceea ce *crezi*, până la urmă *vei trăi* ca experiență; ceea ce *trăiești* ca experiență, până la urmă *vei exprima*; ceea ce *exprimi*, până la urmă *vei deveni*. Aceasta este formula pentru tot ce înseamnă viață.

Este atât de simplu.

Îmi place foarte mult când „informația despre viață” ni se dă atât de succint. Ce dar! Poeți ca Robert Frost ne-au dat acest dar. Și compozitorii. Și autorii dramatice. Și scriitorii. Și mesagerii și

mesagerii. Îmi place ceea ce a spus o poeză, Lisa! Mueller, într-un poem cu vers liber, intitulat „Speranța”.

Ea spune că speranța „este mișcarea de pornește din ochi, spre coada unui câine”. Nu e subtilă? Nu așa că o surprinde exact? Iată un pasaj din scrierea sa:

Speranța...

*... este mișcarea ce trece
din ochi până la coada unui câine,
este guta care umflă plămânii
copilului care tocmai s-a născut.*

*Este singurul dar
pe care nu-l putem distruge în noi înșine,
argumentul care respinge moartea,
geniul care inventează viitorul,
tot ceea ce cunoaștem din Dumnezeu.*

Tu trăiești ca experiență este o lume tridimensională, dar nu trăiești într-o astfel de lume. Realitatea Supremă e mult mai complexă, decât îți ai putut imagina vreodată.

Și astfel, ne întoarcem la ideea că starea mentală a unei persoane, în momentul morții sale, este experiența pe care o va avea „de partea cealaltă”.

Da, exact asta e ceea ce spun. Am spus-o mereu, aici.

Da, dar o reiau mereu și mereu, pentru că ceva din această afirmație parcă nu-mi sună bine și am încercat să-mi dau seama ce este. Acum cred că am găsit.

Te rog, spune Mi.

Această idee nu lasă prea mult loc de alinare pentru cei care abordează moartea *fără* speranță – cei care se află într-o stare de frică sau teamă, de auto-învinuire sau îndoielă – și nici pentru familiile lor.

Înțeleg. Înțeleg încotro te îndrepti.

Ei, vreau să spun că nu mulți oameni mor atât de împăcați și într-o așteptare atât de minunată, cum pari Tu să sugerezi că ar fi necesar, pentru ca să aibă o experiență glorioasă. Mă gândesc că mai mulți oameni, mor în ... care ar fi cuvântul? – neliniște, cel pu-

țin o bucurie sau o înfrigurare, sau șoc față de apariția sa neașteptată. Sau într-un accident, sau orice altceva.

Îți înțeleg îngrijorarea. Totuși, alinarea vine din a ști că toate sufletele găsesc pace, bucurie și iubire, toate sufletele trec în stadiul treac al morții, momentul morții ca esență. Între timp, nu există „durere” emoțională, fizică sau spirituală în „viața de apoi”. Am menționat mai devreme că morțușii care își imaginează că se vor duce în „Iad”, și se trîmbă săgădușii, nu suferă. Pur și simplu, se observă pe ei înșiși având aceeași experiență, dar fără a avea vreo legătură emoțională cu ea.

Ai spus că e ca și cum ai urmări un film de înstrăire.

Corect. Acela este nivelul de detașare. Pur și simplu, îți acorzi aceeași experiență pentru a o revizui, pentru a extrage din ea înțelepciunea care se poate extrage, dar nu suferi. În viața de după „moarte”, nu există suferință.

Ce este acolo? Există ceva? Este bucurie? Este fericire?

Asta e tot ce există. Nu este nimic negativ.

Nimic negativ?

Niciun singur lucru.

Dar am crezut că ai spus că oamenii trăiesc ca experiență, exact ceea ce se așteaptă să trăiască.

E corect.

Și dacă cineva *se așteaptă* să sufere? Dacă *alege* să sufere, și știe că este singurul mod în care își poate „câștiga accesul” în Rai, sau poate „păți pentru păcatele sale”? Credeam că ai spus, că un suflet poate trăi orice experiență vrea să trăiască după moarte.

Ce am spus e adevărat. Ai trăit experiența suferinței ... doar dacă nu cumva n-o vei trăi ca experiență.

Pentru că, așa cum ai spus mai devreme, tu doar privești și nu te implici în ceea ce ești trăind experiența.

Da, și de asemenea, pentru că din sistem ai putea identifica cu aceeași ușurință că viața și experiența sunt la fel.

Căci tu și eu, acum, trăim la fel.

Înțeleg și reamintesc ceea ce ai spus mai devreme și care ar putea explica mai bine acest aspect.

Da, ar fi bine. Acum ar fi într-adevăr bine venită o explicație mai cuprinzătoare.

În momentul în care apare experiența pe care sufletul o trăiește ca și cum nu este ceva de dorit, înșuși gândul că nu e de dorit face ca experiența interioară a sufletului să fie modificată instantaneu. Și astfel, nu există suferință. Nici măcar pentru o persoană care își imaginează cu putere că *ar trebui* pedepsită. Ea ar crea experiența pe care și-o imaginează, dar nu ar trăi-o așa cum și-a imaginat, pentru simplul motiv că, imediat ce ar avea acea experiență, va alege să nu o facă.

Clar dacă asta e ceea ce crede cu adevărat că vrea?

Nivelul de conștiință din Viața de Apoi exclude posibilitatea ca cineva să aleagă volit ceea ce nu este real. Iar sufletul ar ști și ar înțelege imediat că ideea, conceptual și experiența „suferinței” nu sunt reale.

În primul stadiu al morții, sufletul ajunge să înțeleagă că trupul în care și-a petrecut viața fizică nu este real. Adică, faptul că nu este ceea ce e, cu adevărat, sufletul. În al doilea stadiu al morții, sufletul înțelege că mintea, cu toate gândurile ei, nu este reală. Adică, faptul că nu este ceea ce e, cu adevărat, sufletul.

sens. Asta, pentru că, într-un fel, sufletul „știe prea multe”, ca să mai scoată ceva din acest fel de experiențe. Ar fi ca un magician care și efectuează trucurile din iar și iar pentru un singur spectator: el însuși.

Mă gândesc că ar fi destul de dificil pentru un magician să-și mențină interesul pentru propriile sale trucuri.

Ar fi mai mult decât dificil. Ar fi imposibil. În acest sens, în acel context, s-ar putea spune că sufletului îi este imposibil să sufere.

Dar n-ai măcar pentru o clipă cât de mică? Nici măcar până decide dacă e interesat sau nu?

Nu, deloc.

Nu există „o clipă cât de mică”. Întrebarea ta are sens în cadrul realității tale, a ceea ce tu numești „timp”, unde lucrurile se petrec secvențial. Dar toate lucrurile pe care le-am descris că se petrec unui suflet după moarte, au loc în aceeași clipă.

Stai puțin. Tu însuși ai spus că ele se petrec în „stadiu”. Stadiu, nu, stadiu! Doi și așa mai departe.

E corect, conform terminologiei tale. Totuși, aceste stadii sunt trăite simultan – fiecare experiență nouă „o șterge” pe cea veche. E ca și cum cea veche n-ar fi avut loc nici odată. Tu „ești” ceea ce „ești”. Chiar acum, și e ca și cum *n-ai fi fost niciodată altceva*.

Îmi pare rău, dar asta nu prea are sens. Pur și simplu, nu mai are sens ce spun.

Provocarea, aici, este să vorbim în termeni pământești, despre o situație sau o experiență din afara acestei lumi. Dă-mi voie să spun că toate lucrurile se petrec secvențial și simultan.

IGAR: Gândurile minții limitate, provenite din perspectivă limitată a experienței umane, suferă un mare impact în al doilea stadiu al morții, în mod precis pentru că perspectiva a sufletului în Viața de Apoi este atât de mare și atât de diferită de cum era atunci când sufletul se afla în corp.

Din această perspectivă largită începe sufletul să creadă și să trăiască experiența de sine însuși, imediat ce sufletul vede și realizează că el nu este un corp, perspectiva lărgită se schimbă, iar, după cum îți poți închipui. Acest lucru este, de fapt, ceea ce propulsează sufletul în al treilea stadiu al morții, când toate gândurile – nu doar cele „rele”, ci chiar și propriile sale gânduri despre „rai” – sunt abandonate și se trăiește experiența Realității Supreme.

Și astfel, chiar și în cazul unei persoane care crede sincer că trebuie să sufere, că merită să sufere, că suferința este singura cale de a se răscumpăra în ochii lui Dumnezeu, însăși ideea de răscumpărare și de suferință, ca mijloc de a o obține, devine fără sens, în cadrul perspectivei extinse a sufletului.

Sufletul se poate *privi* pe el însuși cum *încearcă* să sufere în propriul său iad auto-creat, dar el va ajunge curând să vadă că o astfel de experiență nu are sens să fie creată.

Nu m-am gândit că ar fi ceva imposibil, pentru un suflet care se exprimă pe Sine ca fiind Creatorul Propriei Sale Realități.

Nu se pune problema să fie imposibil. E vorba de a fi fără sens. Sufletul nu ar avea niciun motiv să creadă asemenea experiențe dincolo de faptul că este vorba despre „reamintire”. Odată ce sufletul și-a reamintit că suferința nu este o realitate, ci doar o experiență creată în mintea umană, va înțelege ce dorea să realizeze prin crearea propriului său iad, și după aceea, experiența va fi lipsită de

Asta are și un patim sens! Într-un fel se petrec secvențial. Odată s'întâlnit. Nu se poate în ambele moduri.

Nu se poate?

Eu îți spun că întreaga viață e în ambele moduri.

Întreaga viață este „secvențială”, dar și „simultană”?

Corect.

Ei, asta mi-a blocat mintea. Nu pot să integrez acest lucru în realitatea mea.

Poți să-ți imaginezi această posibilitate? Îți poți forța mintea să o înțeleagă? Nu există cuvânt pentru această experiență în limbajul tău, așa că va trebui să inventăm unul. Să zicem că întreaga viață e „secvențială” și „simultană”, în același timp.

Nu știu ce să spun. Presupun că totul și orice e posibil și vreau să admit că nu știu tot ce e de cunoscut despre Realitatea Supremă, dar nu pot să merg mai departe de atât. Chiar dacă aș putea ajunge acolo *conceptual*, nu-mi pot imagina cum ar fi *experiențial*. Nu mi pot imagina această experiență.

Să văd dacă putem găsi alte cuvinte – cuvinte „reale” – cu care s-ar putea explica, sau care cel puțin ar face totul mai clar.

Foarte bine, că am nevoie de ajutor aici și imediat. Sau ar trebui să spun că am nevoie de el *secvențial*...

Perfect. E perfect!

Acum imaginează-ți împreună cu mine o realitate în care timpul nu există. Nu în felul în care îți imaginezi tu. Există numai un singur moment, Momentul de Acum. Tot ce s-a petrecut se petrece acum și tot ce se va petrece vreodată – se petrece Exact Acum. Asta e valabil pen-

În toate viețile tale, nu doar pentru acea parte din experiența ta pe care o numești *Aceasta Viață*, sau *Viața de Apoi*. Diferența e că, în *Viața de Apoi*, știi acest lucru. Îl trăiești ca experiență.

Bine da, și puțin. Tocmai ai spus că *toate* viețile mele apar simultan! Vrei să spui toate încar țările mele nu lasă?

Da. Dar și toate trecerile tale prin *aceasta* încarnare.

Vrei să spui că ea trec prin *aceasta* viață, de mai multe ori?

Da. Și multe posibilități și experiențe au loc simultan.

Dar dacă totul se petrece simultan, asta ar însemna că ar trebui să existe „realități alternative”. Vrei să spui că există „universuri paralele” pe lângă al nostru, în care „eu ui” – care sunt „eu” – are alte experiențe?

Da.

El, mi-ai spus Tu la început că unele părți ale acestei conversații ar putea părea „pre de tot” și văd că îți ții promisiunea. Mulți ar spune că scenariul asta e doar science-fiction.

Dar nu este. Cum am spus mai devreme, este știință.

Asta e știință? Discuția despre realități alternative este știință?

Tu crezi că trăiești într-o lume cu numai trei dimensiuni? Întreabă orice fizician cuantic despre asta.

Noi nu trăim într-o lume tridimensională?

Trăiești experiența unei lumi tridimensionale, dar nu trăiești în așa ceva.

Ce înseamnă asta?

Înseamnă că Realitatea Supremă e mult mai complexă decât îți ai fi putut imagina vreodată. Înseamnă că aici se petrec mai multe lucruri decât poate cuprinde ochiul.

Iu îți spun că TOATE posibilitățile există în toate timpurile. Tu alegi posibilitatea pe care dorești să o trăiești ca experiență acum, dintr-un câmp multidimensional de posibilități infinite. Și există un alt „tu” care face *alte* alegeri, chiar aici și acum.

Un alt eu?

Corect.

Vrei să spui că „eu” există multidimensional?

Da.

*Nu e nimic misterios în legătura cu universul,
dacă îl privești cum trebuie*

Ne-am lansat, încă o dată, într-un domeniu total diferit, de la care am crezut că vom porni explorarea. Oricât de fascinant ar fi, e relevant să știu, pentru subiectul meu, care este viața pe care o trăiești ca experiență și care e moartea?

Aici totul se întrepătrunde. Niciun singur fapt legat de viață sau de ceea ce tu numești „moarte” nu este independent. Toate sunt relevante.

Bun. Atunci răspunde-mi la întrebarea asta. Dacă totul se petrece în același timp, cum este posibil ca „noi” să trăim experiența evenimentelor ca și când ele s-ar petrece izolat, secvențial?

Depinde la ce alegi să privești. Iar aceea este o informație extrem de practică despre prezenta ta trecere prin această viață.

Experiența ta e creată prin ceea ce privești. Sau, mai corect, prin modul în care te mișți în Spațiu/Timp.

Poftim?

Să-ți dau un exemplu simplu, pentru a vedea dacă pot să te aduc mai aproape de înțelegere.

Doamne, *te rog*. Mă străduiesc din răspuneri să te înțeleg, dar am nevoie de ceva de care să mă țin pământ.

Bine. Să zicem că ai intrat într-o cameră. Este o cameră imensă și îngrijită. Poate că e o bibliotecă, dintr-o casă bogată.

Bun. Mi-o pot imagina.

Tu intri în acea cameră și observi „în primul rând” anumite lucruri. Poate că într-un colț există o pereche de statui mai mari decât e normal, de figuri umane, nude. În mod firesc îți atrag atenția. Te îndrepti spre ele pentru a le inspecta. Sau poate există altceva, la fel de spectaculos. Un urs uriaș, împălat. Sau un TV cu ecran larg, ce umple peretele. Atenția ți se îndreaptă imediat într-acolo, la fel și mintea.

Da, mi-o pot imagina.

Acum începi să te uiți în jur și începi să vezi alte lucruri, mai mici, mai puțin spectaculoase. În final, te îndrepti spre o bibliotecă din mijlocul camerei. Privirea îți cade pe titlul unei cărți din centralul raftului din mijloc, drept în fața ta. Pentru ea ai venit în această cameră. Statuile și-au atras privirea și te-ai îndreptat spre ele, dar ai venit aici pentru această carte. Descriind scena pentru altcineva mai târziu, ai putea să te auzi spunând: „Până la urmă, acolo era! Exact ceea ce căutam!”

Bineînțeles, nu e vorba de niciun „până la urmă”. Ai fi putut la fel de ușor să spui: „În primul rând, iată-o!” Cartea dorită a fost acolo tot timpul, așteptându-te să o vezi. Nu s-a arătat „mai târziu”. De fapt, ea nu s-a „arătat” deloc. Nu a sosit la un anumit „moment”. A fost acolo tot timpul. Dar nu ai văzut-o, pentru că nu te-ai uitat la ea. Nu te-ai îndreptat spre ea.

Și toate celelalte lucruri din acea cameră erau acolo. Toate existau simultan. Tu ai văzut ce era acolo, le-ai „des-

coperit" și astfel le-ai trăit secvențial. Astfel, momentul a fost într-adevăr „secvențial”,

Maestro: Înțeleg cum a putut să apară.

Un lucru nu „apare brusc” atunci când îl vezi tu. Faptul că îl vezi, îl face să „apară” brusc pentru TINE. Cel care se joacă în fizica cuantică elementară ar spune că nimic nu e acolo, până când nu-l vezi tu. Faptul că îl vezi, îl pune acolo. Totuși, savanții mai avansați știu acum că nici asta nu e afirmația ultimă despre cum stau lucrurile.

În Realitatea Supremă, lucrurile SUNT acolo, înainte de a le vedea tu. Adică, în toate momentele există mai multe posibilități. Fiecare rezultat imaginabil al oricărei situații imaginabile există chiar acum, chiar aici - și se întâmplă chiar aici și acum. Faptul că tu vezi doar unul dintre ele, nu îl „pune acolo”, în sens literal - îl „pune acolo” în mintea ta.

Dar care realitate, dintre toate realitățile care există, este cea pe care o pun eu în mintea mea?

Cea pe care alegi să o vezi.

Și ce mă face să aleg să văd o realitate, în loc de alta?

El bine, aceasta-i întrebarea, nu-i așa? Ce te face să alegi să vezi o realitate, mai degrabă decât pe alta?

Când treci pe lângă o persoană întinsă pe marginea drumului, neglijentă, nebarbierită, sorbind dintr-o sticlă de vin, ce te face să alegi să vezi un „vagabond” și nu un „sfânt”? Când vezi o înșelătoare scrisă de la patronul tău că ai fost „restructurat”, ce te face să alegi să vezi un „dezastru oribil” sau o „oportunitate minunată”? Când vezi un reportaj de televiziune despre un cutremur sau un tsunami, cu mii de morți, ce te face să alegi să vezi o „calamitate” și nu punerea în scenă a „perfecțiunii”?

118

Ce te face să alegi un lucru în locul altuia?

Idee mea despre ce e acolo?

Într-adevăr. De asemenea, și ideea ta despre tine însuși.

Am amintește de povestea lui Don Quixote, Omul din La Mancha, în care un om vede lumea prin ochii diferiți, ochi care „ard cu focul văzului interior” - cum spun versurile lui Joe Darian dintr-un cântec de muzică. Don Quixote concepe „cel mai straniu proiect imaginat vreodată” - să devină un cavaler răătăitor și să se avânte în lume, corectând tot ce e greșit.

El găsește un aghean pentru bărbierii și, întorcându-l invers, îl vede ca pe un coif și îl poartă mândru pe cap. Întâlnește chelnerii și pștii de moravuri, Aldonza, și o vede ca fiind Dulcinea, o frumoasă domnișoară, pură și cinstită. El îi cere un talisman pe care să-l poarte în bătălie, iar când ea îi aruncă ironic o cârpă de țesătură, el o vede ca eșarfă ei și o poartă în sân. Încalce și pleacă, declarând: „Eu sunt eu, Don Quixote, Lordul de La Mancha. Destinul mă cheamă și mă duc!”

El a înțeles totul.

Care este, deci, destinul tău? Cum îți vei trăi viața? Cum vei privi oamenii, locurile și evenimentele din ea? Și cum se va dovedi totul?

Tu ești Dumnezeu. Spune-mi Tu.

Totul va depinde de cum privești.

Știi cel incredibil? Oricât de nebușesc ar părea, cred că, de fapt, înțeleg asta.

Sigur că înțelegi, pentru că totul e foarte natural. Sufletul tău înțelege toate acestea - inclusiv „secvențialitatea” - perfect. Sufletul tău știe că toate realitățile există. Omul de pe marginea drumului este și vagabondul, și sfântul. Aldonza e și barmanita și frumoasa domnișoară.

119

Tu ești și victima și raufăcătorul - și ai fost ambele, în viața ta și niciunul dintre tine e real. Numai Tu le inventezi pe toate. Tu îți creezi experiența, hotărând ce parte alegi să provi din Tot Ceea Ce Este. Și poți foarte bine să nu îți se oprească ochii pe ceva ce încerci să găsești.

Într-o prive pe asta. Unii oameni îți spun că și eu mă perchea perfectă, dar când acea persoană le este limba de cer, ei nu o văd, pentru că sunt atât de distrași de lucruri cum sunt aparatele sau, ceea ce ei descriu ca fiind defecte. Don Quixote a văzut-o pe barmanita ca fiind o frumoasă domnișoară - și ea a devenit așa. Acest mod de a privi peste ceva se aplică și obiectelor fizice. Nu pot să-ți spun de câte ori am pornit să caut ceva care era chiar în fața mea, dar din cauza altor lucruri care m-au distras atenția, nu m-am oprit la el. Am trecut cu privirea peste el! Și astfel, părăsesc acea „cameră” (acei momente din viața mea) anunțându-mă pe toți cei interesați că obiectul respectiv „Nu este acolo. Vă spun eu că nu e acolo”. Apoi, spre surpriza mea, alicineva intră în acea cameră și se întoarce triumfător, punând exact ceea ce am jurat că nu era de găsit nicăieri!

Asta face un maestru.

Un maestru spiritual este cineva care intră în camera vieții tale și vede ceea ce tu juri că nu este acolo.

Așa de des l-am auzit pe alții zicând - și foarte des m-am auzit pe mine însuși zicând - „Cum oare a ajuns asta acolo?”

Magicienii înțeleg acest principiu, perfect. Ei spun că „mâna e mai rapidă decât ochiul” și își fac trucurile chiar în fața ta. Nu e niciun fel de iluzie în ele. Dar magicianul știe că va părea ca o iluzie pentru tine, din cauza locului în care te uiți.

Secretul profesiei de magician este să te faci să te uiți mereu în altă parte decât unde își face el trucurile. Nu e un accident faptul că despre magicienii și magiciile spirituale s-a

120

gândit deseori într-un mod foarte asemănător și au fost numiți „mistici”. Cuvintele *mistic* și *magic* sunt deseori alăturate, pentru a descrie o anumită persoană sau experiență.

Mistici sunt oameni care văd lucruri pe care tu nu le vezi. Ei nu privești în alt loc decât în cel în care se efectuează magia - ei chiar la el. Nu e nimic misterios în univers, dacă te uiți direct la el - odată ce-l vezi multidimensional. Totuși, pentru cei mai mulți oameni nu e ceva ușor de făcut, dată fiind perspectiva lor limitată.

Tu te ai plasat pe tine însuși cu un corp, în Spațiu și Timp, fiind capabil să vezi, să percepi și să te miști în direcțiile limitate de care e capabil corpul. Totuși, corpul tău nu este Cine Ești Tu, ci ceva ce tu ai. Timpul nu e ceva care trece, el ceva prin care treci tu, așa cum ai trece printr-o cameră.

Iar Spațiul nu este cu adevărat „spatiu”, adică „un loc unde nu e nimic” - pentru că nu există un asemenea loc.

Timpul ESTE. Se spune că „timpul merge înainte”, dar, de fapt, timpul nu merge nicăieri. Tu ești cel care mergi înainte, tu „treci prin timp”, tu ești cel care creează iluzia „trecerii timpului” pe măsură ce treci prin Singurul Moment Care Există.

Iar „Singurul Moment Care Există” este fără sfârșit și, astfel, când treci prin el, ai senzația că, literalmente, tu „îți treci timpul” - pentru că asta faci.

Timpul este ceva ce tu observi secvențial, pe când el există simultan, în toate spațiile.

Spațiul și Timpul sunt *secvențialitate*.

Pe măsură ce treci prin Coridoarele Timpului, ajungi să trăiești experiența faptului că Spațiul/Timp este vast. „Singurul Moment Care Există” este numit CONTINUUMUL Spațiului/Timp, exact pentru că această realitate spațiu/timp continuă să existe mereu. Tu, ca Spirit Pur, poți trece prin

121

această Realitate Singulară (uneori numită Singularitatea) în cercuri nesfârșite, pe măsură ce continui să îți trăiești experiența Sinelei. Tu îți trăiești această Singularitate. Tu ești materialul din care ea este făcută. Esența Pură. Energia. Tu ești o *ființă unică* a acestei energii și a acestei Esențe. Tu ești o „*Individuație*” a Singularității.

Singularitatea este ceea ce unii dintre voi numesc Dumnezeu. Individuația este ceea ce unii dintre voi numesc Tu.

Tu îți poți împărtăși Sinele și poți trece prin Singularitate în multe direcții diferite. Tu numești aceste mișcări ce variază prin Continuumul Spațiu/Timp - „*vieți*”. Acestea sunt Ciclurile Sinelei, care revelează Sinele PENTRU Sine, prin trecerile Ciclice ale Sinelei PRIN Sine.

Sunt la poartă.

Nimeni nu mi-a explicat asta așa, până acum.

Ei, e o problemă de Timp.

O, asta-i chiar nostim! Și năstă.

Mulțumesc.

Deci, acum lasă-mă să văd dacă pot să aduc toate astea în Sinele meu individual și pot găsi o perspectivă pentru tot Noi, ființele umane, suntem Individuația singularității ce trăiesc experiența *simultano-secvențială*.

Asta e. Ai prins-o exact.

Râzi de mine. Ai auzi ce-am spus? Tocmai, am spus...

Noi suntem Individuația singularității ce trăiesc experiența simultano-secvențială.

Grozav! Sunt în Tăra Minunilor. Tocmai am căzut prin gaura leprelei.

Intenția ta este să te cunoști pe tine însuși în întregime, prin experiența ta nu să te cunoști parțial?

De ce da-mi voie să-ți pun o întrebare directă. Ba se referă, mai precis, la viața de după moarte.

Bine.

Dacă noi suntem Esența Eternă, trecând prin Singularitatea pe care o numim Spațiu și Timp, într-un Ciclu continuu și *nesfârșit* al Sinelei prin Sine - atunci cum trăim vreodată experiența *viații* eterne cu Tine - CU DUMNEZEU - așa cum ni s-a promis?

Bună întrebare.

Răspunsul Tău?

Acest Ciclu continuu al Sinelei, pe care îl descrii, ESTE *viața eternă* cu Mine, despre care vi s-a spus. Voi trăiți *experiența* „*vieții*” eterne cu Dumnezeu”, chiar acum.

Atunci care este rolul morții, în toate astea? Și vrei să spui că asta e rolul? Este acest Ciclu continuu, nesfârșit, atât de bun pe cât spui? Nu trăim niciodată experiența „*animii*” cu Tine - așa cum s-a scris? Cei cu acel moment de Pură Fericire, despre care misticii au cântat laude, acela când sufletul individual se reunește cu Tine?

Înainte de a se termina conversația noastră, acel moment îți va fi descris. Setea ta va fi potolită. Cât privește cele lăfăse întrebări ale tale, trecerea Individualității prin Singularitate nu se termină niciodată, ci continuă în cicluri, așa cum a fost descris.

Cicluri care apar secvențial - pentru că un ciclu *LSM* secvențial prin definiție, nu așa? Totuși, aceste cicluri apar simultan.

Corect. Totul se petrece în același timp, „*parând*” doar că are loc în secvențe.

Tu folosești ceea ce numești „*moarte*” ca pe un mijloc de a marca începutul și sfârșitul acestor secvențe și de a fi reîmplă Sinele, între ele. „*Moartea*” este un salt energetic care produce fluctuații enorme în rata și frecvența vibrației ființei tale, propulsându-te înainte și înapoi, între ceea ce tu ai numi viața fizică și cea spirituală.

Totuși, „*moartea*” nu este neapărat necesară pentru ca tu să treci prin Continuumul Spațiu/Timp și să îți trăiești experiența Sinelei, la diferite nivele.

„*Moartea*” nu este neapărat necesară?

Nu, dacă definești „*moartea*” ca a lăsa în urmă corpul fizic. Poți avea experiența cea mai completă a sinelei tău spiritual, în timp ce îți păstrezi corpul fizic. Nu e necesar să arunci fizicul, pentru a trăi aceasta ca experiență. Și poți avea experiența întreagă a sinelei tău fizic, în timp ce călătorești în tărâmul spiritual.

Pot să-mi las corpul cu mine, în tărâmul spiritual?

Poți, într-adevăr.

Atunci de ce n-ai face-o mereu? De ce aș mai „*muri*”?

A rămâne cu un singur corp fizic, de-a lungul întregii eternități, nu ar servi scopul Eternității însăși.

Nu înțeleg?

Nu.

De ce nu?

De ce nu? Pentru că eu îți ofer un Cămp Continuu, în care să ai oportunitatea pentru *Experiența* „*vieții*” eterne. Să ai Varietatea a Cincizeci și cinci de *Expresii* ale Sinelei, ca să ai o singură floare în grădina ta. Ori cât de frumoasă ar fi acea floare, oricât de minunat ar fi parfumul ei, doar prin varietatea de expresii, creația pe care tu o numești „*flori*” poate să *înflăorească pe deplin*.

Într-un Cămp Continuu, *te cunoști pe deplin*, pe tine însuși, prin a petrece în *moarte* te cunoști parțial. A continua să *existi* cu o singură formă fizică prin toată Eternitatea nu ar servi scopul.

Totuși, *moartea* este necesară. Schimbarea formei nu necesită producerea unei experiențe de pierdere, pentru că te poți întoarce la absolut orice formă fizică, oricând dorești.

Mă poți întoarce la cine am fost înainte?

Da, și o faci frecvent, pentru a trăi experiența acelei anumite expresii de Tu, într-un mod nou și mai mare.

Aceasta este descrisă în unele tradiții religioase ale voastre, ca a dona venire a lui Christos - deși mulți dintre voi v-ați imaginat că ea este posibilă și va avea loc doar pentru o singură persoană. Adevărul este că fiecare dintre voi poate trăi experiența de Sine ca fiind Christul - și, de fapt, eu toți aveți potențialul de a face aceasta, oricând.

Puteți adopta calitatea de Ființă în orice moment - și o faceți în clipa în care înțelegeți Cine Sunteți Cu Adevărat. Atunci veți înflori în grădina *vieții*. Aceasta este Grădina Paradisului, despre care ați scris în mitologiile voastre.

De aceea trecu prin celelalte vieți.

Aceste creații pot fi utile pentru multe individualități care conștientizează singurătatea, care este sufletul 1 nic.

Tu poți trece prin Spațiu/Timp în mai multe locații și, cum am spus mai devreme, poți să treci și prin aceeași locație prin același „tunel al timpului” de mai multe ori.

Da, și ultima data când ai spus asta, mi se învarte capul. Acum iar nu se învarte.

Bun. Cred că, în curând, cuvintele vor înceta să ne mai servească. Să vedem atunci dacă o imagine mentală te-ar putea ajuta să înțelegi ceea ce discutăm.

Sunt pe cale să creez o metaforă. Este o metaforă pe care ai putea o utiliza tot restul vieții tale. De aceea, e important să înțelegi că acesta nu este adevărul literal, ci este o metaforă.

Când spui, *Nu așa stau lucrurile*, aceasta este o metaforă. Totuși, metaforele pot fi extrem de utile când nu se poate explica ușor, în cuvinte pe care să le înțelegi, „cum stau lucrurile” – sau când, într-adevăr, *nu există cuvinte pentru asta*.

Metaforele, ca și parabolele, te pot ajuta să cuprinzi ceea ce este de neînțeles. De aceea le-au folosit toți marii învățați.

Deci, hai să o numim *Metafora Extraordinară*.

Bun. Acum...

175

Ț-ai imaginat că îți trebuie atât de multe, pentru a fi bolnav - și chiar pentru a supraviețui. Tu ai inventat totul.

Creează-ți în minte imaginea unui măr frumos, rotund, roșu și zemos. Numește acest măr „Timp”, iar interiorul acestui măr numește-l „Spațiu”.

Mie greu să mă gândesc la interiorul unui măr ca fiind „spațiu”, pentru că este atât de multă Materie acolo.

Dacă ai fi văzut cât de multă Materie există în ceea ce tu numești „spațiul cosmic”, n-ai mai avea nicio problemă. Proporțional, moleculele acelui măr imaginar sunt cel puțin la fel de depărtate ca și materia solidă din cosmos.

Bine.

Acum imaginează-ți că tu ești un microb infinitesimal, mic dar plin de viață, trecând printr-un tunel din acest măr.

În această metaforă, pereții „tunelului” sunt Coridoarele Timpului. De-a lungul coridorului sunt marcaje care diferențiază fiecare milimetru de perete, de oricare altul. Ți poți imagina acest „tunel al timpului”, cu multe sale marcaje?

Da, am o imagine a acestuia.

127

Bun. Acum remarca, pe măsură ce treci prin acest tunel, că nu timpul trece. Ți treci prin Timp.

Cum, tocmai am văzut asta. Ai mai spus o înaltă, dar acum chiar am văzut o Doamnă, o imagine valorează cât o mie de cuvinte! Și ce răsturnare interesantă de viziune prezintă imaginea asta. E un salt conceptual total.

Rămâi în el. Continuă să vezi că Timpul nu merge nicăieri. Timpul „stă pe loc”, chiar *acum*. Este static, stabil, staționar. Este mereu acolo, exact unde este. Oriunde te-ai afla în timp, este mereu Acum.

Tu ești cel care te afli într-o călătorie.

Tu te miști prin Timp.

Bun, m-am prins. Mențin imaginea. Eu trec prin Timp.

Acum, imaginează-ți că microbul pe care îl numim „tu” face parte din măr.

Poftim?

Imaginează-ți că tu ești o parte mică, un atom, dacă vrei, al mărului însuși. Și astfel, tu ai trece prin *tine însuși*, corect?

Hm, da, cred că da. Presupun.

Tu ești un atom al acestui măr, o parte din tine trecând prin tine însuși. Ai putea spune atunci că acesta este *mărul* atomului.

Deștept. Ești înfinit de deștept.

Păi încerc să folosesc imaginația și cuvintele care te vor ajuta să-ți formezi în minte, o idee de neuitat.

Ai reușit asta.

Bun.

128

Acum, tu călătorești dinspre afară spre interiorul mărului – dintr-o mai exterioară parte, spre cea mai interioară a Sfetului tău. Ți poți imagina asta?

Da.

Aceasta este călătoria ta prin Viață. Marcajele din tunel îți spun unde te afli. Aceste marcaje sunt, de fapt, imagini și fiecare marchează un moment. Fiecare Moment este ca un fulg de zăpadă. Nu sunt două la fel, în toată Eternitatea.

Pe măsură ce treci, privești imaginile. Te focalizezi pe ele și treci prin tunel în acest fel, concentrându-te pe rând, pe câte o imagine. În final, ajungi în Centrul mărului. Aceasta a fost mereu destinația ta. Aceasta parte a călătoriei tale s-a încheiat. *Acum*.

Bănuiresc că asta este când „mor”. Este atunci când „mor”?

Este atunci când „mori”. Ai trecut prin lumea fizică și ai atins Centrul sferei care conține tot spațiul și timpul. Ești în „punctul mort”.

Din nou începe. Și raman acolo pentru totdeauna, îmbrășcat în căldura centrului.

Nu. Ai unele experiențe acolo (din care am descris deja câteva și din care voi descrie mai multe, mai târziu), apoi ieși de acolo și te îndrepti spre partea cea mai exterioară, opusă a Continuumului Spațiu/Timp – cealaltă parte a sferei. Și ai ajuns în „partea cealaltă”.

„Partea cealaltă”. Desigur. Interesantă metaforă. Bun, și ce e în „partea cealaltă”?

O realitate diferită.

Cât de diferită?

Totalmente diferită. Atât de diferită, încât ar fi ca și cum mărul s-ar fi transformat într-o portocală. Aceasta este

129

ceea ce ai trebui să numim războiul spiritual. Tu ai compara acesta cu munca fizică?

„Un alt spirit, da! Ar fi ca și că ai compara mere cu portocale. Vezi? Încep să mă prind de jocurile tale cu Imagin și Cuvinte

Bun. Asta-i bine. Joacă-te cu ideile *Joacă-te* cu ele. Nu le lăsa niciodată să devină muncă

Joacă-te cu ele. Și joacă-te cu

Jocul ca joc cu altul, în acest timp. Învățați să vă jucați frumos. V-am spus că Grădina Zeilor s-a dat oferit lumii întreaga, în care să vă jucați. Am oferit suficiente premii, pentru a ajunge, cu siguranță, tuturor. Nimeni nu trebuie să flămânzească și, cu atât mai puțin, să moară de foame. Nimeni nu trebuie să rămână fără pământ care să tîină de cald, nici să rămână fără adăpost în furtună. Este destul pentru fiecare. Dincolo de toate acestea, nu e nevoie de nimic pentru a juca bine. Nu este nevoie de nimic altceva, pentru a avea o experiență glorioasă a Cîne Suteți Voi. V-ați imaginat că aveți nevoie de atât de multe ca să fiți fericiți și chiar ca să supraviețuiți. *Voi ați inventat toate astea.*

Pe măsură ce vă apropiați de moarte, veți înțelege cât de puțin contează toate astea. *Orice din toate astea.* În momentul despărțirii de viața fizică, veți ști că v-ați zbatut pentru nimic. Și atunci, luaga voastră zbatere va lua sfârșit.

Puteți ajunge la această cunoaștere oricând și puteți pune capăt zbaterei voastre, în orice moment. Această oportunitate și această experiență nu sunt rezervate doar pentru momentul morții.

Dacă priviți cu atenție, veți vedea că fiecare zi din viața voastră este plină de „mici morți”. O puteți folosi pe ori care dintre ele ca bază pentru această lucrare.

*Moartea este un proces
prin care îți testești identitatea*

20

Sun deci am vorbit despre a compara mere cu portocale și așa am ajuns, în această metaforă, de la lumea fizică, la tărâmul spiritual, călătorind prin Centrul Pînței Mele, pentru a ajunge acolo. Când intru în această realitate diferită, când ajung „de cealaltă parte” a Centrului, ce se petrece atunci?

Modul în care trăiești ca experiență ceea ce află depinde de modul în care părăsești Centrul. Dacă te eliberezi de probleme și le lași la Centru, te vei simți „centrat”, pentru că nu ai luat cu tine „problemele centrale”. Dacă nu le dai drumul, dacă pur și simplu nu vrei să le lași, vei lua cu tine orice probleme centrale pe care nu le-ai lăsat total, în „partea cealaltă”, unde te vei confrunta din nou cu ele și vei avea o șansă să le rezolvi. Dacă ți-ai încheiat viața conștient, cu intenția de a scăpa de aceste probleme esențiale, nu vei scăpa de ele, ci vei alege să faci drumul înapoi și să te întorci în lumea fizică, intrând în același Tunel al Timpului și trecând din nou prin aceleași experiențe, luând-o de la început.

Când te referi la „probleme esențiale”, ce vrei să spui?

Problemele esențiale includ frica de a nu fi abandonat, de a nu fi destul de valoros sau de bun, un gând că ești

incapabil, o idee de separare, sau oricare din numeroasele gânduri false pe care le ai putea avea despre tine însuși.

În cele din urmă, toate problemele esențiale sunt legate de una singură identitate la proprie. Problemele esențiale pot lua multe forme diferite, dar toate se reduc la singura întrebare Care Există. Cine Sunt Eu?

Tu călătorești prin Continuumul Spațiu/Timp pentru a-ți cunoaște Sinele și a-l trăi pe deplin ca experiență - iar apoi pentru a te recrea pe Tine însuși din nou, în următoarea cea mai măreță versiune, a celei mai înalte viziuni pe care ai avut-o vreodată despre Cine Ești Tu Cu Adevărat. În funcție de natura experienței pe care ți-o oferi ție însuși în lumea fizică, ajungi la Esența Ființei Tale și te aventurezi spre „partea cealaltă”, într-o anumită stare de a fi sau în alta.

Experiența mea de la Centru nu-mi garantează că mă voi cunoaște pe mine însumi pe deplin, eliberându-mă de orice probleme pe care le am?

Experiența ta de la Centru VA FI una a cunoașterii depline de sine. Într-adevăr, nu te vei cunoaște niciodată mai deplin. Totuși, poți să alegi să te eliberezi, sau nu, de orice probleme ai avea. Totul depinde de unde vrei să mergi de acolo. De ceea ce îți dorești să cunoști. De ceea ce îți dorești să trăiești ca experiență.

Nu înțeleg.

Îți voi descrie aceasta mai detaliat, când vom vorbi despre Experiența Esențială - Imersiunea Totală a Sinelei în Sine însuși. Deocamdată, să știi atât: *vei ieși din Totala Imersiune* și apoi va veni cel mai mare Moment de Liber Arbitru, pe care ți-l ai putea imagina vreodată.

Voi ieși? Nu voi rămâne acolo? Nu voi rămâne în Totală Imersiune cu Unicul?

Nu.

Atunci rămân pe „partea cealaltă” pentru toată eternitatea? Acolo voi sta?

Nu. Când ajungi de „partea cealaltă” - când descoperi că „marul” s-a transformat într-o „portocală” (sau, cu alte cuvinte, că ai trecut într-o realitate cu totul nouă) - vei realizeza că ai ajuns acolo dintr-un motiv, cu un scop, și că munca ta de „partea cealaltă” este o muncă minunată, pasionantă, încântătoare, dar când este gata, va fi timpul să te întorci.

Sinele Adevărat, Sinele întreg (ți-a fost prezentat și reamintit în Centrul Condițiilor din „partea cealaltă”) sunt perfecte pentru munca de cunoaștere a Sinelei complet în afara Centrului și, făcând aceasta, îți urmezi drumul de-a lungul Coridorului continuu al Timpului, spre marginea exterioară din „partea cealaltă”.

Te rog mai spune-mi o dată. Care este această „muncă” pe care o va face sufletul meu, de „partea cealaltă”?

Nu este o muncă, în sensul că e grea, anevoioasă. De fapt, este o mare bucurie. Este bucuria de a ajunge să Cunoști ceea ce ai trăit ca experiență, în timpul Imersiunii tale Totale în Esență, ca fiind real, ca fiind Cine Ești Tu. Aceasta este „rădăcina”. Voi descrie mai târziu cum se face, exact, această muncă.

Imediat după trecerea ta din viața fizică, atunci când ai trecut în treilea stadiu al morții, speranța a devenit realitate. Orice iluzie a vieții fizice s-a revelat a fi doar atât - o iluzie. Ochii tăi s-au deschis, perspectiva ta s-a lărgit și s-a aprofundat și, renunțând la gândurile și credințele păstrate în mintea ta, prin procesul din al doilea stadiu al morții, ai început să ți formezi credințe noi.

Acum, întindeți-vă formula întregii Viați, pentru că ea rămâne adevărată nu doar pentru viața în corpul fizic, ci și pentru Viața de Apoi: Speranța e poarta spre credință, credința e poarta spre cunoaștere, cunoașterea e poarta spre creație, iar creația e poarta spre experiență.

Experiența e poarta spre expresie, expresia e poarta spre devenire, devenirea e activitatea a tot ce înseamnă Viața și singura funcție a lui Dumnezeu.

Au știu de ce dar sunt surpriza să-mi dai este loc pentru lucruri ca „speranță” și „credință”, în Viața de Dincolo.

„Speranța” este o energie. Nici mai mult, nici mai puțin. Toate gândurile sunt energii, iar ceea ce este numit, în mod obișnuit, Viața de Dincolo nu e nimic altceva decât un câmp de energie. Este un Câmp Cosmic de Infinită Posibilități. Este uriaș, este vast, dar este elementar și fundamental în chinia lui, în elementele sale energetice, în construcția și funcționarea sa. Eleganța sa constă în totala sa simplitate, la nivel fundamental.

Viața de Dincolo nu e un timp sau un loc unde sufletele există în mod automat, fără sentimente sau fără emoții. Din contră, este un loc în care sentimentele și emoțiile ating limite înalte, creând un câmp contextual, în care sufletele își amintesc și ajung să cunoască din nou Cine Sunt Ele Cu Adevărat.

„Moartea” este un proces prin care îți restabilești aceeași identitate. Ceea ce ai numit „rai” e locul unde faci aceasta. Raiul nu este un loc real, ci o Stare de A Fi. „Partea cealaltă” nu este un loc în cosmos, este o expresie a cosmosului. Este un mod de a fi. Este „a fi în rai” prin procesul expresiei de sine – care e expresia Divinității însăși, în și prin Sine.

Înțelegi acum?

De „cealaltă parte”, tu te îndepărtezi de Centrul Ființei Tale și treci în tărâmul spiritual, pentru a putea ajunge să cunoști mai bine ceea ce ai găsit în Centrul Ființei Tale ca fiind real, prin perspectiva distanței iar apoi să creezi aceasta în tine, ca fiind TI.

Doamnă, ce este ceea ce găsesc în Centrul Ființei Mele și e așa de extraordinar?

Adevăratul Sine, Sinele Întreg, Gloria și Minunea a Cine Ești Tu și Ce Este Viața.

Pe scurt: Dumnezeu.

Ei bine, cum e? Cu ce seamănă? Cum arată?

Îți voi descrie aceasta mai târziu – cât de bine se poate descrie, în limitele comunicării noastre prezente. Deocamdată, ar fi mai cel mai bine să continuăm cu metafora noastră.

Bine.

Odata ajuns la limita externă a „celeilalte părți”, adică odata ce ai cunoscut ceea ce ai venit să cunoști, cât de departe ai putut merge în tărâmul Cunoașterii metaforic te întorci și vii înapoi, încă o dată prin tărâmul spiritual, de aceasta data îndreptându-te spre Centrul Ființei Tale, cu tot ce Cunoști.

Îți dai Cunoașterea în Centrul Ființei Tale, pentru a te angaja acum în cel mai sacru proces: re-crearea Sineului, în următoarea în cea mai grandioasă viziune, la Nivel Central. În momentul tău de Liber Arbitru, decizi, pe baza a tot ce știi, ce îți dorești să trăiești mai departe ca experiență din Cine Ești Tu, prin expresia fizică a acestui lucru.

Trecând deja, încă o dată, prin experiența Imersiunii Totale – de a fi „Una cu Dumnezeu” – ești pregătit să te naști din nou.

Întreaza să părăsesc „portocalii” și să mă întorc la „măr”?

Da.

De ce? De ce ai vrea să faci asta?

Pentru că să poți trăi ca experiență ceea ce ai ajuns să cunoști. A Cunoaște ceva și a-l Trăi ca experiență sunt două lucruri diferite.

Procesul pe care îl descriu aici este circular.

Tu intri în Centrul Ființei Tale, după ceea ce tu numești „moarte”, pentru a-ți restabili identitatea. Treci prin tărâmul spiritual și, prin acel proces, ajungi să Cunoști Din Nou cine și ce ești – pe deplin. Te întorci în Centrul Ființei Tale, înainte de ceea ce tu numești „naștere”, pentru a-ți re-crea identitatea din nou, în următoarea cea mai măreață versiune, a celei mai înalte viziuni pe care ai avut-o vreodată despre Cine Ești Tu. Adică îți elevezi experiența și expresia de Sine, ducând-o la nivelul următor.

Aceasta se numește evoluție.

Îți trăiești viața în lumea fizică, pentru a-ți putea Cunoaște Sinele în propria ta Experiență. Reintrarea în viața fizică – o existență extrem de „grea”, densă, în comparație cu ceea ce tocmai ai lăsat – produce o pierdere a identității complete pe care o stabilizezi. Aceasta se produce implicit. Dacă ai fi cunoscut totalitatea ei, nu ai fi putut o trăi ca experiență într-una din părțile sale – și exact aceasta ai venit să faci în lumea fizică.

Când această „muncă” este completă (intenția este de a fi o experiență plină total de bucurie, așa cum este experiența ta în Viața de Dincolo), tu „mori din nou”, intrând din nou în Centrul Ființei Tale pentru a restabili întregimea identității tale. Ieși din nou și treci prin tărâmul spiritual, pentru a exprima cine și ce ești pe deplin, prin Cunoaștere.

Te întorci la Centrul Ființei Tale, înainte de ceea ce tu numești „naștere”, pentru a-ți re-crea identitatea din nou, în următoarea cea mai măreață versiune a sa. Îți dai naștere (ieși din nou și treci prin tărâmul spiritual, pentru a-ți putea Cunoaște Sinele în propria ta Experiență).

Când această „muncă” este completă, tu „mori din nou”, intrând iar în Centrul Ființei Tale, pentru a restabili întregimea identității tale. Treci prin tărâmul spiritual și, prin acel proces, ajungi să Cunoști Din Nou cine și ce ești pe deplin. Te întorci în Centrul Ființei Tale, înainte de ceea ce tu numești „naștere”, pentru a-ți re-crea identitatea din nou, în următoarea cea mai măreață versiune a sa.

Îți dai naștere (ieși din nou și treci prin tărâmul spiritual, pentru a-ți putea Cunoaște Sinele în propria ta Experiență). Când această „muncă” este completă, tu „mori din nou”, intrând din nou în Centrul Ființei Tale, pentru a restabili întregimea identității tale. Treci prin tărâmul spiritual și prin acel proces ajungi să Cunoști Din Nou cine și ce ești, pe deplin. Te întorci în Centrul Ființei Tale, înainte de ceea ce tu numești „naștere” pentru a-ți re-crea identitatea din nou, în următoarea cea mai măreață versiune a sa.

Și procesul continuă.

În eternitate.

Totala Imersiune în Esența din Centrul Ființei Tale produce atenuarea energiei (ceea ce ai numi adaptarea vibrației sau „grăbirea spiritului”), făcând posibilă următoarea re-legire ori în tărâmul spiritual, ori în lumea fizică.

Cicluul Vieții continuă etern, pentru că dorința a Tot Ceea Ce Este e de a se Cunoaște pe Sine Însuși, în Propria Sa Experiență. Aceasta este de fapt ...

A NOUA A REAMINTIRE

Dorința ca Tot Ceea Ce Este e de a se Cunoaște pe Sine însuși, în Proprietatea Sa Experiență. Acela este rațiunea întregii Vieți.

Aminteste-te că tu ai spus că tu suflet ajunge la Cunoașterea Completă pe calea lumii spirituale și la Experiența Completă, pe calea lumii fizice. Ambele căi sunt utilizate și de aceea există două lumi. Pune-le împreună, unite în Centru, și ai în mijloc perfect în care să crezi Sentimentul Perfect, care produce Conștiința Absolută.

Aminteste-te că tu ai spus că, la Momentul de Conștiință Absolută - adică de a Cunoaște, de a Trăi ca experiență și de a Simți Complet Cine Ești Tu Cu Adevărat - se ajunge în pași. Fiecare trecere printr-o viață poate fi considerată ca fiind unul din aceste pași.

Deci mă întorc în fizic pentru că aș putea obține „o lume de experiență”

Exact. Ai spus-o foarte bine.

Înainte de a face această călătorie de întoarcere spre fizic, întâi te unești din nou cu Esența Sinelei din Centrul Ființei Tale. Intră în el și apoi ieși, pentru a călători mai departe, spre marginea exterioară, cea de unde ai venit.

Pot să întreb ceva? Ce se întâmplă când termin toți pașii - și voi numi viață - și ajung, în cele din urmă, la Conștiința Absolută? Rămân atunci, în sfârșit, în „ra”? Rămân în Centru? Trăiesc experiența unei Ființe Totale, pentru eternitate?

Nu ai alege să o faci.

De ce nu?

Dacă te ai autorealizat complet, cea mai mare dorință a ta ar fi să trăiești asta ca experiență, ca pe o realitate fizică distinctă.

Si...

Și te-ai întoarce în lumea fizică.

Exact de unde am venit

Exact de unde ai venit.

În același corp, trăind din nou experiența a ceea ce ai trăit - sau într-un scop diferit, trăind o viață diferită?

Ar fi cum dorești. Tu ai hotărâ asta, când ajungi la cel mai mare Moment de Liber Arbitru pe care ți l-ai putea imagina.

Unele suflete care au obținut starea de maestru au ales să se întoarcă pentru a o trăi ca experiență, în același corp în care au făcut ultimul pas pe cale. Altele au ales să se întoarcă în fizic, într-un corp cu totul diferit, trăind o viață cu totul diferită.

În orice caz, ai Cunoaște acum, în întregime, Cine Ești Tu Cu Adevărat. Ai trăi în Conștiința Absolută. Atât de absolută ar fi conștiința ta, atât de completă ar fi Cunoașterea ta și Experiența, încât alții ar cunoaște și ar trăi ca experiență Cine Ești Tu, la fel de bine și te-ar numi Rabin, Maestru, sau învățător.

Ar putea chiar să jure că sunt „Alesul”.

Da. Și ar putea crede că nu mai este altul ca tine. Apoi ar fi sarcina ta să i convingi că nu e exact așa, și că fiecare din ei este ca tine - și că toți pot cunoaște și trăi ca experiență tot ce cunoști și trăiești tu.

Ce Cunoști și Trăiești ca o experiență de fi cea mai mare bucurie și ar vrea să o împărtășești cu toată lumea. Și nu te ar deranja să renunți la viața ta fizică - dacă prin asta ai putea să le arăți altora Cine Sunți Tu Cu Adevărat.

Ar putea pare, ca alți oameni din viața, dar tu ai ști exact ce se petrece. Tu ai ști că nimeni nu „moare” împotriva voinței sale - în niciun moment și în niciun mod pe care nu si l-ai ales. Și astfel, tu ai folosi „moartea” ca pe un moment de creație - producând în mulți alții o deschidere spre o Realitate Mult Mai Cuprinzătoare.

Bine atunci, în oricare din cazuri - ori că ajung la Conștiința Absolută ori că în continuu călătoria - este adevărat că, până la urmă, mă voi afla la marginea exterioară a „mărilor”, de unde am pornit?

Da. Vei fi parcurs cercul complet.

Și vrei să-mi spui că apoi mă voi întoarce și voi trece prin ciclul din nou? Și că o să continui să merg înainte și înapoi, mereu și mereu și mereu?

Poți s-o faci, dacă asta alegi.

Deci, aș putea într-adevăr să trăiesc aceeași viață, din nou și din nou?

Avem mult de vorbit aici.

Poți s-o mai spui o dată.

Tu toate lucrurile sunt așa cum pat. Există mai multe posibilități în fiecare moment din fiecare viață, decât poți să poți imagina mai înainte

21

Am auzit că noi toți trăim multe vieți diferite - dar Tu mi-ai spus aici, de mai multe ori deja, că trăim aceeași viață din nou și din nou, ca un fel de versiune reală a filmului *Viata Cărtăței*.

Acesta e un lucru greu de pătruns mai ales dintr-o dată, așa că aici poate ar trebui să înaintăm puțin mai încet.

Tu poți întrebați profunde și importante despre „viață”, „moarte” și „a muri”, iar pentru a înțelege pe deplin ceea ce tu numești „moarte” și „a muri” este necesar să explorăm unele subiecte absolut esoterice, cu privire la ceea ce ar putea fi numit „cosmologia a tot ce există”. Dar să pornim ceva mai încet.

Bun. Mă simt de parcă am fi așergat. Căci, în ultimele zece minute, am primit mai multe informații...

Știu. Acum, hai să ne întoarcem puțin, să luăm unele din acele informații și să le examinăm din nou.

Am spus că tu ești o parte din Tot Ceea Ce Este. Ești - pentru a ne întoarce la metafora noastră - un atom al mărilor portocalii și călătorești prin el.

Am putea numi asta *Mărtocăla*!

E bine. Asta va face ca aceasta imagine metaforică să fie de neuitat. Vom folosi cuvântul inventat de tine pentru a ne referi, pe scurt, la Continuumul Spațiu/Timp.

Bun.

Deci poți călători prin *Mărtocăla* de mai multe ori, pe orice rută dorești. Cum am mai spus, poate fi ruta pe care ai ales-o înainte, sau poate fi o altă rută, un alt „tunel”.

Și poți, de asemenea, să alegi oricare alt mod diferit de a trece prin Coridorul Timpului, schimbându-ți mișcările/direcția, de la un moment la altul, dacă dorești.

Ce vrei să spui?

Păi să-mi spui tu cum te-ai putea vedea pe tine însuți mișcându-te prin Coridorul Timpului. Să zicem că ești suspendat în aer în acel coridor. Ești, practic, „suspendat în timp”. În ce mod te-ai putea vedea mișcându-te?

Înainte.

Mă văd mișcându-mă înainte, prin tunel. Asta mă întreabă?

Există vreun alt mod în care te-ai putea mișca?

Păi, *înapoi*, presupun. Vrei să spui că ne putem mișca înapoi în timp?

A, aici atingi ceva foarte semnificativ. Mai semnificativ decât îți închipui în acest moment. Aceasta e o parte din Sfânta Întrebare de care am vorbit mai devreme.

O, ai de gând să-mi spui acum ce e Sfânta Întrebare?

Nu chiar acum, dar curând. Am câteva cărămizi de pus încă la locul lor. Răspunsul scurt la cealaltă întrebare a ta este *da*, te poți mișca „înapoi în timp” - nu doar spre alte vieți, ci și în interiorul unei anumite vieți.

Paschimani

Dar te poți gândi la vreo altă direcție în care te-ai putea mișca în acel tunel?

Aăă, nu.

Ar fi doar înainte și înapoi. Sau și dintr-o parte în alta.

Corect. Dacă ai fi suspendat în Coridorul Timpului, te-ai putea mișca și de la stânga la dreapta. Mai există vreun mod? În sus și în jos?

Corect. Te-ai putea mișca în sus și-n jos. Și astfel, vezi că există trei moduri în care te-ai putea mișca înainte și înapoi, în dreapta și în stânga, în sus și în jos. Te mai poți gândi la vreun alt mod în care te-ai putea mișca?

..... heh, ce faci?

Mă gândesc.

Nu, cred că nu.

Cei mai mulți oameni nu pot.

De ce?

Pentru că trăiesc experiența că ei înșiși fac parte dintr-un mediu tridimensional. Dar dacă eu ți-aș spune că există o a patra dimensiune spațială în acel tunel, o a patra direcție în care te-ai putea mișca?

Aș fi uimit. Nu pot să ghicesc care e aceea.

Te-ai putea mișca în cerc. Din poziția ta suspendată din interiorul Coridorului Timpului, te-ai putea mișca în sensul acelor de ceasornic, sau în sens invers.

Nu m-am gândit la asta.

Tunelul are trei distanțe ... distanța de la început până la sfârșit (înainte/înapoi), distanța dintr-o parte în alta

(stânga/ dreapta) și distanța de sus până jos (sus/ jos) și are și o a patra distanță - distanța din *jurul* spațiului său interior (circumferința). Aceasta este a Patra Dimensiune în Timp... și astfel există mai multe moduri de a te „deplasa în timp”, decât ți ai fi putut imagina anterior.

Ai dreptate. Doar că nu m-am gândit niciodată la acest al patrulea mod.

De fapt, în Continuumul Spațiu/Timp există mai mult de patru dimensiuni.

Mai mult de *patru*? Doamne Sfinte, câte?

Numărul chiar nu contează aici. Dacă dorești să știi mai multe despre asta, la nivel tehnic, vorbește cu un fizician cuantic. Repet, aceasta e doar știința din ziua de azi. Tot ce contează pentru scopul acestei discuții este ca tu să știi și să înțelegi că nu toate lucrurile sunt așa cum par, că există mai multe posibilități în fiecare moment din fiecare viață, decât ți-ai fi putut imagina anterior.

Totuși, călătoria ta e aceeași, în sensul că destinația este aceeași. Ruta e cea care ar putea oferi mai multe posibilități de modificare, decât te-ai gândit.

Ce anume determină alegerea, date fiind aceste opțiuni?

Depinde de ceea ce vrei să trăiești ca experiență. Toate căile pot duce la aceeași destinație, dar fiecare „rută” oferă experiențe diferite. De vreme ce tu faci continuu călătoria prin Continuumul Spațiu/Timp, înfintează ca număr, alegând orice rută dorești, nu există „riscul” de a „pierde o șansă” pentru a alege orice rută specială, deci posibilitățile tale sunt larg deschise.

Și asta durează la infinit? Nu ajung niciodată să rămân în viața spirituală, pentru eternitate?

Nu rămâi nicăieri, pentru eternitate.

Nu, măcar în Centru. În Centrul Fânței Mele? Știu că am mai întrebat asta și înainte, dar...

Continuă.

Nu rămâi nicăieri pentru eternitate?

Trebuie să pui un spațiu în acel cuvânt „nowhere”, așa cum te-am învățat înainte, pentru a înțelege afirmația.

Cuvântul „nowhere” cu un spațiu în mijloc revelează: „now here” (acum aici).

Tu rămâi *Acum Aici* pentru eternitate.

„Acum Aici” este singurul Timp și Spațiu care există.

Asta chiar îți expansionează mintea. Deci ceral, „raiul”, nirvana, reînnoirea în extaz cu Dumnezeu *nu* este în Centru?

Ba da, este - dar este, de asemenea, *oriunde în altă parte*. Nu trebuie să fie „aici” și nu „acolo”. Este pretutindeni. Totuși e ceva unic în Centru, ce nu găsești în niciun alt loc din Continuumul Spațiu/Timp și de aceea te duci acolo.

Ce este?

Singularitatea.

În Centrul Fânței Tale, Tot Ceea Ce Este și Tot Ceea Ce Ești apare în forma sa Singulară. Aici se unesc Cunoașterea și Experiența.

Această unire poate fi creată de tine oricând, în cadrul continuumului, dar în Centrul Fânței Tale nu mai este nimic altceva care să „concureze” cu aceasta, nimic care să îți abată atenția de la ea. Este tot ce există.

Bine, atunci *acela e raiul. Acolo vreau să rămân*.

Nu, nu vrei. Asta e ceea ce vrei să cunoști și să trăiești ca experiență, dar nu este locul unde vrei să rămâi.

De ce nu? Mie îmi stă bine!

Dacă ai cunoaște și trăi ca experiența Aceasta și Nimic Altceva, în cele din urmă te ai pierde pe tine în contopire. Nu ai mai ști că ai *te afli în contopire*, pentru că nu ar mai exista *afte* Cunoașteri sau experiențe cu care să o compari. Nu ar mai ști nici măcar cine ești. Ți ai pierde capacitatea de a diferenția, de a *ți măsura* aluzia Sinele.

Vrei să spui de fapt că „ridul” poate ajunge să fie „prea mult din ceva prea bun?”

Ți spun că toate lucrurile există în Continuunul Spațiu. Timp, în echilibru perfect. Esența a Cine Ești Tu știe precis și exact când Insuși Procesul Vieții te cheamă să te contopești cu Unicul și să ieși din el, ca să cunoști extazul Unicu lui, prin Experiența și gloria Individuației sale.

Sistemul funcționează perfect. Echilibrul este categoric. Designul are eleganta unui fulg de zăpadă.

La Unicul te întorci și din Unic ieși, mereu și mereu, etern și pentru totdeauna, și în vecii vecilor. Și aceasta este ...

A ZECEA REAMINTIRE Viața este eternă.

Da, bine. fiecare religie ne spune asta. Fiecare tradiție a creștinilor de pe Pământ o proclamă. Și iată că auzim asta din nou.

E adevărat că am trimis acest mesaj spre voi, prin mulți mesageri, de-a lungul multor secole.

Rossiter W. Raymond a fost scriitor, editor, orator, teolog, învățător, romancier, inginer consultant minier și avocat, a trăit din 1840 până în 1918, iar cel mai faimos citat al lui a fost

„Viața e eternă; iubirea e nemuritoare; iar moartea e doar un orizont; iar un orizont nu este altceva decât linia privirii noastre.”

Presupun că el a fost unul dintre mesagerii tăi.

A fost

Iar cei doi industria de divertisment contemporan sunt și ei, bănuiesc, tot așa. Cum ar fi Carly Simon. Ea a folosit citatul lui Raymond, când a înregistrat un cântec scris împreună cu Teese Goh, acum câțiva ani, pentru a trimite un mesaj unui public nou și mai larg, despre a fi Acasă cu Dumnezeu. Și Alanis Morissette. În *ultimul timp* ea a spus multe despre viață și natura existenței, prin muzica ei. Și regizorul Stephen Simon, prin filmele lui, iar acum prin Cercul de Cinema Spiritual. Și -

Dă-mi voie să clarific ceva aici. Voi *toți* sunteți mesagerii mei. Absolut *fiecare* din voi.

Cu toții trimiteți un mesaj *vieții*, despre viață, prin propria voastră viață, trăind-o.

Întrebarea nu este: „Ești un mesager?”

Întrebarea este: „Ce mesaj trimite?”

Nu exista adevăr

Ceata de a Zecea Reamintire nu mă surprinde deloc, nici nu-mi taie răsufierea, cu originalitatea ei.

Sunt sigur de asta. Dar ar *trebui* să-ți taie răsufierea, prin semnificația ei. În toată această conversație, nu va fi o mie mai plină de semnificație.

Când știi că viața e eternă, nu te mai temi niciodată de „moarte”, pentru că *ai* vezi și *ai* înțelegi natura, minunea, gloria, perfecțiunea - și înțelegi ce dar desăvârșit este.

Poate că, într-o zi, aș putea scrie o carte separată. *Moartea. Darul Desăvârșit*

Ar fi o carte foarte bună. Un mic manual. O carte mica „de instrucțiuni”, pentru cei ce mor și pentru cei dragi lor. Ar fi o contribuție extraordinară.

Între timp, avem această conversație de întregit, astfel încât tu și alții care explorează mai profund aceste subiecte, să le poată înțelege mai temeinic.

Întrebarea nu este dacă, atunci când vei termina această conversație, vei înțelege ceea ce ți-ai dorit inițial una să înțelegi, ci dacă vei crede ceea ce ai aflat.

De ce n-aș crede?

Pentru că omenirea a fost întotdeauna greu să creadă cele mai minunate adevăruri - iar adevărurile despre „moarte” sunt cele mai minunate dintre toate adevărurile.

Sunt adevăruri minunate - trebuie să recunoșc, îmi doresc atât de mult să cred fiecare cuvânt. Sper doar că *sunt* adevărate.

Vezi? Iată te deja punându-ți întrebări în privința lor. O, tu, cu credință puțină ... nu vezi că atunci când te îndoiiești de ele, te îndoiiești de Sinele tău?

Dacă iubești adevărurile pe care le găsești în sufletul tău, nu le abandona, doar pentru că cineva din afara sufletului tău nu este de acord cu ele, le ridiculizează, sau le pune la îndoială. Tu nu spui că adevărul tău este Adevărul. Tu spui că este adevărul TĂU. Nu există „Adevărul”. Am trecut deja peste asta. Ar trebui să-ți fie de ajuns doar faptul că intri în contact cu adevărul TĂU.

Acesta este adevărul meu. Ceea ce ajung să înțeleg prin conversația mea cu Tine este adevărul meu.

Asta e suficient. E destul. De fapt, e mai mult decât destul. Este ceva foarte puternic. Știi cât de puternic este să ajungi în contact cu adevărul tău propriu - în orice privință?

Și alții vor ajunge în contact cu adevărul lor, ca rezultat al acestei conversații. Pentru că, „într-adevăr”, aceasta nu este doar conversația ta, este și a lor. Ori cine citește aceste cuvinte a creat această conversație. Știi asta? Știi că, *citind aceste cuvinte*, tu crezi direcția încotro vor merge ele mai departe?

E un concept care îți ametește mintea. Mie greș, să mă împac cu ideea, pentru că sfârșitul acestei cărți există deja. Am putea sări la sfârșit, chiar acum, să vedem ce scrie. Deci, dacă toți cei care citim, o creăm pe măsură ce o parcurgem, cum se face că sfârșitul există deja?

Cartea de pe raftul bibliotecii tale există chiar acolo, dar până când nu ai *văzut-o* tu, nu a existat în realitatea ta. NIT ce ai creat este deja acolo. *Totul*. Faptul că este deja acolo, nu înseamnă că nu l-ai creat. Pur și simplu, înseamnă că nu ești conștient că l-ai creat, pentru că, de acolo de unde ești acum în Continuul Spațiu/Timp, nu poți vedea acest lucru.

Tu știi căl de amănunt tot ce spun aici.

Cred că Idee Mea e destul de clară.

Sunt așa de fericit acum. Mă simt de purcă nu s-a dat înforțația din spatele cosmologiei universului. Acesta e *meccanismul* vieții și al morții. Așadar, cred că acum pot să mor.

Vei alege să „mori”, atunci când viața ta pe Pământ va fi completă. Viața ta pe Pământ va fi completă, când vei fi trăit ca experiență, tot ce ai venit să trăiești aici.

Sau când realizez că n-am trăit tot și că nu există alt mod de a trăi experiența a ceea ce mi-a rămas pe calea pe care am ales-o.

Nu. Subliniez: Nu. Aceasta nu se poate întâmpla. Nimeni nu moare după ce a eșuat să trăiască toate experiențele pentru care a venit în lumea fizică.

Ce e?

Am spus că *nimeni nu moare, după ce a eșuat să trăiască toate experiențele pentru care a venit în lumea fizică*. Nu există ceea ce se numește a fi „incomplet”.

Asta se înțelege prin...

A UNSPREZECEA REAMINTIRE
Momentul și circumstanțele morții sunt întotdeauna perfecte.

Bu cred asta. Dar cum poate un părinte al unui copil care a fost violat, mutilat și omorât, să numească circumstanțele unei asemenea morți ca fiind „perfecte”? Cum acceptă, cei care l-au văzut, pe cel drag, lor dispărând în 11 septembrie, o asemenea moarte ca fiind „perfectă”?

Ceri extrem de mult! Asta minde credințata celor mai mulți oameni la omnia absolută.

Am spus deja că eleganța designului vieții este ca cea a unui folg de zăpadă. Pare aproape prea perfect pentru a fi credibil, prea bun pentru a fi adevărat. Totuși, îți spun: Alinarea celor nefericiți se va afla în cunoașterea deplină a perfecțiunii lui Dumnezeu.

Dumnezeu este perfect, mereu și etern. Acum îți mai rămâne un singur lucru de înțeles: cine și ce este „Dumnezeu”.

Ți-am spus, iar și iar, în conversațiile noastre - și îți voi spune aici și acum, încă o dată și pentru ultima oară:

DUMNEZEU ȘI VIAȚA sunt unul și același lucru.

De aceea, când spun că „Dumnezeu este perfect”, spun că *Viața este perfectă*. Și așa și este. „Sistemul” rămâne în echilibru perfect cu el însuși. Toate lucrurile se petrec la momentul lor perfect și în modul lor perfect. Nu întotdeauna e posibil să vezi acesta, să o percepi din perspectiva extrem de îngustă a experienței umane. Aceasta este o limitare a lumii fizice. Este o limitare care jărate fi, totuși, depășită.

Mulți „profeți” și „înțelepți” au depășit această limitare a percepției alegând o perspectivă diferită, privind viața într-un mod nou. Totuși, mesajele lor sunt deseori ignorate. Intuițiile lor sunt frecvent minimalizate. Adesea, ei înșiși sunt condamnați. Și astfel, orbul continuă să conducă alți orbi, pentru că voi nu vreți să-l ascultați pe cel care văd.

De aceea, cei care au urechi de auzit, să audă: *Imperfecțiunea e imposibilă, în împărăția lui Dumnezeu.*

Da, dar aici, pe Pământ?

„Aici, pe Pământ” ESTE împărăția lui Dumnezeu. Nu există loc care să nu facă parte din acea împărăție.

Vezi tu noi avem totul „separat” - aici pe Pământ. Noi am zis că viața pe Pământ este încercarea și durerea ce ne permite să intrăm în împărăția lui Dumnezeu. Și credem că moartea e calea pe care intrăm.

Nu există cale pentru a intra în împărăția lui Dumnezeu. Aceasta nu e un loc în care intri, sau din care ieși. Este un loc în care EȘTI mereu. Este singurul loc în care poți fi.

Cu siguranță, uneori nu pare așa.

Asta pentru că nu-ți amintești cine ești și nu i tratezi pe ceilalți ca pe cine sunt ei. Dacă ai face-o, ai trăi experiența Raiului pe Pământ. Ai fi Acasă cu Dumnezeu, *oriunde*. Și întotdeauna.

Există vreun mod în care oamenii să poată *vreodată* să „se prinda” de asta?

Conversații ca asta sunt un mod. Nu țin această conversație pentru tine. Asigură-te că ajunge în cât mai multe mâini posibile. Împărtășește o lumii.

Dar, mai întâi, do înțelesul acestui mesaj în adâncul propriilor tale vieți. Vezi-L pe Dumnezeu în toți și în tot - și vezi totul ca fiind perfect.

Ai menționat asta mai devreme, când am vorbit despre oamenii care se simt victimizați. Ai sugerat să ne schimbăm perspectiva și să vedem totul ca fiind perfect - chiar și atunci când, în termeni umani, este evident că nu-i așa.

Mai ales atunci când nu este. Asta, pentru că o asemenea cunoaștere vă va aduce pacea în mijlocul tulburării, odihna în spațiul oboselei, iertarea în momentul în care ar

putea apărea resentimentul și mânia și o dragoste de viața mai mare decât ați trăit vreodată, înainte.

Caută perfecțiunea în fiecare moment. Caut-o. Măritor. Cu credință. Să știi că este acolo și că o vei găsi, numai dacă privești mai profund.

Acum mi aduc aminte când am zis, destul de devreme în această conversație, că am avea o altă oportunitate de a explora această idee de „perfecțiune” și că urma să mi dai TU MIE un exemplu pentru aceasta? Ei bine, te voi ruga acum să spui povestea lui Billy, de la atelierul tău.

Știam eu. Am știut atunci că asta era ceea ce voiai să aduci în discuție. Este primul lucru la care m-am gândit, când a început să vorbești despre asta.

Bun. Atunci spune povestea.

Sigur.

Helen era unul dintre cei nouăzeci și șapte de participanți la una din taberele mele de Re-Creare de Sine, ținută în săptămâna dintre Crăciun și Anul Nou, în fiecare an din ultimii zece. În seara fi născut a taberei, înainte de ritualul nostru de hotărâri pentru Nouul An, Helen a ridicat mâna și a cerut un microfon.

„Am auzit multe în această săptămână, despre faptul că Dumnezeu nu este cel mai bun prieten, că Dumnezeu este minunat și iubit și că toți ar trebui să avem o conversație cu Dumnezeu în fiecare zi”, a început ea. „Ei bine, dacă aș avea o conversație cu Dumnezeu, i-aș spune că sunt foarte supărată pe El.”

„Nu-i nimic” am spus eu. „Dumnezeu poate să suporte așa ceva. Dar tu?”

„Nu”, a spus ea, iar vocea îi tremura.

„Deci, mai precis, de ce ești atât de supărată pe Dumnezeu?”

Helen a tras aer în piept.

„Acum aproape douăzeci și unu de ani, noi am adoptat un copil. Am început să concepem un copil timp de cinci ani, dar fără succes. Și, pară că nu vom fi niciodată părinți. Ceasul meu biologic aproape se oprirea. Așa că, l-am adoptat pe Billy.

Trei săptămâni mai târziu, am descoperit că eram însărcinată. Am avut copilul alt băiat, și l-am crescut pe amândoi ca fiind ai mei, deși i-am spus prietenului nostru lui Billy că el nu era al meu, că era adoptat. Am vrut să fim onești cu el. I-am spus că îl iubim la fel ca și pe fratele lui, și știm că adevăratul nostru, l-am arătat aceasta.

Billy avea opt ani. Probabil că împărțise în mod inocent aceste informații cu unii colegi, pentru că într-o zi a venit de la școală foarte supărat. Fusese tachinat în curtea școlii că nu avea mama. Știu cum sunt copiii. Uneori pot fi foarte cruzi. I s-au spus lucruri de genul „Billy e atât de urât, încât nici măicăsa nu l-a vrut”. În orice caz, el a venit acasă atât de rănit și chiar furios, dorind să știe de ce mama lui l-a abandonat și cerând să afle cine e și să o vadă imediat.

M-am simțit îngrozitor, desigur. Întai, pentru chinul și durerea prin care vedeam că trece Billy și apoi pentru mine însămi. Eram tristă pentru că, desigur, știam că eu sunt mama lui Billy. Stăteam acolo și îmi aminteam nopțile în care îi schimbam scutecele, îl îngrijeam când era bolnav și toate celelalte lucruri pe care le fac mamele, și mi se rupea inima că Billy nu mă mai vedea ca fiind „Mămică” lui, că nu se mai gândea la mine astfel.

Dar am înțeles – da, a trebuit să înțeleg – și i-am promis că, atunci când va fi mai mare, dacă încă va mai dori, își va întâlni mama. Aș fi făcut tot ce se poate să o găsesc și să aranjez întâlnirea dintre ei.

Atunci a părut să fie în ordine pentru Billy, dar nu a trecut nici odată peste supărare. A păstrat acea furie tot restul copilăriei și chiar în anii adolescenței, care au fost foarte dificili pentru noi. Toți am trecut peste aceste lucruri, dar pentru nimeni din familia noastră nu a fost ușor – și, în mod sigur, nu pentru mine.

„Billy a mai crescut, am vorbit din nou despre întâlnirea cu mama sa și am făcut înțelegerea că, atunci când va împlini optsprezece ani, vom organiza o întâlnire la care va mai dori aceasta. Și n-a trecut nici o zi ca să nu mă gândesc la muntelui din acea primăvară.

În sfârșit, aniversarea celor optsprezece ani a sosit. În aceea zi Billy a fost ucis într-un accident de motocicletă.”

Aici a fost un suspin colectiv din partea participanților la tabără. Brusc, energia lui Helen s-a preschimbât în furie.

„Acum vreau să nu spui tu mie”, a izbucnit ea, „ce fel de Dumnezeu îți poți ar putea așa să se petreacă așa ceva, chiar când Billy era gata să-și întâlnească mama, chiar când tatăl său și cu mine eram gata să reconciliem tensiunea pe care dorința lui arzătoare o plasease asupra reșetei noastre. Vreau să-mi spui, de ce ar face Dumnezeu asta?”

O tăcere de plumb s-a lăsat în încăperea. Eu am înghețat. M-am uitat fix la Helen pentru un moment, apoi am închis ochii și m-am interiorizat. M-am auzit gândurile.

„Deci, Doamne, asta e. Nu știu ce să spun în cazul ăsta. Trebuie să mă ajuti.” Brusc, ochii mi s-au deschis, mintea mi se revărsa. Am spus cuvintele pe care le auzeam în cap, înalte de a avea posibilitatea să le judec sau să le corectez.

„Billy a murit în aceea zi, pentru că era ziua în care i se promisese că își va întâlni mama – și așa a făcut. În aceea zi, mama sa nu se afla pe acest Pământ.”

Audiența a suspinat din nou.

Cineva a șoptit un „Da” apăsător.

Alcineva a izbucnit în plâns.

Am continuat.

„Nu există accident și nimic nu are loc din coincidență. Ție ți-a fost dăruit un fiu biologic, chiar dacă nu puteai să concepi și părea că nu vei putea să o faci vreodată, pentru că exista un plan – un plan mai vast – în funcțiune. Ți s-a dat acest dar special, care era fiul

„Eu bucl-guc în schimbul lunare mîl în a de a l lui pe Billy de o săptămână de ac. mîl s. a l creșt ca pe ci pîlî lîu. „de o săptămână de el, vîlă ca ut era pregăut să-și n. alînească mîlă natural. So ea ar fi fost pregătită de ac. mîl s.

Țiua morții lui Billy a fost cea mai fericită zi din viața lui. Re-cur oștină lui pentru tine, pentru că l-ai adus până în acel moment. Este eternă. Ru ti învalute mîlă chiar și acum și creștă o legătura et. r. a. între voi.

În designul Vieții există perfecțiune. În fiecare circumstanță și experiență umană. În orice condiție. Noi avem oportunitatea de a o observa. Aceasta este o eliberare noastră. Salvarea noastră. Sfîrșitul suferinței și a durerii noastre.”

Fața lui Helen s-a schimbat imediat. Plină de mâine doar cu câteva momente înainte, acum strălucise. Întregul ei corp părea eliberat de orice tensiune. Pentru prima dată de mult timp, părea relaxată. Lacrimile îi curgeau pe obraji, chiar și în timp ce zâmbea cu o strălucire care a umplut camera.

Am spus această poveste, pentru că vreau ca toată lumea să știe ceea ce Helen și toți ceilalți participanți la acea tabără știu acum. Există o „formulă magică” care ne-a fost dată din ceruri. Este o formulă cu care toată tristețea, toată mâna, tot negativismul din jurul oricărei experiențe umane se dizolvă. Este o formulă care ne permite să ne re-creăm pe noi înșine, din nou. Este o formulă ușor de pus în mînt și are doar două cuvinte.

VEZI PERFECȚIUNEA

A, dar funcționează oare? Funcționează ea cu adevărat?

În noaptea de Anul Nou, Helen mi-a înmănat o notiță pe care a scris-o cu o seară înainte, când s-a întors în camera ei după o plimbare sub cerul clar și rece din Colorado.

Ca și Robert Frost și Lisei Mueller, și ea a recurs la poezie, pentru a descrie frumusețea cunoașterii sale.

Am venit aici cu o inimă unpevîntată,
O inimă ce se temea să plîngă
Sunt aproape trei ani de când Billy a plecat
Și nu mi-am putut lua rămas bun
Am stat, singură, lângă mormîntul lui
Și nici n-am putut să plîng.

Am avut o intelogență, l-am spus eu
M-am lăsat secată și fără cuvinte,
Sunt aproape trei ani de când Billy a plecat,
Și Dumnezeu nici măcar n-a încercat
Să alîne această durere, să-mi vindece inima,
Să-mi dea lacrimi să plîng.

Și apoi, Dumnezeu a vorbit, El a subliniat
Că și dacă ar fi încercat,
Inima mea era închisă și nu putea să audă
Suspînul său blînd, dincolo de timp.

Și chiar dacă a fost doar vocea lui Neale
Cea care a adus mesajul din înalt,
Spîritul meu a auzit cuvintele lui Dumnezeu
Și acum ochii mei pot plînge.

M-am plîmbat în această noapte nstelată,
E, în sfîrșit, timpul să încep
Să găsesc bucuria de a-mi elibera fiul.
E timpul să-mi iau rămas bun.

Și chiar atunci, o stea căzătoare...
a dansat pe cer.

*Nicio moarte nu e în van și toate morțile
aduc un mesaj celor care părăsesc Pământul
dat și celor care rămân.*

23

Pro poveste minunată. Ea ilustrează perfect felul în care fiecare calatorie prin Continuumul Spațiu/Timp e proiectată să aducă fiecărui suflet o experiență specială și cum timpul și circumstanțele fiecărei „morți” sunt întotdeauna perfecte.

Cu siguranță văd cât de „perfect” a fost că acest tânăr și-a părăsit corpul atunci, pentru că el a spus că a vrut să-și întâlnească și să-și cunoască mama biologică – iar dorința sa fost împlinită prin intermediul morții sale.

Ceea ce nu văd este cum a fost „perfect” că a trebuit ca totul să se desfășoare în acest mod – și sigur nu văd cum a avut acest tânăr „experiența specială” pentru care a venit aici.

Billy a venit aici să trăiască pe parcursul întregii vieți experiența stării de frustrare și apoi să moară într-un accident de motocicletă, doar ca să-și întâlnească, în sfârșit, mama? *Să fim serioși!*

Nu presupune că poți ști sau poți ghici din „fapte”, care este calea unui suflet. Nu poți cunoaște delicatetele întrefacerii co-creeate de toate Ființele Binecuvântate, implicate

155

Nu e Thomas Walden

în experiența de viață posedată în mințile Billy a venit aici pentru a servi TOATE planurile

Toate planurile

Au fost multe suflete care au interacționat și au co-creat alături de mama sa în fiecare moment al vieții, precum și în acest caz, acle suflete au inclus tânărul de pe motocicletă, marea sa biologică, mama adoptivă, tatăl adoptiv și frațele său – ca și sufletul persoanei care conducea vehiculul care l-a lovit și l-a ucis.

Dar asta nu spune nimic despre alte suflete, unele dintre ele îndepărtate cum ar fi tatăl biologic al tânărului, prietenii și multe tutorelor acestor oameni și – ești pregătit pentru asta? – *Fiș și oamenii din grupul tău*

Fiecare are un plan care este servit

Asfel, înțelegând toate acestea, ajungem la

A DOUĂSPREZECEA REAMINTIRE

Moartea fiecărei persoane servește întotdeauna planul fiecărei persoane care e conștientă de ceea moare. Din această cauză, ei sunt conștienți de ea. Astfel, nicio moarte (și nicio viață), nu este ireversibilă, pierdută. Nimeni, niciodată, nu moare „degeaba”.

Act asta plasează tragediile personale, dezastrele naționale, pierderile masive și moartea fiecărui individ într-un context cu totul diferit. Bruce, totul de la moartea unui singur copil din Reagan, până la anihilarea a nu, de oameni – poate fi înțeles, într-un mod cu totul nou

Da.

Când înțelegi nesfârșitele și miraculoasele întrefaceri ale vieții, fiecare moarte se transformă într-un eveniment cu semnificație cosmică enormă.

156

Nu e Thomas Walden

Morțile din 11 septembrie, cele în urma tsunamiului din 2004 și din timpul uraganelor din 2005, morțile din genocidul din Darfur și cele din Holocaustul, toate sunt moarte la loc de cinste.

Moartea bunurilor și a vieții în pat ani de zile, moartea copiilor care târnese în fața unor mașini și moartea celor bolnavi de SIDA, morțile piloților de încercare și ale celor care au murit în timp de pace sau în violență, morțile eroice și morțile care trec nesesizate – toate morțile sunt înălțate la un nivel de o însemnatate extraordinară, pentru că fiecare viață atinge alte mii – și fiecare moarte îi izbăvește. Orice moarte este eliberatoare, pentru că toate morțile întorc fiecare suflet la adevărul său, la adevărul vieții, la adevărul lui Dumnezeu – și fiecare persoană care ajunge în contact cu orice moarte se deschide față de adevăr și, astfel, îl poate trăi ca experiență.

Îți spun că nicio moarte nu este în van și toate morțile aduc un mesaj atât celor care părăsesc Pământul, cât și celor care rămân. Ție îți revine sarcina să cauți acest mesaj și să-l găsești – să-l ascuți și să-ți cont de el.

Care este mesajul Holocaustului? Care este mesajul din 11 septembrie? Care este mesajul din tsunami și al morții copilului în leagăn, al pacientului cu SIDA și al bunicului iubitor, care pleacă la miez de noapte? Într-adevăr, care este mesajul și scopul oricărei morți – și întregii vieți?

Ne vei spune? Ne poți spune alături?

Mesajul este cel pe care îl declari tu că este. Scopul este cel pe care îl demonstrezi tu că este. Tu faci declarația și demonstrația, prin felul în care îți trăiești viața.

Tu ești și mesajul, și mesagerul. Tu ești și creatorul, și creația. Tu ești în procesul de a produce mesajul, chiar în

157

Nu e Thomas Walden

timp ce îl transmiți. Într-adevăr, procesul de transmitere ESTE procesul de creație – și tu ești mesajul și creația.

Un mesaj este servit profund la asta. Doar atât îți pot spune. Că ea este o glorie și o minune, cu mult dincolo de orice îți ai imaginat înainte – și tu însuși ești o glorie și o minune, cu mult dincolo de orice ai trăit înainte ca experiența Această viață pe care o trăiești – această viață care ești – este nesfârșită și eternă. Ea nu se termină niciodată, în viață.

Toate sufletele interacționează și co-creează în fiecare moment. Toate sufletele. Este ca o întrefacere care produce tapiseria vieții – care îți taie răsufletarea. Fiecare fir își urmează calea sa, dar a presupune că fiecare fir este „de unul singur” din această cauză, ar dovedi o enormă neînțelegere a modului în care este creată Marea Imagine.

Dumnezeul meu

Dumnezeul tău, într-adevăr.

Deci, viața nu este o experiență singulară.

De fapt, ESTE.

Este experiența Singularității, ce se cunoaște pe Ea însăși și ca Ea însăși, prin experiențele Individuațiilor sale. Este doar un Plan Singular și este servit prin experiențele distincte – dar admirabil reunite – ale „ecărui” dintre noi.

Divinității îi revine sarcina să exprime și să trăiască experiența celui Plan Singular, în toată splendoarea sa, să se re-creeze și să se definească pe Sine însăși din nou, în fiecare moment de aur de Acum. CUM anume se exprimă pe sine, CUM trăiește experiența de sine, CUM se definește pe sine, depinde de tine. Aceasta este alegerea pe care tu o faci în fiecare zi. Este alegerea pe care tu o demonstrezi în

158

fiecare moment. O faci atât individual, cât și colectiv. Fiecare acțiune este un act de autodefinire.

De acest adevăr și de multe altele, ți se va reaminti atunci când te vei reuni cu Centrul Ființei Tale. Acolo, vei fi reînținerit, reunit și reintegrat, dacă vei fi ustat planul inițial, dacă îți vei fi pierdut memoria și simțul a Cine Ești Tu Cu Adevărat. Iar dacă nu ți le ai pierdut, dacă ești pe deplin conștient de toate acestea și ai o experiență deplină a lor atunci vei fi reînținerit în Centrul Ființei Tale.

Marea neînțelegere a celor care au oital Adevărul Su prem, marea iluzie a tuturor acelor care trăiesc în amnezie temporară, este că trebuie „meargă” într-un loc, trebuie să călătorească undeva, pentru a „ajunge în cer” sau a se „uni cu Dumnezeu” și a trăi experiența fericirii eterne.

Nu trebuie să te duci nicăieri, nu ai nimic de făcut și nu trebuie să fii nimic, în afară de ceea ce ești chiar acum, pentru a trăi experiența fericirii Divinului.

Tu EȘTI fericirea Divinului și, pur și simplu, n-o știi.

Atunci, de ce să te mai obosești să faci aceste drumuri nesfârșite prin *Mărtocală*? De ce călătorești continuu prin Continuumul Spațiu/ Timp? De ce m-am angajat în această nesfârșită căutare de Dumnezeu?

Călătoria ta nu este o nesfârșită CĂUTARE de Dumnezeu, ci o nesfârșită TRĂIRE a lui Dumnezeu. Înțelegând în acest fel, îți devine evident motivul nesfârșitei călătorii. Călătoria este un proces. Este modul în care îți cunoști pe Dumnezeu - de fapt, în care te cunoști pe tine însuși CĂ ceea ce este Divin. De aceea, această călătorie reprezintă cea mai mare bucurie a ta.

Bine, deci fac aceste „excursii” prin timp și spațiu pentru a-L trăi pe Dumnezeu. Dar când îl întâlnesc, de fapt, pe Dumnezeu? Mai

devreme ai spus că Dumnezeu va fi prima experiență pe care o vei avea după moartea ta.

Dacă tu crezi că va fi, atunci va fi. Dar nu trebuie să aștepti până atunci. De fapt, *tu* L-ai întâlnit pe Dumnezeu tot timpul. Asta este ceea ce ți-am spus. Iată principala greșală a celei mai mari părți a teologiei umane: credeți că, într-o zi, vă veți întâlni cu Dumnezeu. Vă imaginați că, într-o zi, veți ajunge înapoi Acasă. Nu veți ajunge Acasă.

Nu ai plecat niciodată de Acasă.

*Întregul univers este compus dintr-un singur
Punct, ce acționează diferit ...
Tu îți experimentezi Sinola, ca pe
Individualitatea în Multitudine.*

24

Bine, de câteva ori ai spus că aveai de gând să te întorci la punctele majore - și chiar ai făcut-o. Dar ceea ce ne prezintă tu aici este o spiritualitate cu totul nouă. Este un mod nou de a privi lucrurile. Eu credeam că sunt în afara mărului, dorind și sperând să gust din el. Aceasta m-a învățat vechea spiritualitate. Dar tu spui că nu sunt în afara mărului, ci sunt o parte din el, că mă mișc prin măr iar *întregul măr* este Dumnezeu. Dumnezeu nu este doar în centru - în centrul tuturor lucrurilor - Dumnezeu ESTE toate lucrurile.

Corect.

Acum, tu folosești metafora, pentru a vedea dincolo de metaforă. Ți-ai imaginat că ești în afara lui Dumnezeu, dar nu ești. Nu POȚI fi. Dumnezeu este Tot Ceea Ce Este. Este imposibil să existe ceva în afara a Tot Ceea Ce Este.

Prin urmare, eu sunt ..

... corect. Exact așa cum ai spus deja, tu ești o parte din *Mărtocală*, trecând prin *Mărtocală*. Tu ești o parte din Dumnezeu, gustând din Dumnezeu,

Mai exact cum? Așa? Adică, cum mă face pe mine mișcarea mea nesfârșită, cîluca, prin Coridoarele Timpului, să gust din Dumnezeu?

Dăruindu-ți ocazia de a te trăi la infinit pe tine însuși, ca fiind creatorul. Dumnezeu este Creatorul, iar când transezi această experiență ca fiind tu însuși Creatorul, te tratești pe tine însuși ca Divin.

Mai devreme, ți-am spus că întregul univers este compus dintr-un singur lucru, care acționează diferit. Șanșii voștri numesc acum acest unic lucru: energia fundamentală a vieții, care se manifestă ca minuscule „superstringuri”, ce vibrează cu viteze diferite. Variațiile în aceste vibrații produc variațiile din materia fizică, ce alcătuiește toate lucrurile din univers.

Am spus, de asemenea, că și tu ești compus din același lucru. Odată ce știi asta și odată ce știi că „materia” se prezintă diferit, în funcție de diferitele vibrații ale acestor superstringuri, tot ceea ce ți-a rămas să înțelegi - pentru a crea realitatea fizică pe care o dorești - este cum să faci superstringurile să vibreze în modul ales de tine.

Viteza și modelul vibratoriu al stringurilor creează manifestările fizice speciale.

Bine, dar ce face ca vibrația lor să fie mai rapidă sau mai lentă? Ce face ca frecvența lor să fie mai înaltă sau mai joasă?

Tu o faci.

Eu?

Da. Voi toți o faceți. Prin gândurile voastre, prin cuvintele și prin acțiunile voastre.

Lucrurile pe care le gândești, pe care le spui și le faci emit o „vibrație” din centrul ființei tale. Gândurile nu sunt

minut mai mult decât vibrații. După cum știți, ele pot fi masurate. Cuvintele sunt vibrații ale corzilor vocale. Acțiunile sunt corpuri în fizică, care vibrează în jurul unui loc sau în altul.

Aceste vibrații formează anumite tipare și obțin anumite frecvențe, iar fluctuațiile produc anumite tipuri de perturbări în tiparul energetic, care înseamnă viața însăși. Asemenea perturbări înseamnă altceva decât mișcări structurate și schimbătoare de superstringurilor invizibile, iar aceste vibrații variate produc materia fizică variată.

Aceasta este alchimia vieții!

Da. Poți modifica „frecvența vieții” prin ceea ce gândești, spui sau faci, producând, astfel, modificări în tiparul energetic, care ești „tu”, și în energia pe care „tu” o emiți și o trimiți în lume. Modificările din câmpul energetic din tine și din jurul tău produc noi fluctuații locale, în mai vastul Continuum Spațiu, Timp în care exiști - iar aceasta provoacă noile efecte fizice din viața ta.

Ce fel de gânduri, cuvinte și acțiuni produc cele mai benefice frecvențe? Cred că știți răspunsul, dar spune-mi, oricum.

Aa, bineînțeles că știți răspunsul. Gândurile, cuvintele și acțiunile pozitive produc cele mai benefice frecvențe în vibrațiile superstringurilor sau în tiparele energetice ale vieții.

Meditația sau rugăciunea reprezintă o formă înaltă de modificare energetică. A vizualiza ceea ce îți dorești este o formă înaltă de manipulare energetică. A spune ceea ce ai de spus este o înaltă formă de adaptare energetică. Astfel de activități modifică vibrația superstringurilor care te alcătuiesc pe tine și tot ceea ce este în jurul tău.

Timpul însuși este și el trăit diferit, în funcție de salturile vibraționale care apar odată cu modificările din

starea ta de conștiință. Dacă ești într-o stare modificată de conștiință, timpul poate să pară că stă pe loc, sau că se accelerează dramatic.

Multe persoane au fost în stare de meditație un timp ce pare a fi eternitate - doar că să așteaptă apoi că în Realitatea Exterioară au trecut numai câteva momente. De asemenea, nu este deloc neobișnuit ca oamenii să se aștepte în rugăciune sau în contemplare tăcută pentru un timp care pare a fi scurt, iar apoi să se uite la ceas și să descopere că a trecut o oră sau chiar mai mult.

După ce trăiești aceste experiențe, oamenii spun că timpul poate fi perceput ca fiind contractibil sau extensibil. De fapt, ceea ce se petrece este că voi vă mișcați mai lent sau mai rapid prin Coridorul Timpului, care nu se contractă și nu se întinde deloc.

Acesta este un curs scurt, dar extraordinar, de metafizică. Poate ar trebui să-l numim cosmologie metafizică. Cosmologie metafizică *metafizică*, mai bine. Dar n-ar trebui să etichetăm aceasta drept „știință”, pentru că vor fi mulți oameni care să o amendeze pe baze științifice. De altfel, ar fi corect, pentru că - pe baza a ceea ce cunoaște știința acum - o mare parte dintre cele de aici, nu ar avea sens.

Ai fi surprins cât de mult din ceea ce este expus aici ar avea un sens perfect clar.

Acestea fiind spuse, cât din acest scurt curs crezi că este necesar, pentru a înțelege viața și moartea? Vreau să spun că am intrat în atâtea lucruri aici.

Poate fi foarte util să știi, la nivel teoretic, ceea ce se petrece în procesul vieții și al morții, cât și cum, și de ce.

Bine, atunci să explorăm mai departe această idee că există multe „rute” prin Spațiu/Timp.

influențe ca număr...

și că eu pot să aleg orice rută doresc.

Poți. Inclusiv, cum am spus deja, una pe care ai mai ales o înaintea. De fapt, faci acest lucru destul de des.

Dar când faci asta, poți trăi aceleași lucruri, pe care le-ai trăit și înainte, sau nu poți, în funcție de ce aleg?

Este corect.

Dar cum funcționează procesul? Cum faci această alegere?

Prin ceea ce privești, prin lucrurile cărora le dai atenție. Ceea ce privești, este ceea ce vei trăi ca experiență.

Da, mi-ai spus asta. Totuși, am nevoie de ceva mai mult ajutor. Cred că încep să înțeleg, dar am nevoie de încă puțin ajutor.

Îți amintești când ți am cerut să-ți imaginezi marcaje în tunel? Îți amintești marcajele din Coridorul Timpului?

Da. Ai spus că, de fapt, sunt imagini.

Așa e. Ai o memorie foarte bună. Ei, acum, să creăm o frescă în imaginația ta. O frescă infinită. Ea acoperă ambii pereți ai tunelului, tavanul și podeaua. Fresca este peste tot în jurul tău. Ți-o poți imagina?

Da.

Bun. Acum, să spunem că în prima trecere prin tunelul timpului, atenția îți e captivă, la un moment dat, de o porțiune a acestei fresce. Fresca are multe porțiuni și toate sunt în jurul tău, dar tu ți-ai îndreptat atenția spre una dintre ele și doar pe aceasta te focalizezi. Apoi, continui să te miști, dar îți amintești că în acel loc din tunel ai trăit o parte din pictură. Acum o poți numi „trecutul” tău. Urmărești linia poveștii metaforice?

Cred că da, Continua.

În următoarea călătorie pe care o faci prin acest tunel special de „timp”, în același punct prin care ai trecut înainte, poți să te miști și să privești spre un punct diferit al frescei. Vezi ceva cu totul diferit. Te focalizezi pe o altă parte a picturii. Poți face asta mișcându-te, în același timp, în stânga și-n dreapta, în sus și-n jos, înainte și înapoi, sau circular în Coridorul Timpului.

Reține că există imagini pretutindeni în jurul tău, în fiecare „moment” din „timp”. Dacă te miști numai înainte și înapoi, în sus și-n jos, în stânga și-n dreapta, prin coridor, îți limitezi opțiunile pentru alte imagini spre care te poți îndrepta, ca să le privești. Dar dacă te miști circular, poți explora toate imaginile care există într-un singur moment, mișcându-te în jurul unui „inel de timp” ce reprezintă acea nanosecundă specială. Este ca și cum te ai mișca în jurul fiecărei margini a unui fulg de zăpadă. Îți amintești că am spus că fiecare Moment este ca un fulg de nea. Nu sunt două la fel, în toată Eternitatea.

Deci, dacă aleg un singur lucru dintre-unul dintre acele inele, schimb toate „imaginile” care urmează.

Exact. Astfel poți alege aceeași cale, văzând lucruri diferite.

Unul! Chiar sunt Stăpânul Inelelor!

Ești, într-adevăr.

Inelul - sau cercul - a fost întotdeauna un simbol sacru, semnificând eternitate, completitudine, iubire infinită și călătorie nesfârșită.

Dar dacă sunt în această călătorie nesfârșită, nu voi recunoaște vreodată să spun, dacă fresca este prentuindeni în jurul meu, au voi recunoaște nimic din ea?

O, ba da! Atunci când călătorești în spiră prin Coridorul Timpului și vei întâlni o porțiune a „frescei”, pe care ai văzut o mână: ochii ti se vor lumina și vei spune: „Am mai fost aici.” Totul este exact așa cum era atunci.”

Deja vi?

Exact.

Uneori, atunci când călătorești printr-un „tunel al timpului”, vei simți că primești un „mesaj” sau „instrucțiuni”. Poate fi o avertizare ... „Nu merge pe acolo. Nu te focaliza pe acea parte a frescei.” Sau poate fi o invitație ... „Privește la această parte a frescei. Uită-te aici, la imaginea asta.”

Da! Am avut aceea experiență. Cine îți spune asta? Tu?

Tu. Tu îți spui toate acestea. Individualizarea Singularității este cea care îți trimite aceste „instrucțiuni” ce vin sub forma a ceea ce tu numești „indicii”, sau „prezentimente”, sau „intuiție feminină”, sau „calitate paranormală”.

Vorbesc cu mine însumi?

Da.

Deci, sinele meu „viitor” vorbește cu sinele meu „prezent”

Poți spune și așa. Iar dacă ascuți cu atenție ceea ce îți șopteste Sinele, poți trăi experiența oricărui punct din „timp” sau întreaga ta excursie prin tunel, într-un mod cu totul nou.

Deci... lasă-mă să văd dacă am înțeles corect... mă mișc continuu prin Timp și Spațiu, și fie aleg rute cu totul noi...

... ceea ce ai numi „a trăi vieți diferite”...

... te le-ai revizuit ca înainte.

Ceea ce poate fi numit „a trăi aceeași viață, din nou”, în timpul careia poți trăi experiența unui déjà vu – cu sensul de a fi „fost acolo înainte”.

Dar dacă toate acestea au loc în același moment...

Așa este. Amintește-ți că există o singură *Martocală*. Continuumul Spațiu/Timp este Singularitatea. Nu există nimic altceva DEĂLT Singularitatea.

atunci trebuie să exist în Singularitate, în mai multe puncte simultan. Am auzit acest subiect puțin mai înainte, când am explorat ideea de realități alternative. Vrei să spui că eu pot fi în două locuri, deodată?

Poți fi în multe locuri deodată, nu doar în două. De altfel, chiar ești.

Sunt Individualizarea Singularității, care trăiește experiența vieții secvențial, în mod simultan!

Acum înțelegi complet.

Acel „tu” care ești Tu – Total care este Individualitatea s-a exprimat pe sine într-o multitudine de moduri.

Întotdeauna am știut că am personalități multiple!

În termeni metafizici, tu îți experimentezi Sinele ca Individualitate Multitudinală.

Doamne, nu îmi de mirare că trebuie să te întorc în cerc la aceste lucruri. Totuși, are nenumărate straturi. Se pare că eu sunt individualitatea multitudinală a singularității, ce trăiește viața secvențial, în mod simultan.

Vezi cât de greu este să explici toate acestea în cuvinte? Trebuie să inventezi cuvinte și fraze care nu există, pentru a reuși măcar să te apropii.

Dar știu că vei să spui! Vrei să spui că eu am trăit multe vieți și că am trăit ACEASTA viață, de multe ori.

Este corect. Cu precizarea că ai înțeles asta și mai bine ai formula o mai precis – dacă nu ai folosi timpul trecut.

Trăiesc din nou te vieți – și trăiesc ACEASTA viață, de multe ori.

Acum ai exprimat-o exact.

Cât de cât.

Cât de cât?

Mai este un mic detaliu...

Cu ce?

Tu ai pictat fresca.

Poftim?

Astfel că poți modifica pictura, oricând dorești.

CREEȘI?

Poți adăuga și poți șterge orice parte, poți colora, din nou, totul, sau poți schimba culoarea oricărei porțiuni din ea, de fiecare dată când treci peste orice punct din „timp”. Poți modifica pictura oricând dorești, în orice mod dorești.

O, Doamne, *superstringurile* sunt pensulele mele!

Bravo! Excelentă analogie.

Deci NICIODATĂ, absolut nimic nu trebuie să fie așa cum a fost înainte!

Așa e.

Asta înseamnă că posibilitățile sunt *infinite*.

Corect.

Atunci... atunci... asta poate continua *la nesfârșit*.

Asta și face, Minutul meu. Asta și face.

Moartea este locul de trecere dintre lumea fizică și lăcămul spiritual – și înapoi.

25

Deci, eu „pictez fresca” din Coridorul Timpului și schimb viața brațului energiei vieții, care se învârt în mine și în jurul meu.

Da.

Prin gândurile tale.

„Pictezi” înaintea ta, prin gândurile tale.

Prin cuvintele tale.

Tot ceea ce spui pictează o imagine a ceea ce crezi tu că ești și cum îți imaginezi tu că este viața.

Totodată, o faci prin acțiunile tale.

Tot ceea ce faci exprimă ceva despre tine. Tu poți imagina toate posibilităților, în frescă. Tot ceea ce ai gândit vreodată că este posibil – fiecare speranță, fiecare vis, fiecare îngrijorare, fiecare coșmar – totul este în frescă.

Ai amestecat metafora ta cu mecanica cuantică, ce spune că toate posibilitățile există.

Exact.

Iar eu trăiesc posibilitățile pe care le privesc.

Asta e! Asta este metafora și mecanica cuantică, cu prinse una într-alta. Amintește-ți că fizica cuantică este cea

care spune că tot ceea ce este observat, e influențat de către observator. Metafora este: „Partea din frescă, asupra carea ai îndreptat atenția, este ceea ce trăiești ca experiență”.

Teza și metafora spun același lucru. Doar că folosesc limbaje diferite!

Acum ai reconstituit ansamblul. Înțelegi din ee în ce mai mult, în fiecare moment.

Ideea aici este că tu ai o mulțime de gânduri, dar nu trebuie să îți îndrepti atenția către toate. De fapt, chiar dacă ai vrea, n-ai putea. Ți-ai ieși din minți.

Totuși, există unul care, în comparație cu ce ești mai mult dur, te nu vezi, căci o dată, o parte mai întinsă din frescă. Ei sunt, de seori, clișeuri ca, având o „tulburare de deficit de atenție”

De fapt, ăsta nu este un *deficit* de atenție, ci un *surplus*. Asemenea persoane au o arie de atenție mai largă decât mulți oameni. Ei văd printr-un spectru mai larg din Realitatea Supremă. Ei „integrează” mult mai mult. După ce înțelegi acest lucru, începi să tratezi astfel de copii și adulți în mod *different*, numindu-i pe mulți dintre ei „înzestrați” sau „paranormali”, sau „indigo”.

Vai, tu explici totuși aici.

Nu, nu totul. Ar trebui mult mai multe conversații, de-a lungul eternității timpului, ca să explic „totul”. Dar este bine că avem această conversație, atât de limitată pe cât trebuie să fie. Până când vei începe să înțelegi, cu adevărat, cum funcționează viața și ce înseamnă moartea, te poți simți, în sfârșit, Acasă cu Dumnezeu. Ai tânjit după această experiență foarte mult. Acum este timpul. Este timpul să evoluezi la următorul nivel, să crești în înțelegere. De aceea

te a adus aici sufletul tău. De aceea crezi această experiență. De aceea realizezi acest dialog.

Mă învăț pe mine însă și cum să fac viața să mărgălească.

Da. Te ai învățat asta pe tine însuși, tot timpul. Acum, pur și simplu, alegi să mărești viteza. Ți dai ție însuși baza teoretică pentru viață, utilizând puțină metaforă, puțină știință, puțină metafizică și multă spiritualitate.

Am înțeles. Văd asta. Dar ceea ce vreau să știu acum este ce pot să fac, cum pot să lucrez cu imaginile pe care eu însumi le pictez în *Fresca de Posibilități*, de-a lungul Coridorului Timpului.

Atunci când vezi cu ochiul minții o imagine pe care nu o alegi să faci parte din realitatea ta, nu-i acorda o a doua privire. Imaginează-ți altceva.

Este valabil pentru orice în viață, nu-i așa?

Așa este. De asemenea, este valabil și pentru „moarte”.

Este cel mai uimitor lucru. Adică, e destul de uimitor, dacă te gândești că noi ne creăm propria realitate, pe parcursul vieții. Însă, este absolut amănunțit să te gândești că ne creăm propria realitate și după „moarte”.

În momentul în care înțelegi că NU există moarte, nu este chiar așa de uimitor.

Da. Acum, chiar înțeleg a Șaptea Reamintire – „Moartea nu există” – la un nivel mai profund. Ceea ce spui prin asta este exact ceea ce ai spus mai devreme: Moartea nu există, *asa cum am imaginat-o noi*.

Continuă cu asta.

Te înțeleg mai bine acum, când spui că Există această experiență, pe care o numim „moarte”, dar care nu este un „sfârșit” al vie-

dor moarte – sau vreun sfârșit real pentru ceva. „Moartea” este, întradezăr, centrul a tot ce există. Este „centrul mărcii”.

Da. Este experiența centrală a vieții tale. Este ceea ce te conduce spre Centrul Ființei Tale. Acolo se găsesc seminele mici noi vieți. Seminele unor noi vieți sunt întotdeauna în Centru.

„Moartea” este ceva prin care treci, pentru a ajunge în „partea cealaltă”. Este trecerea dintre lumea fizică și tărâmul spiritual – și larăși, înapoi.

Cred că asta este cea mai mare revelație a metaforei. Chiar și dacă un suflet trăiește în tărâmul spiritual, vine o zi, vine o vreme când el „moare”.

Vine un timp când el se „naște din nou”. Acesta este timpul când sufletul devine încă o dată fizic.

Iar asta are loc atunci când trece prin Centru și iese înapoi, în lumea fizică.

Da.

Vezi totul perfect, prin această metaforă a Mărtoriei.

Dar asta ar însemna că, pentru suflet...

Exact asta înseamnă. Tocmai ai atins...

A TREISPREZECEA REAMINTIRE

Nașterea și moartea sunt același lucru.

Experiența morții și experiența nașterii sunt identice?

În Centrul Miezului Ființei Tale, da. Pentru sufletul tău, da. Ambele sunt, pur și simplu, atenuări ale energiei, care acționează la fel ca transformatoarele de tensiune, facilitând tranzițiile dintr-o lume în cealaltă.

Cuvintele *moarte* și *naștere* ar putea fi foarte bine eliminate din toate limbile voastre. În ambele cazuri, cuvântul *creație* ar putea fi un înlocuitor mai bun.

Nașterea și moartea sunt momente de creație. Sunt Momente Primare.

Deci, în loc de a spune că cineva s-a „născut” astăzi, am putea spune că s-a „c” astăzi. Iar în loc de a spune că cineva a „murit” astăzi, am putea spune că s-a „creat din nou” azi.

Da, ar fi minunat! Ar fi mult mai potrivit!

Foarte puțini oameni înțeleg „moartea” și de aceea mulți au pictat-o ca pe cea mai tristă experiență. Ți aduci aminte că am spus faptul că poți picta fresca în orice fel dorești... și că imaginea pe care o crezi este ceea ce vei trăi ca experiență.

Dar asta e *complot*. Nu este *vina* mea, dacă oamenii în care am avut încredere mi-au spus lucruri oribile!

Ai lăsat alți oameni să picteze imaginile în locul tău?

Toți am făcut asta. Celor mai mulți li s-a spus despre judecată și damare, de către reprezentanții religiei lor – preoți, rabini, molași și alții, în care ei au avut o profundă încredere că știu și că le spun adevărul.

Da. Asta face ca religiile și ceea ce le spun ele adeptilor, să fie atât de periculos.

Dar dacă nu există „iad” sau „judecată” și „damare” în Realitatea Supremă, de ce ar trebui cineva să le trăiască?

Așa cum am declarat noi de repetate ori până acum, *nimeni nu trebuie să le trăiască*. Ar trebui ca oamenii să aleagă să le trăiască. Nu trebuie să urmezi ordinea niciunui sistem de credințe, nici să accepți și să adopți învățăturile niciunei

persoane. Poți lua o decizie conștientă de a căuta propriul tău adevăr. De fapt - de a-l crea.

Tu continui să spui că eu îți pot crea propriul meu adevăr.

O faci în fiecare zi, prin ceea ce crezi.

Dar dacă, așa cum am spus mai devreme, o persoană creează constant la trei nivele diferite - subconștient, conștient și supraconștient - de ce, oare, n-ar alege supraconștientul - cea mai înaltă parte din noi - altceva, și nu damnarea? De ce n-ar crea el altceva?

Ai ascultat fiecare cuvânt pe care l-am spus, nu-l așa?

Vorbim acum despre viață și moarte. În cel mai detaliat și mai important mod posibil. Bineînțeles că am ascultat.

Bine. Pentru că eu am ascultat fiecare cuvânt pe care l-ai spus TU.

Ce vrea să însemne asta?

Vei vedea.

Nu îți poți schimba experiența - în această viață sau în următoarea - până nu afli cum ai creat-o.

26

Continuă. Spune mai departe ceea ce ai vrut să mă înțelegi.

Desigur, totul devine foarte teoretic aici și chiar nu știu - am mai spus asta - chiar nu știu dacă are vreo valoare...

Dă-mi voie, din nou, să te asigur că a privi întreaga viață în acest mod cuprinzător are o valoare enormă. Te ajută să-ți cristalizezi gândurile despre ceea ce petrece aici, să-ți aprofundezi modul în care înțelegi. Aceasta te pregătește și pentru viață, și pentru „moarte“.

Atunci, dacă așa cum ai afirmat, supraconștientul este acea parte din noi care deține cel mai mare plan al sufletului și ne conduce, în mod constant, spre următoarea cea mai potrivită experiență pentru creșterea noastră, de ce, oare, ar atrage el spre noi experiența judecării, damnării și a iadului, în viața de dincolo? De ce ar permite el minții noastre conștiente să accepte și să adopte o asemenea idee?

Îți aduci aminte ce ai spus, cu cuvintele tale, în scrisoarea către Jackie?

Cred că da...

În acea scrisoare ai spus: „Uneori, Sufletul alege anumite lucruri, la nivel subconștient sau supraconștient, pe care nu le-ar alege niciodată la nivel conștient“.

Ai spus că face asta „pentru a-și împlini Planul mai Mare“.

Deci, vrei să spui că Planul mai Mare al sufletului meu este de a trăi experiența judecării, a damnării și a iadului?

Acesta poate fi foarte bine Planul mai Mare al sufletului tău. Însă reține că experiența iadului nu implică nimic din ceea ce tu numești „suferință“.

Totuși, dacă există un lucru ca „supraconștientul“, nu pot să cred că el ar alege intenționat să mă facă să trăiesc experiența iadului - cu sau fără suferință. Pe lângă asta, ai făcut un mare efort ca să-mi explici că noi trăim, în momentul morții, ceea ce *credem* că vom trăi. Mi-ai spus că experiența noastră din viața de dincolo este, astfel, un rezultat al *alegerii conștiente*. Acum, îți spui exact opusul! Îmi spui că este rezultatul *alegerii supraconștientului* meu! *Care din ele este cel real?*

Ambele.

Ambele?

Consideră posibilitatea că să crezee orice alegi tu să crezee! la *Nivel Conștient*, poate fi alegerea supraconștientului tău.

De ce? De ce ar face el asta?

Poate pentru că tu să ajungi la *Compleitudine* în a Trăi și Simți ceea ce Cunoști despre tine însuși.

Ceea ce ar fi...?

Că tu ești Creatorul propriei tale realități.

Partea „supraconștientă din mine“ îl va permite părții conștiente să se afle în fața pe mine - usual ca experiența astfel, ca pe un Creator - *chiar dacă ceea ce este creat este ceva nou pentru mine?*

Nu există ceea ce se numește „bun“ sau „rău“. Ele nu există în Realitatea Supremă. Bun și rău sunt judecări făcute în minte.

Cum poți judeca ceea ce este „bun“? Dacă suntem „iad“ și numea mi s-a spus - „Acesta este iadul“ - pentru mine e destul să va conta pentru mine că „totul este în mintea mea“. Tot ceea ce va conta este *ceea ce trăiesc ca experiență*. Nu va fi foarte important CUM am ajuns să trăiesc asta.

Ei, dar ar trebui să fie.

De ce?

Pentru că numai în momentul când știi „cum s-a ajuns acolo“, poți schimba ceva. Nu îți poți schimba experiența - în viața această sau în următoarea - până când nu afli cum ai creat-o. Astfel, dacă știu că „iadul“, pe care îl trăiești ca experiență, este creat conștient de tine, doar în mintea ta, atunci vei ști formula prin care poți sfârși acea experiență, imediat.

Aceasta fiind?

Trebuie să fii în afara minții.

Îmi vei ieși din minți, atunci când voi termina această conversație!

Ține pasul, prietene! Te descurci foarte bine. Despre oamenii care trăiesc experiența răului, în loc de iad, se spune că sunt „ieșiți din minți“. Ei se confruntă cu aceleași circumstanțe ca și ceilalți, doar că le trăiesc în alt fel.

Ca Don Quijote

Ca Don Quijote. Unii oameni, așa cum am spus noi înainte, trăiesc viața ca fiind un iad, în timp ce alții o trăiesc ca fiind raiul pe Pământ.

Bine, asta depinde de ceea ce se petrece în viața lor, nu îtaș?

Dar de ce crezi tu ca se petrece ceea ce „se petrece“?

Datorită modului în care ei gândesc

Corect. Sau, să o spunem altfel, ca să-ți fie greu o uita

Ceea ce se petrece

în viețile oamenilor

este ceea ce se petrece

în viețile oamenilor

din cauza a ceea ce se petrece

în mințile oamenilor

Ceea ce se întâmplă, este ceea ce noi *gândim* că se întâmplă, iar ceea ce *este pe cale* să se întâmple, este ceea ce noi *gândim* că este pe cale să se întâmple.

La nivel mai amplu, este adevărat.

Aici intră în acțiune cele trei Instrumente ale Creației (gândul, cuvântul și fapta) și cele trei Nivele ale Experienței (subconștient, conștient și supraconștient)

Corect. Iar gândul este un instrument foarte puternic, pentru că este folosit la toate cele trei nivele.

Dar cuvintele? Nu sunt cuvintele utilizate la nivel supraconștient? Nu așa comunică supraconștientul cu noi?

Nu. Cuvintele sunt creații ale minții. În momentul când treci de la mintea conștientă la conștiința supraconștientă, afli că nu există cuvinte pentru ea.

Dacă apăsăm la acest nivel de conștiință imediată, în timpul dansului sau ritualului sacru, sau prin die mijloace, afli că în acel loc nu există decât sentimente (sau vibrații).

Cei mai mulți oameni, când simt ceva, explorează imediat acel sentiment, cu atenția lor conștientă și încercă să îl „pună în cuvinte“. Acest lucru poate fi util - sau nu.

Maestrul nu face acest lucru din impuls. Pur și simplu, el simte sentimentul, îl permite și îl trăiește total. Apoi, maestrul decide dacă va exista vreun beneficiu din a încerca să pună acel sentiment în cuvinte.

Sentimentele sunt primul tău gând - gândul tău pur. Sentimentul este un gând fără cuvinte. El transmite multe, fără să „spună“ nimic. Sentimentele sunt limbajul sufletului.

Cuvintele sunt al doilea gând al tău. Ele sunt încercarea ta de a conceptualiza sentimentele, prin traducerea lor în enunțuri pe care le poți auzi. Cuvintele sunt limbajul minții.

Maestrul are un sentiment - și, deseori, nu se mai gândesc la el încă o dată. Prin acest lucru se evită toate felurile de complicații de viață. Asta face calea mai puțin dificilă. Acțiunile sunt al treilea gând al tău și, deseori, sunt răzgândiri. Ele sunt încercarea ta de a face fizic, ceea ce ai conceptualizat. Acțiunile sunt limbajul corpului.

Când pui sentimentele în cuvinte și cuvintele în acțiuni, poți pierde mult în traducere. Maestrul știe asta, de aceea este foarte atent și trece cu mare grijă de la un nivel de experiență la altul - dacă trece omnia la altul.

Majoritatea ființelor umane se focalizează, în cea mai mare parte a timpului, pe lucruri care nu contează cu adevărat.

27

„Veni vorba de Instrumente de Creație, ai spus ceva foarte important - că moartea e un moment de creație.

Așa e - și foarte puțini oameni se gândesc la ea în acest fel.

Dacă ar gândi mai mulți astfel, moartea ar putea fi privită cu mai puțină tristete.

N-ar mai fi o tristete deloc. În nici un caz pentru persoana care pleacă. Ar fi o sărbătoare. Moartea este un moment când oamenii devin foarte puternici, pentru că cine sunt ei se amplifică prin însuși procesul morții.

Încă o dată, și acel proces este „?

„Moartea“ este energia care te propulsează prin Centrul Ființei Tale și spre următoarea ta realitate.

Ne vom întoarce la această chestiune a „zinerii energetice“, pe care am explorat-o mai înainte. „Nașterea“ și „moartea“ sunt momente de Creație Pură, pentru că ele aliniază sau „acordează“ la energia, care este Viața însăși, mărinind frecvența vibrației sale și manifestându-se ca mate-

rie în lumea fizică - sau scazând vibrația și manifestându-se ca energie invizibilă în Tărâmul spiritual. În acest fel se nasc universuri întregi. În acest fel te ai născut și tu.

Iar - și aici este secretul - energia cu care intri în naștere este „ceea ce contează“. Adică, ceea ce se transformă în materie, manifestându-se în lumea fizică. În momentul morții, apare exact opusul. Astfel, crezi cu ajutorul morții, prin ceea ce aduci în moarte din lumea fizică, iar cu ajutorul nașterii crezi prin ceea ce aduci în naștere, din Tărâmul spiritual.

Nici acest lucru nu mi s-a explicat vreodată astfel. Atât de multe lucruri se clarifică acum.

Foarte bine, pentru că este esențial. Ceea ce aduci în experiența morții va fi adus fie conștient, fie inconștient, fie în totală conștiență sau cu o totală lipsă de conștiență a ceea ce faci.

De aceea conversația, pe care o avem acum este atât de importantă. Scopul acestei conversații este să te faci total conștient de ceea ce faci. Tu ți-ai adus Sinele la această conversație, ca să-ți poți reaminti Sinele tău că: Tu ți crezi realitatea prin vibrația, prin energia pe care o ești.

AI PUTEA SĂ SPUI CĂ AI AUZIT TOATE ACESTEA ȘI ÎNAINTE - DAR NU ACȚIONEZI ÎN CONSECINȚĂ. DE ACEEA CONTINUĂ SĂ-ȚI SPUI TOATE ASTEA ȚIE ÎNSUȚI, MEREU ȘI MEREU.

Cum ar „fi total“ dacă „aș acționa în consecință“?

Dacă aș fi înțelept, cu adevărat, până acum și nu aș fi avut nevoie ca această conversație să se întoarcă înapoi, din nou și din nou, la ceea ce „cred“ că știu deja, cum ar fi fost?

În primul rând, nu ai mai întreține gânduri negative.

În al doilea rând, dacă un gând negativ s-a urmat dintr-un gând pozitiv, atunci este un gând negativ, imediat. Te-ai gândit la altceva, intenționat. Pur și simplu, te-ai răzgândit în cea privitoare.

În al treilea rând, ai începe să înțelegi nu doar Cine Ești Tu Cu Adevărat, ci și să onorezi și să demonstrezi asta. Adică, ai trece de la ce Cunoști, la ceea ce Trăiești ca experiență, ca măsură a propriei tale evoluții.

În al patrulea rând, te-ai iubi pe tine însuși total, exact așa cum ești.

În al cincelea rând, i-ai iubi pe toți ceilalți total, exact așa cum sunt ei.

În al șaselea rând, ai iubi viața în întregime, exact așa cum este ea.

În al șaptelea rând, ai ierta tuturor, totul.

În al optulea rând, nu ai mai răni nicidecum intenționat o altă ființă umană - emoțional sau fizic. În niciun caz, nu ai face asta, în numele lui Dumnezeu.

În al nouălea rând, nu ai mai deplânge nicidecum moartea cuiva - nici măcar pentru o clipă. Ai putea deplânge pierderea pe care o suferi tu, dar nu moartea lui.

În al zecelea rând, nu te-ai mai teme și nu ți-ai mai plânge propria ta moarte, nici măcar pentru o clipă.

În al unsprezecelea rând, ai fi conștient că totul este vibrație. Totul. Astfel, ai acorda mult mai multă atenție vibrației a tot ceea ce mănânci, a tot ceea ce porți, a tot ceea ce privești, citești sau ascuți și - cel mai important - a tot ceea ce gândești, spui sau faci.

În al doisprezecelea rând, ai face tot ceea ce este necesar pentru a-ți adapta vibrația propriei tale energii și a energiei vitale pe care o crezi în jurul tău, dacă vezi că ea nu este în rezonanță cu cea mai înaltă cunoaștere pe care o

ai despre Cine Ești Tu și cu cea mai măreață experiență a acestei realități, pe care ți-o poți imagina

Scrie-mi dar cum ai loc toate acestea? De exemplu, cum poți deveni „curiosul” al „vibrației” unei haune, sau a unui fel de vâncare inserat într-un loc... ca să nu ți-ai spus despre ceva ce gândești, spui sau faci?

Este destul de simplu, de fapt. Acordează-te la ceea ce simți.

Acum chiar îți pot imagina pe cineva spunând: „Bă, ete, ce exprimare de New Age - conectează-te la sentimentele tale”

Cei care o vad ca pe un mod de exprimare, o vor trăi astfel. Cei care o vad ca fiind înțelepciune, vor deschide poarta unei lumi cu totul noi.

Vreau să sugerez despre cum să facem asta?

Este doar o problemă de focalizare. Cele mai multe ființe umane sunt focalizate, în cea mai mare parte a timpului, pe lucruri care nu contează cu adevărat. Totuși, dacă și-ar acorda câteva momente în fiecare zi, pentru a se focaliza pe ceea ce contează, atunci și-ar putea schimba întreaga viață.

Corpul tău este un instrument magnific, cu receptori energetici de înaltă sensibilitate. Crezi sau nu, îți poți trece mâna la 15 cm deasupra mâncării dintr-o linie de autoservire a unui bufet și, fără să o atingi, poți simți dacă este bine pentru tine să o mănânci chiar atunci. Poți face același lucru cu hainele pe care le alegi din dulap, pentru a le purta într-o zi, sau pe care te gândești să le cumperi dintr-un magazin.

Când ești cu o altă persoană, dacă încetezi să ascuți ceea ce gândești și începi să ascuți ceea ce simți, calitatea comunicării cu acea persoană va crește exponențial - ca și calitatea relației însăși. Dacă atunci când ești derutat și mirat, și aștepti răspunsuri de la univers, ai deconecta acea

parte din tine care vrea, cu disperare, să înțeleagă lucrurile și să activeze partea din tine care știe că are acces la toate răspunsurile - dacă ai înceta să cuști și să decizi ce să faci și ai începe să alegi ceea ce îți dorești să fii - ai vedea dilemele dizolvându-se și soluțiile apărând, în mod magic, chiar în fața ta.

În ceea ce privește măsurarea vibrațiilor gândurilor sau a cuvintelor, de fapt există puține persoane care nu pot spune dacă se simt ușoare sau îngreunate, atunci când gândesc sau spun ceva. Cei mai mulți oameni își dau seama destul de repede de asta.

Da, dar - și aici intervine eșecul - foarte puține persoane se gândesc vreodată la asta. Cel puțin așa am observat eu. Of, Dumnezeu eu cu siguranță nici nu mă apropii.

Atunci, îți poți dori să începi.

Pentru că ai dreptate, foarte puțini oameni își folosesc abilitățile intuitive și psihice. Pentru a merge adânc în ei înșiși și a se conecta cu sentimentele lor, înainte de a gândi, spune sau face ceva. Foarte puțini oameni o fac, chiar și după aceea. Dacă ai face așa, ar fi foarte simplu să fii mulțumit. Nu ai avea nimic de-a face cu orice ar avea vibrații joase. Ai căuta să ridici vibrația a tot ceea ce observi, crezi, trăiești și exprimi. Ai numi aceasta „Iluminare” și, într-o perioadă foarte scurtă de timp, ai vedea rezultate uimitoare.

Alchimia universului este, cu adevărat, extraordinară. Dictionarele noastre definesc „Alchimia” ca „o inexplicabilă sau misterioasă transmutare” - și chiar așa este, ea fiind procesul prin care energia și materia sunt manipulate, pentru a crea manifestări specifice și speciale, atât în realitatea individuală, cât și în cea colectivă.

Iar aceasta ne aduce la ...

A PAISPREZECEA REAMINTIRE

Este continuu în actul creației,
atât în viață, cât și în moarte.

Până acum ți-am explicat de mai multe ori cum apare creația. Ar fi bine să înțelegi că ea apare în mod continuu. Adică, nu se oprește nicidecum. Fiecare gând, cuvânt și fapt este creativ. Fiecare vibrație emisă din Centrul Ființei Tale te re-crează pe tine și întreaga ta realitate, din nou. Ești transformat în fiecare moment. Viitorul tău este produs în porțiuni mici - nu dintr-o singură mișcare, sau cu o singură decizie majoră. Trebuie să fii atent la acele porțiuni mici. Căci, „marile momente” și „deciziile monumentale” își vor purta singure de grijă.

Moartea și nașterea sunt cele mai mari acte de creație, pentru că ele sunt momentele din Ciclul Etern al Vieții, când Energia Esențială se transmută pe sine, pentru a produce manifestări precise în tărâmul spiritual (la moarte), sau în tărâmul fizic (la naștere).

Aceasta devine, într-adevăr, o discuție extraordinară. Îndrăgim să intrăm în teoria percepției și în fizica cuantică, apoi în teoria superstringurilor și în cosmologia metafizică metaforică, iar acum, am ajuns la alchimie! Fantastic!

Da, a precizat că, înainte ca această conversație să se termine, îți vei vorbi mult mai detaliat despre momentul fuziunii, sau al reunirii, cu Esența. A venit momentul să Te întreb acum?

Sigur că da. Însă trebuie să-ți spun, din nou, că doar niște simple cuvinte, nu vor fi de ajuns, pentru a descrie indescriptibilul. Poate ar fi fost de folos, dacă am fi creat o altă imagine în interiorul imaginii din mintea ta ...

Iar imagine ?

parte din tine care vrea, cu disperare, să înțeleagă lucrurile și ai activa partea din tine care știe că are acces la toate răspunsurile - dacă ai înțeles să cauți să decizi ce să faci și ai început să alegi ceea ce îți dorești să fii - ai vedea diamelele dizolvându-se și soluțiile apărând, în mod magic, chiar în fața ta. În ceea ce privește măsurarea vibrațiilor gândurilor sau a cuvintelor, de fapt există puține persoane care au putut spune dacă se simt ușoare sau îngreunate, atunci când gândesc sau spun ceva. Cei mai mulți oameni își dau seama destul de repede de asta.

Da, dar - și aici intervine eșecul - foarte puține persoane se gândesc vreodată la asta. Cel puțin așa am observat eu. Of, Doamne, eu cu siguranță nici nu mă apropii.

Atunci, îți poți dori să începi.

Pentru că ai dreptate, foarte puțini oameni își folosesc abilitățile intuitive și psihice, pentru a merge adânc în ei înșiși și a se conecta cu sentimentele lor, înainte de a gândi, spune sau face ceva. Foarte puțini oameni o fac, chiar și după aceea. Dacă ai face așa, ar fi foarte simplu să fii mulțumit. Nu ai avea nimic de-a face cu orice ar avea vibrații joase. Ai căuta să ridici vibrația a tot ceea ce observi, crezi, trăiești și exprimi. Ai numi aceasta „iluminare” și, într-o perioadă foarte scurtă de timp, ai vedea rezultate uimitoare.

Alchimia universală este, cu adevărat, extraordinară. Dictionarele noastre definesc „alchimia” ca „o inexplicabilă sau misterioasă transmutare” - și chiar așa este, ca fiind procesul prin care energia și materia sunt manipulate, pentru a crea manifestări specifice și speciale, atât în realitatea individuală, cât și în cea colectivă.

Iar aceasta ne aduce la ...

A PAISPREZECEA REAMINTIRE

*Esti continuu în actul creației,
atât în viață, cât și în moarte.*

Pana acum îți am explicat de mai multe ori cum apare creația. Ar fi bine să înțelegi că ea apare în mod continuu. Adică, nu se oprește niciodată. Fiecare gând, cuvânt și fapt este creativ. Fiecare vibrație emisă din Centrul Fantei Tale te re creează pe tine și întreaga ta realitate, din nou. Ești transformat în fiecare moment. Viitorul tău este produs în porțiuni mici - nu dintr-o singură mișcare, sau cu o singură decizie majoră. Trebuie să fii atent la acele porțiuni mici. Căci, „marile momente” și „deciziile monumentale” își vor purta singure de grijă.

Moartea și nașterea sunt cele mai mari acte de creație, pentru că ele sunt momentele din Ciclul Etern al Vieții, când Energia Esențială se transmută pe sine, pentru a produce manifestări precise în tărâmul spiritual (la moarte), sau în tărâmul fizic (la naștere).

Aceasta devine, într-adevăr, o discuție extraordinară. Întâi, am intrat în teoria percepției și în fizica cuantică, apoi în teoria superstringurilor și în cosmologia metafizică metaforică, iar acum, am ajuns la alchimia Fantastică!

Dar ai precizat că, înainte ca această conversație să se termine, îmi vei vorbi mult mai detaliat despre momentul fizicului, sau al reînvierii, cu Esența. A venit momentul să Te întreb acum?

Sigur că da. Însă trebuie să-ți spun, din nou, că doar niște simple cuvinte, nu vor fi de ajuns, pentru a descrie indescriptibilul. Poate ar fi fost de folos, dacă am fi creat o altă imagine în interiorul imaginii din mintea ta ...

Iar imagine?

Da, căci, așa cum ai spus și tu, o imagine face cât o mie de cuvinte. Deci, am stabilit deja că în centrul *Mărtocălei* este Miezul?

Da, așa e.

Bine. Atunci vezi dacă îți poți imagina acest Miez ca pe o cameră sau o încăpere de un fel anume. Dă-i o formă și o culoare, dacă asta te ajută.

Am făcut o sub formă de recipient cilindric, din bronz auriu strălucitor.

Foarte bine. Fă-o în ce formă sau culoare dorești. Acum, imaginează-ți un indicator pe ușa care duce în acel loc. Pe acesta scrie „Moarte”. Să ne imaginăm că există o a doua ușă care dă în această cameră, din partea opusă. Aceasta este marcată cu „Naștere”. Ai această imagine?

Da.

Bun. Acum, pe partea cealaltă a ușii marcate cu „Moarte” - cea care va fi în spatele tău, după ce treci prin ușă - este scris „Lumea Fizică”.

De acolo tocmai am venit.

Exact. Iar pe partea interioară a celei de a doua ușii este un semn care spune „Tărâmul Spiritual”. Ai această imagine?

Da, o am.

Repetă-o.

Nu mă crezi?

Doar ca să fim siguri.

Bine. Ne imaginăm că acea cameră din miezul *Mărtocălei* are două uși, câte una pe pereții opoziți. Pe uși scrie, pe dinafară,

Moarte și Naștere. Pe dinăuntru, pe aceleași uși scrie *Lumea Fizică* și *Tărâmul Spiritual*. Ambele uși duc spre aceeași cameră, spre interior - spre aceeași experiență - și aceleași uși duc spre în afara, spre experiențe total diferite.

Ai prins ideea exactă?

Astfel, când ești în cameră realizezi că te poți mișca spre oricare ușă și, dacă o deschizi, vei găsi viața într-o formă sau alta. Sunt două căi de ieșire din Miez. O ușă duce spre viața fizică, alta duce spre viața spirituală.

Am înțeles. O văd.

Bun, încă un detaliu final - și metafora va fi completă.

Te urmăresc. Spune mai departe.

Îți amintești că anterior, în analogia noastră, tu te mișcai într-un coridor lung, sau într-un tunel. Noi l-am numit Coridorul Timpului.

Da.

Era acolo o frescă ce te înconjură pe pereți, pe podea și pe tavan - îți amintești? Această frescă se întinde de-a lungul întregului coridor.

Îmi amintesc da. Eu o pictez, pe măsură ce trec.

Bun. Acum ajungi la capătul coridorului, la o ușă pe care scrie „Moarte”. Să reluăm metafora de acolo.

Bine. Ce urmează? Intru în cameră?

Nu direct. Ușa nu se deschide direct în cameră, ci într-un loc scurt de trecere, care duce spre cameră. Când treci în acest loc, ușa rămâne deschisă în urma ta.

Poți simți că ceva „se întâmplă” cu tine, atunci când intri în acest loc. Ai senzația unei adevărate „treceri” - iar aici cuvântul este folosit ca verb, nu ca substantiv. Te simți

ca și cum ai face o trecere, și nu ca și cum ai fi în locul de trecere. Aici vei trece prin toate cele trei stadii ale morții – și se va simți ea și cum ceva trece și pleacă.

Ceea ce pleacă este simțul tău despre tine însuși, ca fiind un corp fizic. Ai senzația că încă EȘTI cineva, dar „simțul de sine” nu include simțul de a avea un corp.

Aici, în și pe parcursul trecerii prin acest loc, ai senzația că ești curățat de toate limitările, experiența și senzațiile fizice. Acesta este primul stadiu al „morții” – când realizezi că tu nu ești corpul tău, dar că ești încă foarte viu.

Ușa marcată MOARTE este încă deschisă în spatele tău și poți privi înapoi prin ea, spre lumea fizică. Acum treci în stadiul al doilea al morții și vei trăi experiența unei stări de conștiință sau confuzie – sau orice te aștepti să trăiești. În timpul acestui al doilea stadiu, poți trece înainte și înapoi, prin ușa deschisă, spre lumea fizică. Nu te vei simți pe tine însuși acolo, în vreun sens fizic, dar te vei simți foarte mult ca și când ai fi acolo. Alții, care încă trăiesc în corpul lor fizic, te pot simți și ei, ca fiind prezent. Dacă tu crezi că nu există, sau nu apare nimic, după „moarte”, vei trece, în timpul celui de-al doilea stadiu, în „nimic” și nu vei trăi nicio experiență. Am mai descris asta și înainte. În al doilea stadiu al morții, poți rămâne cât timp îți place.

Ce te-ar face să dorești să rămâi în stadiul al doilea? Nu ai vrea să mergi mai departe? Cel puțin, ști că există un al treilea stadiu al morții, către care să mergi?

Fiecare experiență după moarte este independentă. În diferentă ce vei trăi experiența „lăduii” sau a „raului”, create de tine însuși, „nimicului” sau o altă realitate creată, de asemenea, de tine, toate vor fi separate. Vei extrage din ele orice reamintiri se pot extrage – și vei trece mai departe.

În timpul acestui al doilea stadiu, nu-ai nici înțelegere – sub formă de spirit – la cei dragi, ce trăiesc în ea în corpurile lor fizice?

Într-adevăr, sufletul poate alege să se întoarcă, sub formă de spirit, la cei dragi rămași în lumea fizică. Deseori, sufletul îi vizitează pe cei dragi, chiar și înainte de a și părăsi corpul.

Da, Maggie Berry a făcut așa. Chiar și mulți alții au făcut așa. Tatăl meu e printre ei. A venit la mine într-un vis în care îmi spunea că pleacă. În dimineața următoare, am fost anunțat la telefon că el a murit în noaptea care trecuse.

Maggie Berry a fost fondatoarea organizației de programe pentru Știința Transformativă a Conducătorilor, Core Matters, din Denver (<http://www.corematters.com/home.asp>). Prieten apropiat și partener în Core Matters. În vremea morții sale, în iunie 2005, Tom LaRotonda mi-a spus povestea ei ultimă, la un an după moartea prietenii sale dragi, despre care el știa că este bolnavă într-o fază terminală.

În dimineața de 23 iunie 2004, eram în biroul pe care îl împărțeam cu Maggie. Îmi aminteam întâlnirile. Stăteam la birou, împietrit, năstăvindu-mă să fac. Nu eram trist sau furios... ci, pur și simplu, mi se părea ireal. Maggie era în sanatoriu și chiar dacă voiam să fiu cu ea, i-am înțeles și i-am onorat cererea de a nu primi vizitatori. Stăteam cu picioarele pe birou și cu ochii închiși și am început să meditez. Brusc, am auzit vocea lui Maggie, care spunea foarte clar „Salut, partenerule!” – un termen pe care îl foloseam între noi, tot timpul. Imediat, mi-a apărut o viziune în minte... era Maggie, care stătea în fața mea, zâmbind.

Eram extrem de bucuros să o văd. Arăta sănătoasă și radoasă, chiar dacă știam că își pierduse tot părul, iar corpul ei era măcinat de cancer. A venit spre mine și ne-am îmbrățișat, apoi mi-a luat ambele mâini în alele ei și mi-a spus: „Tom, a

venit timpul să plec. M-am luat rămas bun de la toți, în afară de tine. Am vrut să pastrez momentul cu tine, în sfârșit.” Apoi, mi-a luat de mână și am mers simțându-ne ușă, în timp ce ea îmi mulțumea pentru tot ceea ce făcusem vrodată pentru ea și îmi spunea că de mult mă iubea – iar eu i-am spus la fel.

Brusc, s-a oprit și a dat drumul mâinii mele, deși eu am încercat să o țin. Mi-a spus: „Este momentul.” Trebuia să plec. Te iubesc, partenerule!” și a fugit. Când am deschis ochii, am observat ora pe laptopul meu. Era 11:44 a.m.

Nu eram sigur de ceea ce tocmai se petrecuse, așa că am ieșit afară să laud gura de aer proaspăt. De obicei, aveam telefonul mobil la mine, pentru că așteptam vești de la Buick, soțul lui Maggie, dar atunci nu l-am luat. După vreo cinci minute, m-am întors și am observat că aveam un mesaj. Era de la Buick, iar apelul fusese înregistrat pe telefon la 11:45 a.m.

L-am sunat pe Buick și el mi-a spus că a avut un sentiment clar că trebuia să fiu acolo, la sanatoriu. L-am spus că voi veni imediat, iar el m-a rugat să mă grăbesc, pentru că se pare că eu nu mai aveam mult.

Când am ajuns, Buick m-a salutat și m-a luat în cameră. Maggie era încă în viață, dar era incoerentă. A trăit aproape o oră, înainte de ultima respirație. A fost cel mai sacru moment din viața mea. După ce a murit, l-am spus familiei sale că mă voi întoarce la birou și voi anunța oamenii.

M-am întors la biroul meu, am sunat oamenii pe care trebuia să-i sun, apoi am compus și am trimis un e-mail spre minunata comunitate pe care ea a înființat-o și pe care am construit-o împreună. După ce am terminat, am șofat până la parcul meu preferat din Denver, un loc numit City Park. M-am dus până la unul din cele două lacuri care sunt acolo și m-am așezat, împietrit și fără cuvinte... și-am plâns. Maggie avea un mesaj pe care îl trimitea constant oamenilor, în orice situație. Trăiești o viață

până de bucurie și veselie. Viața este frumoasă să fii vesel. Atunci am încercat, cu greu, să mă conectez la acel mesaj. M-am calmat puțin și, după aproape o oră, m-am decis să mă întorc la birou, ca să vad dacă aveam vreun mesaj.

Când m-am întors, traficul era extrem de aglomerat și m-am trezit că devin din ce în ce mai iritat. Deja mă întorseam la sentimentul frică și furie tocmai după ce trăisem unul dintre cele mai spirituale momente din viața mea.

Cum stăteam la semafor, plin de nervi, am aruncat o privire și am văzut un SUV glăntie, exact în fața mea. Am privit în jos și am observat plăcuța de înmatriculare. Era una dintre acele plăcuțe personalizate, iar literele mi-au sărit în ochi... pe plăcuța scria: VESPEL. Am izbucnit în ras.

Maggie îmi trimitea un mesaj clar și răspicat. Îmi spunea că era liberă și fericită și îmi reamintea că nu există decât un singur mod de a trăi viața. Îmi reamintea să fiu vesel. Acum, am o copie a acelei plăcuțe atârnată deasupra ușii, ca să ne amintim – mie și tuturor celor care o văd – ce a însemnat viața lui Maggie și mesajul ei pentru noi: bucuria unei vieți inspirate.

Când mi-a spus Tom această poveste, am fost foarte surprins. Auzisem despre astfel de lucruri înainte, dar nu întâlnisem niciodată o persoană care să aibă, cu adevărat, o asemenea experiență. Deci, aceste lucruri chiar se întâmplă.

O, da. Ele sunt foarte reale.

Uneori, înainte de a muri – și, deseori, în al doilea stadiu al morții – sufletul îi „vizitează” pe cei dragi.

Când ești gata, treci în al treilea stadiu al morții.

Acum, ușa din spatele tău se închide și poți vedea numai trecerea din față. Întreg acest pasaj de trecere prezintă o distanță mult mai scurtă decât cea pe care tocmai ai străbătut-o prin viață.

Ți-a luat ani să treci prin primul coridor, dar acum simți cum alergi prin acesta, zburând înainte cu o viteză incredibilă.

La capătul pasajului este o Lumină cât un vârf de ac, iar pasajul însuși pare să devină din ce în ce mai mic. Lumina este caldă și strălucitoare, și simți că e minunat de protectoare și că te atrage.

Există imagini pe laturile acestui pasaj?

Nu. Acest pasaj de trecere spre camera care este Miezul Fânței Tale, este mai întunecat, dar nu într-un sens rău. Mai degrabă, într-un mod delicat, cald și strălucitor.

Strălucirea vine din capătul îndepărtat al pasajului. Este Lumina, care e o scântie mică la început – dar, pe măsură ce te apropii, ea devine din ce în ce mai mare în câmpul tău vizual, până când Lumina este ...

... Tot Ceea Ce Este.

În moarte, toate identitățile tale individuale cad, încheind, în cele din urmă, separarea ta de tine.

Momentul Fuziunii este aproape. Puterea și minunea acestui moment sunt indescriptibile. Informația și cunoașterea care vine din el este de necuprins la nivel conștient. Doar la nivel supraconștient poate fi contemplat, dar cu mult mai puțin, asimilat.

Chiar înainte de fuziune, sufletul plutește în fața Luminii. Se scaldă în strălucirea Esenței. Toate sentimentele de teamă, de neliniște, de stănjeneală sau de orice fel s-au pierdut, în timpul trecerii rapide prin pasaj. Acum, Esența radiază iubire pură, iar sufletul din fața ei trăiește ceea ce se poate descrie doar ca o senzație de a fi ... acoperit.

Imaginează-ți o clătită care este acoperită cu sirop cald, sau o înghețată acoperită de ciocolată caldă. Asta e ceea ce simți. Pentru sufletul care tocmai a sosit, e ca un flux de căldură dulce. Este o căldură blândă, care acoperă sufletul în totalitate.

Împreună cu această căldură, apare un sentiment pentru care nu există cuvânt în lumea senzațiilor fizice. Este sentimentul de a fi văzut – profund și complet. Nimic nu poate fi ascuns acum, nimic nu poate fi trecut cu vederea sau scăpat din vedere, nimic nu scapă observației. Tot ceea ce a

gândit sufletul „bun” sau „rău”, despre el însuși este acum desfășurat în fața sa și, surprinzător, totul – ce e „bun” și ce e „rău” – este absorbit încet de către Lumină... (senzația este ca fiind „acceptat ca al ei”) ... topind, printr-un gen de osmoză energetică, chiar și cea mai mică senzație de rușine sau de mândrie, lăsând sufletul cu un gol frumos, fără să mai pastreze nimic în el și fără să mai trăiască nicio experiență legată de el însuși, în afara de Deschidere.

În această Deschidere în care au coexistat cândva rușinea și mândria, se revărsă un nou sentiment. Întâi, senzația a fost ca și cum exteriorul sufletului era acoperit, acum se simte ca și cum interiorul sufletului se umple. Repet, nu se pot găsi cuvinte pentru a defini în mod adecvat, sau a descrie cu precizie acest sentiment – în parte, pentru că sentimentul este atât de imens. Ar putea fi caracterizat ca un sentiment unic, enorm, amestecat, care cuprinde o mie de sentimente individuale, ce acum umplu încet sufletul. O palidă încercare ar fi să numim asta sentimentul de a fi îmbrățișat cu căldură, profund alinat, învăluit în dragoste, foarte apreciat, prețuit cu adevărat, hrănit delicat, profund înțeles, iertat complet, absolvit în întregime, îndelung așteptat, primit cu fericire, onorat total, sărbătorit cu bucurie, absolut protejat, făcut instantaneu să fie perfect și iubit necondiționat – toate în același timp.

Dacă lași în urmă – fără cea mai mică urmă de ezitare sau regret – orice simț de personalitate individuală, sufletul intră în Lumină. Acolo, el este înglobat în ceva atât de subtil, încât pierde orice dorință de a mai cunoaște vreodată altceva și se topește în gloria uluitoare a Infinitului splendorii, neasemuitei frumuseți și inegalabilei perfecțiuni a stărilor de a fi.

Acum ai fuzionat cu această Lumină și te simți dizolvat. Această „topire” completează transformarea identității tale. Nu te mai identificeți Sinele, în niciun fel și la niciun nivel, cu aspectul separat al existenței pe care îl numim „eu” în viața fizică.

Această caracteristică a Vieții de Dincolo începe, de fapt, să se afirme în primul stadiu al morții, ca fiind ceea ce a făcut posibil ca tu să – orice experiență ai ales să trăiești imediat după ce ai murit (inclusiv propriul tău iad), fără durere sau suferință. Va fi important pentru tine, din nou, peste puțin timp, când intri în Miezul Fânței Tale.

Ceea ce apare aici, când ești îmbrățișat de Lumină, este fuziunea ta cu sufletul tău. Ajungi să afli, în sfârșit, că nu ești un corp și nici o minte, și nici numai spirit – ci toate trei. În asta constă întregul proces al morții. Amintește-ți ceea ce am spus, că procesul morții constă în restabilirea identității tale.

Primul stadiu al procesului morții te eliberează de corp și de orice gânduri pe care le-ai mai putea avea, prin care te identificești cu corpul tău și cu înfățișarea lui.

Al doilea stadiu al procesului morții te eliberează de mintea ta și de orice gânduri ai putea avea că te identificești cu mintea și cu conținutul ei.

Al treilea stadiu al procesului morții te eliberează de sufletul tău și de orice gânduri ai mai putea avea, prin care te identificești cu sufletul tău și cu individualitatea sa.

Aici, în Totală Imersiune a Sinelei, ajungi într-un loc unde Cunoașterea și Experiența sunt una și unde ceea ce Cunoști și Trăiești ca experiență este faptul că tu nu ești corpul tău, nu ești mintea ta și nu ești sufletul tău. Ești ceva cu mult mai mare. Ești suma totală a energiilor care produc toate acestea trei.

În moarte, toate identitățile individuale cad, încheind, în sfârșit, separarea ta, de tine.

Știi ce? Credeam că vei spune că aici îl vei vedea și simți pe Dumnezeu, care a venit să mă înlămpine

Exact despre asta vorbim aici.

Dar tot mai ai spus.

Se pare că tu încă mai gândești în termeni de separare între tine și Dumnezeu, iar eu spun - din nou - că nu există așa ceva. Deși nu poți crede asta acum, în timpul vieții tale fizice, în Momentul Fuziunii nu vei avea absolut nicio îndoielă.

Doamne, asta sună minunat! Abia aștept!

Nu trebuie să aștepti.

*În momentul în care capătul
în fața iubirii și îi dai voie să te conducă
exact acolo unde vrea sufletul tău să meargă,
nu vei întâmpina nicio dificultate.*

29

Acesta este încă un... dintre cele câteva lucruri pe care le-ai repetat aici. Bănuiesc că vrei să înțeleg că momentul fuziunii în realizarea de sine - momentul în care trăiesc experiența Unității mele cu Totul - nu este ceva ce trebuie să aștept până în momentul morții.

Așa e. Poți trăi experiența acestei fuziuni și în timpul vieții tale fizice. Mulți oameni o fac.

Am menționat deja meditația, rugăciunea profundă, anumite discipline (yoga, tai chi și altele), dansul și ritualul, ca fiind căi pe care oamenii se îndreaptă spre o mai mare armonie și pace, și spre o stare de rezonanță Divină, sau unitate. Există și alte „trucuri”, pe care ni le poți împărtăși?

A te muta într-o stare de minunare și uimire, cu încreștarea ta viață, simpla voință de a trăi totalitatea acelei stări și o dorință pură și adevărată, asta e tot ceea ce-ți trebuie cuiva pentru a se deschide spre posibilitatea unor asemenea momente de transcendență. Mulți oameni experimentează destul de spontan această topire în Lăicul, chiar în mijlocul unor activități foarte obișnuite. Când spală vasele.

Când aspiră covorul. Când spală mașina. Când îmbracă copilul (când crede că are sarcina la muncă). Când conduce mașina. Când stă sub duș.

Brusc, abrupt, fără avertizare sau cauză, apare o senzație de „ne-separare”, o experiență a unității cu totul. De obicei, se simte pentru o fracțiune de secundă, iar apoi lucrurile revin la „normal” - dar este o experiență pe care, cine o trăiește, nu o uită niciodată.

Ce ar trebui să facem, dacă se întâmplă acest lucru?

Orice ai face, n-o ignorați. Pentru mulți oameni, senșul ei este, deseori, pierdut sau ignorat. Dacă aveți, sau ați avut, o asemenea experiență, vă puteți întoarce la ea în memorie și puteți recăpata mult din sentimentul care a fost trăit atunci. Îl puteți folosi ca pe un punct de pornire - o trambulină pentru experiențe mai extinse.

Există oameni care sunt capabili să intre în această experiență a Unității la dorință și care rămân în ea perioade extinse de timp. Unii rămân în ea tot restul vieții lor. Este, pur și simplu, o problemă de focalizare, sau de centrare a întregii prezențe.

„Centrare a întregii prezențe”?

Ei, ne lovim iar de problema cuvintelor. Este foarte dificil să descrii anumite experiențe datorită limitării cuvintelor. De aceea te-am încurajat să-ți formezi imagini, de câte ori a fost posibil. Chiar dacă imaginile din mintea ta sunt metafore, ele vor putea, deseori, să-ți dea sentimentul de a „ști”, mai mult decât o pot face cuvintele.

Prin „centrare a întregii prezențe”, înțeleg acele ocazii când ești cu totul prezent în momentul care apare, *chiar acum*, în viața ta; atunci când nicio singură parte din corpul, mintea sau spiritul tău nu e „în altă parte”. Este un lucru rar

pentru cei mai mulți oameni - dar poate să apară, iar cei cu voință adevărată o pot face să apară, în mod regulat.

Poți, prin voință, să-ți îndepărtezi mintea de la orice altceva și să o aduci în acest moment de acum. Unii numesc această experiență a fi „centrat” sau total „prezent”.

Ram Dass a scris o carte despre asta, numită „*Fu Aici Acum*”. De asemenea, mai este și lucrarea mai recentă a lui Eckhart Tolle, *Puterea Momentului de Acum*.

Un mod de a obține această stare de a fi este să te uiți în propriii tăi ochi, într-o oglindă. Este un instrument deconcertant de simplu și incredibil de puternic.

Secretul este să nu-ți abată privirea, în cazul în care acest exercițiu de privire profundă devine supărător. Dacă îți poți menține privirea mai mult decât până numeri la zece, vei începe să simți o asemenea compasiune și iubire pentru tine însuși, încât aproape că nu vei ști ce să faci cu acel sentiment. E posibil să-ți fie foarte greu să accepți acest sentiment, dacă nu ești obișnuit să te iubești pe tine însuși - și, din păcate, cei mai mulți oameni, nu sunt obișnuiți să se iubească. Trebuie doar să simți acel sentiment și să-l accepți.

Continuă să privești din ce în ce mai profund în propriii tăi ochi. Dacă folosești o oglindă pe care o ții în mână, poți să stai așezat, în timp ce faci aceasta. Acum, dintr-o dată, după ce ai privit adânc în propriii tăi ochi cât de mult ai putut, pur și simplu, închide rapid ochii și trăiește sentimentul care apare. Foarte des te vei simți contopit cu Esența. Aceasta poate dura doar un moment - sau tot restul zilei.

Dacă ai un partener de viață sau un prieten de care te simți apropiat, poți încerca și o variantă a acestui proces, uitându-te adânc în ochii celuilalt. Nu-ți abate privirea, chiar și dacă această privire profundă începe să devină obo-

sitoare. Disconfortul va trece curând, topindu-se într-o blând dește și într-o strălucire interioară, pe măsură ce te simți fuzionând cu Sinele celuilalt.

Ceea ce vezi, atunci când privești adânc în ochii tăi sau ai altuia, este sufletul. Ochii sunt ferestrele sufletului.

Mai devreme, poate îți amintești, am spus că dacă privești în ochii altcuiva, sau în propriii tăi ochi, și te aștepti să-l vezi acolo pe Dumnezeu, *tu vei vedea*. Dacă nu, nu. În orice caz, *vei deveni* total prezent. A deveni prezent total în Aici și Acum este un mod foarte eficient de a înlătura distragerile și evadările minții alunecoase și de a te aduce pe tine însuși într-o experiență mult mai înaltă a vieții pe care o trăiești.

Nu poți privi în ochii oricărei creaturi vii, fără să devii total prezent. Aceasta include câinele tău, pisica ta, chiar și un animal sălbatic. Oprește-te în drumurile tale și fixează ochii unui animal neîmblânzit - un leu, un tigr sau un urs - și vezi dacă nu te simți total prezent. În momentul când devii total prezent - în acest mod - cu o altă ființă vie, se poate foarte bine să începi să o iubești. Oamenii se îndrăgostesc de animalele lor de companie, iar sentimentul este foarte real.

În special, este dificil să privești o altă ființă umană în ochi, pentru orice interval de timp, fără să începi să te îndrăgostești. Din acest motiv oamenii își ferească privirea atât de repede. Nu îndrăznesc să se uite în ochii celuilalt prea mult. Iubirea care ar urma, i-ar copleși. Totuși, ei sunt copleșiți, pentru că nu știu ce să facă cu acea iubire. În momentul în care te predai iubirii și îți permiți să te conduci exact acolo unde sufletul tău vrea să meargă, nu vei avea nicio dificultate. Toată lupta va înceta și vei cunoaște Unimea.

Acesta are loc în Momentul Fuziunii. Ea apare în momentul totalei Imersiunii în Esență. Este un mod foarte viu decât de a începe o zi - sau de a o încheia.

Sunt cei care *încheie o zi* și *încep* o altă. Așa spus, nu - așa, ca unii oameni pot trăi această fuziune, această topire în unitate în timpul vieții lor fizice, dar *toți oamenii* o trăiesc în momentul morții lor? Am înțeles corect?

Ai înțeles foarte corect. Nimeni nu este exclus, nimeni nu este descalificat, nimeni nu este lăsat în urmă.

Dar cei care nu cred că va fi așa?

Nu credința este cea care îți creează experiența, după al doilea stadiu al morții.

Dar ce?

Dorința.

Uau!

Uau, uau, de trei ori Jau!

Cele trei stadii ale morții sunt făcute să te treacă blând și cât de rapid vrei tu să treci - prin procesul reidentificării. În al doilea stadiu al morții, încă te mai identificești cu mintea, astfel încât experiența ta este dictată de ceea ce este în mintea ta. Credințele îți creează experiența.

Odată ce lași să cadă această identitate, experiența nu mai este creată de ceea ce crezi, ci de ceea ce dorești. Acesta este începutul experienței tale numite „rai”. Poți experimenta aceste trei stadii ale morții, pe care le-am descris de câteva ori până acum, chiar și când ești în viață.

Stai puțin. Știu că ai spus că aș putea trăi Momentul Fuziunii în timp ce sunt în viață, dar n-am auzit să fi spus *asta*, adică să pot experimenta cele trei stadii ale morții, în timpul vieții.

Vorbim despre același lucru. Vorbim despre moarte și despre ideea de separare. Aceasta este ceea ce apare în momentul morții tale fizice - și poate să apară oricând.

Cele trei stadii ale morții sunt, pur și simplu, cei Trei Pași ai Reidentificării. Aceștia sunt:

1. Eliberarea de identificarea cu corpul.
2. Eliberarea de identificarea cu mintea.
3. Eliberarea de identificarea cu sufletul.

Dar dacă nu ne identificăm cu niciunul dintre aceste aspecte ale noastre, atunci *ce ne ne identificăm?*

Cu nimic.

Cu nimic? Nu ne identificăm *chiar* cu *nimic*?

Cu nimic anume.

Imediat cum te gândești că ești ceva, sau că NU ești ceva, atunci începi să te imaginezi ca fiind limitat. Însă Esența nu este limitată în niciun fel. În Momentul Fuziunii, te identificești cu Total - ceea ce înseamnă că nu te identificești cu nimic, în special. Cu absolut nimic.

Buddha a înțeles acest lucru perfect și l-a realizat. Mulți maestri l-au realizat. Cei mai mulți oameni nu realizează acest lucru în timpul vieții lor. Dar toate sufletele îl realizează la moartea lor. Pentru aceasta este moartea.

Deci, nu este ceva ce *s-ar putea* întâmpla. Ci este ceva ce *se întâmplă* tuturor, atunci când își părăsesc corpul.

Da. Iar în al treilea stadiu al morții întâlnești splendida perfecțiune a ceea ce ești, văzută prin ochii lui Dumnezeu.

Sună atât de minunat. Da. - atât minunat.

Încă nu ai văzut nimic. Această fuziune cu Esența, nu este sfârșitul. De fapt, este chiar opusul. Este începutul.

*Nu este niciun fel de suferință
în Viața de Dincolo*

Poți rămâne contopit cu Esența cât de mult dorești, și dar, așa cum am explicat, nu vei dori să rămâi pentru totdeauna, pentru că îți ai pierde capacitatea de a cunoaște extazul experienței.

Saltul energetic uriaș, pe care îl vei trăi în timpul Imersiunii Totale, te va propulsa înapoi, în afara Esenței, reînnoit și re-creat, sub forma identității pe care ți-o amintești, și stând în Miezul Ființei Tale.

Camera, miezul *Mărtoriei*, dacă rămânem în metafora ta.

Da.

Imaginează-ți acum o cameră mare, unde porțiunile de frescă, pe care le-ai privit atunci când veneai pe Coridorul Timpului, sunt agățate pe pereți. Nu este prezentă toată fresca, ci numai părți din ea, doar secțiuni din imaginea de ansamblu, pe care tu te-ai focalizat, pe măsură ce treceai prin Coridor.

Aceste imagini sunt agățate acum pe pereți ca o expoziție de artă, iar tu treci prin această „galerie de artă” încet, examinând picturile, una câte una.

Când explorezi profund aceste imagini, trăiești tot ceea ce se petrece acolo. Nu doar ceea ce se petrece cu tine, ci și ceea ce se petrece cu toți ceilalți din pictură.

Aceste părți din frescă reprezintă fiecare dintre momentele vieții tale și acum, examinându-le, ai pentru prima oară o imagine completă a tot ceea ce se petrece în fiecare clipă.

Deseori, aceasta nu este ceea ce ai crezut tu că se întâmplă, dar întotdeauna este mai mult decât ți-ai imaginat.

Ei... uită-te, din nou, aici. Este o coincidență faptul că, exact când are loc această conversație, am întâlnit o femeie - la o întâlnire de spiritualitate pe care o facilitam în Bristol, Anglia - care mi-a povestit ceva cu rezonanță în „metafora” ta?

Cu greu mi-a venit să cred ceea ce îmi povestea, eu știind deja ceea ce tu locmai mi-ai spus aici! Era ca și cum cineva - un înger sau, cam așa ceva - îmi trimitea o confirmare fizică, din „Jumea reală”, a ceea ce primisem în acest dialog neobișnuit, pe care îl avem noi aici.

Am fost atât de surprins de ceea ce mi-a spus această femeie ca și de întreaga coincidență, încât am rugat-o să-mi trimită totuși, într-o scrisoare. Este o poveste fascinantă a experienței din preajma morții, a lui Elizabeth Everitt, din Marea Britanie.

Iată ce mi-a scris

Dragă Neale,

Ți-am promis la weekend-ul din Bristol că ți voi scrie povestea mea, așa că, iată-o aici. Te-ai așezat confortabil?

Aveam douăzeci și cinci de ani și, pentru prima dată în viața mea tumultuoasă, m-am simțit, cu adevărat, binecuvântată și mulțumită. Întâlnisem bărbatul viselor mele (după ce sărutasem mult prea mulți broșcoți) și acum eram însărcinată în șapte luni și jumătate cu fiica noastră, dorită din toată inima. Am contractat o afecțiune asemănătoare cu gripa și am fost spitalizată.

Am realizat rapid că aveam vârsat de sânge și am fost în groază, pentru că, ironia soartei, lucrasem în un el spital ca moașă și am văzut ultimele trei cazuri similare sfârșind la terapie intensivă. Știam ce tratament era necesar și știam că aveam nevoie de el, A.C.T.M.

În ciuda faptului că eram extrem de săracă, am încercat să am grijă singură de mine și să-i conving pe colegii mei să-mi ajute să mă ia în serios, dar, ca într-o comedie neagră a erorilor, ei au amănuit, n-au crezut, au diagnosticat greșit, m-au neglijat și m-au supradozat, astfel că am permis bolii să se răspândească și să-mi infecteze plămânii.

Moreu vigilenți și buni observatori, colegii mei s-au gândit că ar fi util să-mi verifice nivelul de oxigen după ce mă învinsesem - și au rămas șocați, atunci când oximetruul anunța nivelul de 64%. Tot tadul se auzănuise și nimeni nu putea înțelege de ce nu eram deja moartă.

M-am purtat prin spital spre sala de operații, în timp ce un coleg anestezist îmi șoptea grav în ureche: „Raportul de gaze din sângele tău este dezastruos. Va trebui să grăbim nașterea, ca să îți salvăm viața. Înțelegeți ce-ți spun?” Aparent, n-am spus nimic, dar îmi amintesc clar că am înțeles (evident că doar în mintea mea). „Bineînțeles că știu ce-mi spui. V-am spus asta acum o săptămână, adunătură de idiști incompetenți!”

În câteva secunde, cei puțin zece colegi de muncă s-au năpustit asupra mea. Au tras, au pocnit, au tăiat și-au sfâșiat, într-o pregătire nebună pentru o cezariană de urgență. N-am mai simțit nicio durere până atunci o asemenea teroare cumplită și, deopotrivă, convingerea că „până aici mi-a fost”. Instinctul de conservare era atât de acut, încât aproape că nu mi-a păsat când ei n-au putut prinde pulsul copilului. „Dar eu? Mor, pentru numele lui Dumnezeu, vă rog, ajutați-mă!” Am înțeles iar și iar - dar, se pare, că doar în mintea mea.

Anestezistul creștea agitat, s-a aplecat asupra mea și mi-a șoptit cu compasiune: „Pentru numele lui Dumnezeu, calmază-te, vei adormi într-un minut!” și apoi, în timp ce eu văream la crima de disperare, a continuat „și-ai putea să te oprești din plâns, membranele mucoase îți sunt destul de inflamate, nu este nevoie să faci înțubarea și mai grea!” Întrucât îmi administrase anestezicul, a presupus că acesta deja își făcuse efectul, așa că m-a anunțat pe tonuri că, în ciuda aparanelor, nu era nicio grabă, pentru că medicul chirurg „încă mai mănca un sandwich...”

Distrușă, terorizată, disperată și singură, am fost învinsă de anestezic, dar nu înasme să mă gândesc că voi muri și că nimănui nu-i va păsa.

M-am revenit (deși se pare că nu), la scurt timp după operație, ca să mă văd „stabilizată” la terapie intensivă. Eram mai mulți care își făceau de lucru, cu îngrijorare, în jurul meu, dar parcă toți se găseau în afara raiei mele vizuale - cu excepția uneia singure, care stătea în stânga mea și care era îmbrăcată într-o uniformă albă, aprelată, ușor demodată. Ea mi-a zămbit și mi-a vorbit cu o voce blândă, încetăreătoare: „Acum, trebuie să-ți lași pe acești oameni să-ți vadă de treabă. Totul este în regulă. Ei știu ce trebuie să facă. Ești în siguranță cu mine. Dormi.”

Ușurată că am trecut cu bine prin operație și liniștită de calmul ei implacabil, mi-am dat voie să „adorm” la loc. Aproape imediat m-am simțit atrasă într-o senzație ca de vârtje. Ce Dumnezeu era asta? În timp ce mă învârtteam prin el, eram asaltată de zeci de flash-uri bruște de experiență. Fiecare flash își oprea cursa parcă pentru o secundă, dar, în același timp, și pentru o viață întreagă. Într-un flash eram înfundată, în altul aședeam peste un câine, iar în altul alergam ca mă salvez, pe un câmp miștinșos, inhalând un gaz iritant, care îmi ardea plămânii - pe toate le consientizăm, dar mă și mă făceau să simt cum fiecare moleculă a corpului meu fizic era distrusă de o explozie.

Aceste flash-uri nu erau prezentate doar ca imagini, ci erau și reținute. Putai să auzi, să vezi, să simți și să vezi totul. Nu aveam nicio amănunțită conștientă a vreunui dintre ele și totuși, știam cu siguranță că fiecare dintre aceste evenimente mi se întâmplase, camuș, cândva, într-o viață.

(Să puțin! Trebuie să întrerup aici. Nu mi-ai spus în ceva despre asta, mai devreme în această conversație? Când te-am întrebat ce se întâmplă când mori o persoană, nu ai spus ceva despre asta?)

Ba da. Am spus că, dacă mori și dacă tu crezi în reîncarnare, poți trăi momente din viața anterioară, despre care nu ți amintești nimic, în mod conștient.

Știam eu. Deci, asta este, cum s-ar zice „la fix”.

Cu o excepție. Nu există suferință, de niciun fel, în Viața de Dincolo.

Hmm...!

Elizabeth a trăit o parte din această experiență de „partea asta” a morții, iar o altă parte a ei, de cealaltă parte a morții. Ea a fost, într-adevăr, între două lumi. Dacă, în timpul acestei prime părți a experienței sale, ar fi fost cu totul în Viața de Dincolo, nu ar fi simțit nicio durere, frică sau suferință.

Bine - să ne întoarcem la povestirea lui Elizabeth.)

Caruselul s-a învârtit mai departe și, apoi, la fel de brusc cum a început, s-a și oprit. Toate senzațiile au dispărut, nu mai era, literalmente, nimic. Înținerie. Înșel, am fost ușurată. Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc, am strigat. Frica a dispărut și am început să evaluez împrejurimile. Negru. Nimic. Am așteptat. Nimic. Am fluierat, am ezitat și am mormăit în mintea mea. Nimic. Panica a început să se strecoare și mi-am întrebat „O,

Doamne! Sunt moartă? Asta e tot? Pe bune, după toate astea, eternitate în care nu e nimeni în afară de mine?"

Panica era în creștere. Tot nimic. Creștea panica și furia. „Cum, nicio lumină strălucitoare, niciun ghid care să-mi ușureze tranziția? Unde e tatăl meu? Cel puțin atât putea să facă, să apară! Haide, NI. Ajutor! Vă rog. Ce-am făcut? Sunt moartă? Unde sunt toți? O, Doamne, nu, te rog! Vreau să-mi văd copilul. Ce e cu copilul meu? A murit? TE ROG. Te implor, nu vreau să mor.”

Nimic. În sfârșit, am tăcut și am rămas într-un calm indiferent.

„Ce te face să crezi că ești moartă?”

Mi-am clutit urechile inconstente. Mi-am adunat stiele inconstent. Știu, am recunoscut vocea infirmierei de lângă patul meu. „Doamne ajută, unde-ai fost? Unde sunt? Cum ies de aici?”

„Ce te face să crezi că ești moartă?”

„Da, da, Bine. Am înțeles. Nu sunt moartă, pentru că te poți auzi. Oare am ereo reacție ciudată de la anestezic?”

Suspin dramatic. „CE TE FACE SĂ CREZI CĂ EȘTI MOARTĂ?”

„Bineeee. Asta-i ciudat. Cine ești și de ce continui să mă întrebi asta?”

„Tu m-ai întrebat pe mine. Acum spune-mi, ce te...”

Astfel a început o discuție istovitoare, care părea că a durat zile întregi. Pe măsură ce subliniam și asiguram despre cât de incorect, ingust și crud era că mă găseam acolo, oriunde ar fi fost acel „acolo”, ea îmi contrazicea fiecare argument. Mi-a pus în discuție dreptul de a trăi, întrebând cu ce sunt eu mai specială decât oricine altcineva. Ardeam de furie, pentru că, pur și simplu, nu puteam trece de această nebulă obuză.

A atunci au început benzile animate. Știi, exact ca o carte cu omuleți stilizați, pe care îi desenezi în cadre secvențiale și apoi le răstoiești repede, pentru a le anima. Cum a început, am

recunoscut personajele din film. Această era marea mea. „Aaa, ha! am râșnit, uite hatranul custan. Trebuie că sunt moartă, dacă am trece viața prin fața ochilor.” Niclun răspuns, doar suspinul adânc și... alta boală!

Eram lovită până în adâncul sufletului, pe măsură ce simteam întregul impact al fiecărui cadru. Ele au trecut într-o clipă și totuși jur că am simțit întreaga forță a fiecărui moment, nu doar ca și cum l-aș fi reținut, ci ca și cum fiecare suflet implicat l-ar fi reținut prin mine.

Toate acestea nu ar fi format albumul momentelor din viața mea, pe care le-aș fi adunat, dacă aș fi urmat un gând conștient. Erau foarte puține evenimente excepționale. Însor de reamintit. Aici nu era autobiografia mea în imagini fine. Mai tot timpul, imaginile s-au succedat în ordinea datelor, de la naștere încolo, dar au fost și momente când evenimentele erau conectate într-un fel, iar apoi imaginile alunecau înapoi și înapoi în timp, dându-mi înțelegerea deprimă a consecințelor oricărui gânduri, acțiuni sau fapte care ar fi putut apărea.

Erau reamintiri din întregul spectru al emoțiilor, ceea ce acum le-aș recunoaște ca pe momente când aș fi avut ocazia să arăt sau să mi se arate aspecte ale Divinității. Am înțeles că, de cele mai multe ori, nu momentele foarte dramatice din viața mea au avut cel mai mare impact. Efectul evenimentelor care nu păreau deloc remarcabile a lăsat urme semnificative prin timp. De la durerea și suferința pe care le-a provocat un comentariu rău-voios obișnuit, până la bucuria dezinteresată de reușita de a fi mers pe bicicletă, pentru prima oară fără roțile de stabilizare.

Îmi amintesc emoția și adevărul fiecărui cadru, ca și cum ar fi imprimat în mine, dar mă lupt să-mi amintesc, cât de cât clar, specificul evenimentelor legate de el. Este ca și cum evenimentele fizice și-ar fi pierdut semnificația, odată ce valoarea lor a fost înțeleasă.

După cum mi amintesc acum, nu m-am simțit niciodată judecată și nici nu m-am judecat singură - ci, pur și simplu, am înțeles că mi-am văzut adevăratul sine. Când banda desenului s-a terminat, eram de-a dreptul epuizată. Încea mă agățam de ideea că trebuia să câștig disputa, că trebuia să mi dovedesc dreptul de a trăi, dar banda mi luase aproape tot vântul din pânze și nu mi mai rămăsese decât o dorință disperată de a-mi fiine copilul în brațe și de a fi cu cei dragi. Chiar și accea dorință arzătoare era, cumva, atenuată de rezultatul revoderti nășu. Am încercat să protestez, dar nu o făceam cu toată inima. Fiecare afirmație sau întrebare era egalul de un răspuns perfect. Până la urmă, am murmurat: „Știi ce? Ai câștigat. Nu mai pot să iupt. Nu mai am nimic de oferit. Mă dau bătăut.”

Înainte chiar de a fi gândit cuvintele, am simțit imediat o ușurare. Vindecarea, despre care credeam, cu amărăciune, că era fără succes, mi-a inundat existența și, pur și simplu, m-a învelit într-un tampon de susținere necondiționată. Era hrănit, reconfortant și energizant, era ca și cum toate acele suflete minunate se aflau acolo cu mine, ținând însăși existența mea în brațele lor și apărând-o.

Brusc, am fost răpită din acel loc minunat, și dusă într-o experiență fenomenală. Nu am idee cum, dar m-am văzut zburând deasupra unui peisaj de munți acoperiți de zăpadă, lacuri mari, păduri și pășuni. Am zburat peste un trb de indieni americani, care nu semănau cu nimic din ceea ce știam sau văzusem despre ei. Am văzut o mamă care își privea copilul cu o mândrie atât de senină, încât mă copleșea, iar apoi am zburat peste ei, spre vârful unui munte impunător, din depărtare.

Chiar în vârf, am ajuns față în față cu ceea ce am presupus că ar fi un ghid. Era o căpetenie de indieni și, când am privit fața lui bătrână, am fost captivată de ochii săi, în care mi s-a dizolvat orice urmă de disperare care mai rămăsese. Am simțit

cu fiecare fibră a ființei mele că el m-a ajutat să înțeleg un adevăr extrem de profund, dar tot ceea ce îmi amintesc conștient este: „a mi-a spus: Trebuie să ai răbdare, vești fi trei.”

Într-o clipă am adormit și se pare că m-am trezit instantaneu la terapie intensivă și apoi a început parca cea mai grea. Mi s-a spus că am fost inconștientă nouă zile, într-o stare de comă pe jumătate naturală, pe jumătate indusă de medicație. Două dintre infirmiere mi-au spus că am intrat în sloop respirator de două ori și în acele momente am avut nevoie de întreaga susținere a ventilatorului. Totuși, cea mai interesantă perioadă pentru mine au fost cele aproximativ șase ore în care inima mea a fost blocată într-un ritm disfuncțional, neașteptat, numit fibrilație atrială. În acel interval, inima mi bătea atât de rapid, încât parca ar fi fluturat exact ca și cartea mea cu benzi desenate.

Această „fluturare” nu a înrăutățit, dar nici nu a îmbunătățit conștiința mea fizică și nici nu a răspuns la vreo medicație administrată pentru a o rezolva.

Spre marea surpriză a doctorilor, fibrilația s-a rezolvat, brusc și aparent inexplicabil, de la sine. În acel moment, o doctoriță și-a amintit de un caz anterior pe care îl rezolvase și a început un tratament care, fără înțeles, mi-a salvat viața. Cred că, odată ce „am renunțat” și vindecarea m-a inundat, corpul meu și-a permis lui însuși să răspundă și, astfel, le-au fost furnizate medicilor informații vitale.

Minle, corpul și sufletul s-au realiniat, exact cum a promis căpetenia - „Trebuie să ai răbdare, vești fi trei.”

Filca mea, Lilie, este bine și foarte vioasă o forță a naturii, iar eu am urmărit un program TV și am văzut exact peisajul peste care am zburat. M-am interesat unde a fost filmat, astfel că vom face o vizită acolo în august. Am descoperit multe detalii despre acea zonă, care mă fac să cred că acolo sunt oameni și resurse ce mă vor ajuta să-mi continui procesul de vindecare.

*Momentele individuale din viața ta
sunt ceea ce ai folosit pentru ați crea
experiența Sineului*

31

Așa că-l fascinant? Cât de aproape este experiența lui Elizabeth de ceea ce se petrece, de fapt, după moarte?

ESTE ceea ce i s-a petrecut ei, pe măsură ce a înaintat din ce în ce mai adânc în pasajul dintre viața fizică și țărâmul spiritual. Așa cum am mai vorbit în conversația noastră, experiența e diferită pentru fiecare în multe privințe și există unele lucruri ce apar în fiecare caz. „Revizuirea vieții” este unul dintre ele.

Dar acea revizuire a vieții sună ca și cum ar putea fi dureroasă. Adică, unele momente din viața mea pot fi neplăcute – fie din cauza a ceea ce am trăit eu, fie din cauza a ceea ce am făcut pe alții să trăiască, după cum îmi dau seama acum.

Nu există deloc durere sau disconfort.

A, așa e. Am uitat.

Amintește-ți că, în al doilea stadiu al morții, ai renunțat la simțul identității personale odată cu mintea ta și cu gândurile pe care le-ai avut despre tine. În al treilea stadiu, ai fuzionat cu Unimea.

216

Notă: Donald Prebble

În Momentul Fuziunii m-am despărțit de ultimă senzație de identificare personală cu aspectul individual de a fi, pe care l-am numit „eu”. Am stat deoparte de „mine” și m-am văzut pe „mine” clar, dar fără să mă identific, la nivel emoțional, cu finja pe care o vedeam.

Bine. Ai înțeles.

Acum ne întoarcem la metafora noastră. Ești în al treilea stadiu al morții, ai trecut prin Momentul Fuziunii și în timp ce trăiești în totalitate experiența Miezului Ființei Tale, vezi tot ceea ce este în „galeria de artă”, toate experiențele vieții tale, pe care le poți privi obiectiv, ca și cum ai rasfoi un album sau ai privi un film, sau ai studia o excelentă operă de artă – ceea ce, de fapt, este absolut fiecare experiență. Studiezi fiecare moment, până când simți că l-ai înțeles, apoi treci la următoarea imagine, la următorul moment, la următoarea „pictură”.

În acest fel, treci prin și în jurul întregii galerii; te asigur că ai văzut întreaga colecție. Fiecare moment este important pentru tine, deoarece, pe măsură ce îți examinezi momentele individuale ale vieții, realizezi că acele momente sunt ceea ce ai folosit pentru a crea experiența de Sine – și, curând, te vei decide cum dorești să-ți re-creezi Sinele din nou.

Bine, stai puțin. Sunt derutat într-o privință. Știu că toate acestea sunt o metaforă și nu „cum este de fapt”.

A descrie „cum este de fapt”, fără a folosi metafora, ar face ca aceasta să fie aproape imposibil de înțeles.

Înțeleg! Dar, chiar știind că este o metaforă, trebuie să o analizez puțin. Un lucru nu-mi este clar. Credeam că mi-am „recășugat” identitatea, atunci când am ieșit din Esență, când s-a încheiat „întâlnirea mea cu Dumnezeu”. Altfel, cum aș ști „cine sunt eu”?

217

Notă: Donald Prebble

Știi.

Așa cum se face că poți trece prin acea „vedere a vieții” adică că poți intra la buchele aceste magice momente de viață și meci alba închinate – și să nu simți nimic în parte rău sau spon, dar am făcut unele lucruri urâte. Este adevărat, sunt și câteva lucruri frumoase. Cum se face că, dacă nu, în orice caz, te poți întoarce pe care am abandonat-o în primele stadii ale morții, nu am niciun sentiment de tristețe, de fericire, sau de suferință în legătura cu aceste lucruri?

Când „întâlnirea ta cu Dumnezeu” s-a încheiat, este adevărat că îți recaptești conștiința identității tale limitate, pe care ai avut-o în ultima viață, dar nu te muți înapoi în aceeași identitate, ci îți simți Sinele ca fiind mult mai mare decât această identitate, mult mai nelimitat.

Lasă-mă să văd dacă pot contura singur o analogie, doar ca să-mi dau seama dacă am înțeles cu adevărat asta.

Spune.

Am petrecut mulți ani în teatru, profesând în șase state atât în teatru popular cât și în teatru profesionist. Deci, iată cum îmi dau, dintr-o dată, seama că gândesc, legat de ceea ce mi s-a spus.

Ar fi ca și cum aș ieși de pe scenă – după ce am interpretat un rol pentru care aveam foarte puține abilități sau pricepere – apoi mi-aș scoate costumul, m-aș schimba în hainele mele de stradă și aș ieși din teatru, în lume, ca o ființă total competentă și puternică.

Pe fațada teatrului este un ecran pe care trec imagini și poze cu mine, în multe dintre scenele-cheie din spectacol. Mă văd în aceste imagini, în care mă strâmb sau zâmbesc, plâng sau strig cu o mânie teribilă, dar desigur, nu am nicio reacție internă sau emoțională la vreuna dintre ele. Știu că nu sunt eu – că eu doar stau acolo și mă uit la aceste fotografii – dar atunci când eram înăuntru, pe scenă, suferința, durerea și bucuria pe care le-am trăit, nu numai

218

Notă: Donald Prebble

că au fost simțite de public ca fiind foarte reale. „Dar chiar și eu le-am simțit ca fiind reale. Cât de bun actor sunt!”

Totuși, privind acum aceste fotografii, mi-dă seama că pot putea juca unele scene chiar mai bine – sau că le-aș fi putut juca mai bine pe unele dintre ele, cu totul. Așa că, îmi promit să fac acest lucru la următoarea apariție pe scenă. Apoi plec pe drumul meu. Primesc oprită biblioteca. Vreau să aflu mai multe despre acest personaj pe care îl joc!

Bravo! Este o analogie foarte bună! Este foarte aproape de ceea ce trăiești ca experiență, pe măsură ce treci prin Miezul Ființei Tale și revezi „galeria de artă”, cu momente din viața ta. Iar când pleci din Miezul Ființei Tale, într-un fel CHIAR „mergi la bibliotecă pentru a afla mai multe despre personajul tău”.

Dar, te rog, spune-mi din nou: de ce aș face-o? De ce aș părăsi vreodată Miezul? O parte din mine încă se mai într-oabă – chiar și după această explicație – de ce părăsesc de ce aș părăsi vreodată Esența? De ce n-aș rămâne sefundat în ea pentru totdeauna? Nu ar fi acela „raiul”?

Este în natura Vieții să se exprime pe sine. Asta face Viața. Nu poate să nu facă asta, pentru că, altfel, n-ar mai fi. Acum schimbă cuvântul „viață” din frazele de mai sus. Observă că „viață” poate fi numită și „Dumnezeu”, „Ceea Ce Este”, „Esența” – sau oricum ai dori să o numești. Indiferent ce cuvânt folosești, vorbești tot despre Viață.

În procesul expresiei de sine, Viața, literalmente, se „exprimă” pe Sine. Adică, se împinge pe Sine în afara DIN Ea însăși, ca să se poată Cunoaște pe Sine, prin Propria Sa Experiență.

Cum multa analiză aici. Este mult de digerat.

219

Ia-o încet. Ia-o ușor. Ia în considerare fiecare gând, fiecare concept:

1. În procesul expresiei de sine, Viața literalmente se „exprimă” pe Sine.
2. A „exprima”, înseamnă a „împinge în afară”. Viața se împinge pe Sine afară din Ea însăși.
3. Într-un fel, ea se naște PE Sine, ca un aspect AL Său.
4. Face aceasta, pentru a se putea Cunoaște pe Sine, prin Propria Sa Experiență.

Asta înseamnă, de fapt, a fi născut din nou

Exact asta înseamnă.

Mă „nasc din nou” și plec din Mie, astfel încât să pot – cu cu vintele tale – „să ajung să Cunoșc mai bine” ceea ce am întâlnit în Mie ca fiind „real”, privit prin perspectiva distanței.

Ei bine, ai prins imaginea perfect. În asta constă procesul morții și al nașterii. Te miști mereu spre și dinspre Miezul Ființei Tale, pentru a putea Cunoaște și Trăi experiența Totalității, ca pe o expresie singulară și distinctă a Sa Însăși. Asta pentru că, atunci când Totalitatea ESTE Totalitate, ea trăiește numai Totalitatea și niciuna dintre părțile sale componente.

Dar dacă nu pot fi cu nimic mai bun decât tocmai am fost? Dacă am trăit experiența măiestriei totale, în viața pe care tocmai am trăit-o? Atunci ce se va întâmpla? Se va închide ciclul?

Nu. Pur și simplu, vei redefini „starea de maestru”.

Voi ridica ștacheta.

Da.

Astfel încât jocul să continue. Astfel încât procesul să meargă mai departe.

Da. Natura și dorința Vieții este de a produce mai multă Viață și de a o produce mai abundent.

Total crește – și nu există un sfârșit al evoluției.

Amintește-ți întotdeauna asta, pentru că este

A CINCISPREZECEA REAMINTIRE

Nu există un sfârșit al evoluției.

Ți-am descris deja ciclul vieții eterne. Deoarece tu cauți să te re-crezi pe tine însuși, încă o dată, așa cum face Viața, vei trece în tărâmul spiritual, unde vei ajunge să înțelegi mai mult din Cine Ești Tu și ce alegi să fi, apoi te vei întoarce în Miezul Ființei Tale, după care înapoi în lumea fizică, trecând prin același Coridor al Timpului, în alt fel, sau prin cu totul alt Coridor, astfel încât să poți Cunoaște, prin Experiența Ta, cum este să fii cine ai ales să fi.

Dar cum voi ajunge să știu cine vreau să fiu? Nu înțeleg asta. Când aleg acest aspect?

Îl vei alege, atunci când vei răspunde la Sfânta Întrebare.

Aaa, în sfârșit!

*Aproape nicio persoană cade moarte,
nu moare pentru prima dată.*

32

Am așteptat și am tot așteptat. Așa că, spune-mi, înainte să-mi pierd răbdarea. Care este Sfânta Întrebare?

La sfârșitul vieții tale, în ceea ce am descris ca fiind stadiul trei al morții, ți se va cere să răspunzi la o întrebare extraordinară. Aceasta va fi cea mai importantă întrebare care ți se va pune vreodată, iar răspunsul tău va fi cea mai importantă declarație pe care ai făcut-o vreodată și cel mai mare Moment de Liberă Alegere, pe care ți l-ai putea imagina.

Este atât de importantă, încât toți îngerii din cer se vor opri ca să asculte ceea ce ai tu de spus. Este atât de importantă, încât toți cei dragi se vor aduna în jurul tău, ca să audă. Este atât de importantă, încât Dumnezeu Însuși va fi prezent, atunci când va fi rostită întrebarea. De fapt, Ea va fi cea care va întreba.

Care este întrebarea?

„Vrei să rămâi?”

Poftim? Voi fi întrebat dacă vreau să „rămân”? Să rămân unde? Vrei să zici, să rămân mort?

Da. În termenii umani, în limbajul tău, da. Aceasta va fi întrebarea.

Vrei să spui că am de ales în această privință?

Ai de ales în orice privință

Asta spun de la începutul conversației noastre. Acum suntem la sfârșitul unui dialog de zece ani – și tu tot mai înrchi.

Pai, știu că pot alege or, ce în ceea ce privește viața mea doar că nu știu că pot alege și în ceea ce privește moartea. Vre să spui că, dacă nu vreau să rămân mort, nu sunt obligat să o fac?

Exact asta îți spun.

Asta ... asta nu este posibil. Asta nu ... asta contrazice tot ceea ce am auzit până acum. Nu înțeleg. În momentul morții, ni se dă de ales să „mergem mai departe, sau să mergem înapoi”?

Da. Exact aceasta e alegerea care ți se oferă. Deci, iată

A ȘAISPREZECEA REAMINTIRE

Moartea este reversibilă.

Mă simt ca într-un roller-coaster. Tot ceea ce pot să fac este doar să mă țin cât pot de bine. Ce încerc să mi spun aici?

Orice om care „moare” poate să decidă cum dorește să continue să trăiască – și unde

Ce mod interesant de a pune problema?

Este singurul mod în care poate fi pusă, pentru că exact așa este. Amintește-ți, a Șaptea Reamintire este că „Moartea nu există”.

Nu există

Când o persoană face ceea ce tu numești „a muri”, acelei persoane i se oferă întotdeauna o alegere: Vrei să trăiești experiența că viața pe care tocmai ai părăsit o, continuă? Sau dorești să trăiești o realitate în care mergi mai departe, îndreptându-te spre tărâmul spiritual?

Asta, oricine moare, are o șansă de a „se întoarce la viață”?

Da. Sufletul poate, în propria sa experiență, să „amintească” „moartea” prin care tocmai a trecut.

Cum? Cum face asta?

Pur și simplu, îi spune lui Dumnezeu, prin cuvânt/gand/sentiment: „Nu vreau să mor acum. Vreau să mă întorc”.

Fiecare suflet își se pune întrebarea: „Ești pregătit?” Dorești să mergi mai departe? Este cea mai blândă întrebare. Așa sunt întrebați toți cei care „traversează” dinaspre lumea fizică. Dacă gândul/sentimentul/răspunsul este „da”, sufletul își continuă călătoria spre tărâmul spiritual. Dacă sufletul cere să se „întoarcă”, este „trimis înapoi” în lumea fizică, instantaneu ... și ajunge cu o nanosecundă înainte de a fi „murit”.

Asta chiar că mă zăpăcește complet! Este chiar puțin supărat. Dacă e adevărat, de ce nu ar vrea cineva care și-a rubit, cu adevărat, familia, să se întoarcă? Adică, oricât de minunat ar fi cerul - și sunt sigur că este, cu toate că încă nu mi l-ai descris, încă nu m-ai spus ce se petrece de „partea cealaltă” - el va fi mereu acolo, așteptându-ne. Nu este egoist, într-un fel, să rămâi acolo, atunci când știi că te poți întoarce și că cei dragi sunt atât de îndurerăți că ai plecat?

Nu știu dacă pot crede asta. Îmi dă un sentiment... nu știu... parcă mă sunt golit.

Preferi să nu continuăm acest subiect?

Păi, acum ai zis-o deja. Mi-ai pus un elefant în mijlocul suferinței. Te aștept să-l pot ignora?

N-am spus-o ca să te supăr.

Sunt sigur de asta - dar, în fine, spune-mi atunci despre ce este vorba?

Este exact cum am spus - după moarte, fiecărui suflet îi se oferă ocazia de a alege să rămână în Viața de Dincolo, sau să se întoarcă la viața fizică, din care tocmai a venit.

Da, am înțeles asta! Dar te rog, dă-mi detalii în ce moment se întâmplă acest lucru?

Se întâmplă după ce te topești în Lumina. După Momentul Fuziunii.

Ei, păi, asta nu-i prea corect. Cine care ar putea concura cu așa ceva? De ce ar vrea cineva să se întoarcă la viața fizică, după fuziunea cu Lumina Adică, pe bune!

Să știi că multe, multe suflete o fac.

Posibil? De ce? Vrei să-mi spui că multe suflete ar prefera să se întoarcă pe Pământ, decât să rămână în Cer? Asta nu spune prea multe despre Cer.

Spune că Cerul este exact ceea ce îți imaginezi că este un loc în care poți avea orice îți dorești. După fuziunea cu Esența, sufletul înțelege multe lucruri. Înțelege că nu există judecată și condamnare. Înțelege că nu poate apărea nimic negativ în Viața de Dincolo. Înțelege Cine și Ce este el. Înțelege scopul și Procesul Vieții. Înțelege totul și pe deplin natura Realității Supreme. Înțelege că Viața de Dincolo va fi mereu acolo, așteptând, așteptând, de-a lungul întregii eternități.

Sau, cum a spus cineva în titlul unui film, cândva, *Cerul poate să mă aștepte*.

Exact. După fuzionarea cu Esența, sufletul înțelege, în mod esențial, tot ceea ce ți-am povestit Eu ție aici. Dar acum el înțelege aceste lucruri experimental, nu intelectual. După care, multe suflete aleg să se întoarcă la viața fizică. De fapt, *mai toate sufletele se întorc, cel puțin o dată.*

Mai toate sufletele se întorc?

Aproape niciuna dintre persoanele care mor, nu moare pentru prima dată. Dacă aleg, de această dată, să „rămân la moarte”, o fac pentru că se simt cu adevărat întregi în privința a ceea ce au venit să facă aici. De aceea, nu părăsesc sentimente față de ele pentru că merg mai departe - nici nu fi supărat că nu s-au întors. De fapt, s-au întors la tine de multe ori, pentru a-ți ține companie. De foarte multe ori.

Mai pierdut aici. Sunt complet pierdut. Această conversație m-a dus în multe locuri și am încercat să țin pasul cu ea, fără să respir. Cred că am reușit destul de bine până acum - dar problema asta se îndepărtează de mine. Este atât de mult deasupra mea, încât nu cred că voi putea vreodată să ajung la ea.

Încearcă.

Nu știu de unde să încep.

Întreabă-mă ceva.

Bine. Ce vrei să spui când afirmi că persoanele dragi mie au venit înapoi la mine, de foarte multe ori?

Chiar asta vreau să spun. Vreau să spun că ele au murit, iar apoi s-au întors la tine de mai multe ori, din dorința lor de a fi împliniți prin tine și prin tot ceea ce altceva au ales să realizeze în viața lor.

Mama mea a murit și s-a dus. Nu s-a întors niciodată.

Tatăl meu a murit și asta a fost.

Fratele meu s-a prăbușit peste volanul mașinii sale, în timp ce conducea, iar cumnata mea, care avea jumătate din corp paralizat, a trebuit să se întindă, ca să ajungă la volanul mașinii și să pună piciorul pe pedala de frână, pentru a o opri.

Nu mi place deloc să intru în treburi *aiți de tumești*, dar dacă un suflet se poate întoarce, după momentul morții, dacă are

această șansă, atunci cel puțin fratele meu ar fi putut să se întoarcă în corpul lui, pentru a manevra mașina spre marginea drumului, cu suficient timp înainte ca altcineva să moară.

Ești destul de aprins în ceea ce privește problema asta, nu?

Cred și eu. Ștai acolo și-mi spui că oricine a murit se poate întoarce la viață, dacă vrea? Imi spui că mama, tata și fratele meu cel mare pe care l-am adorat, s-au dus de „cealaltă parte”, că li s-a dat o șansă să vină înapoi la noi, însă toți au refuzat? Totodată, se presupune că n-ar trebui să fim deloc aprins în această problemă? Atunci, hai să vorbim despre probleme de abandon...

Asta ar fi cea mai mare problemă de abandon a tuturor timpurilor. Mama tuturor Problemeilor de Abandon.

Înțeleg. Deci, este vorba de tine, nu de ei.

Posibil?

Cineva drag moare - iar grija ta este pentru tine, nu pentru el.

Ei, hai, asta nu-i corect. Tocmai mi-ai spus ceva foarte neortodox despre toate astea. Acum mi-ai spus că oamenii cei mai apropiați de mine au avut o șansă de a se întoarce la cei care îi plângeau, însă toți au spus nu.

Dar am mai spus și că toți au zis da, de mai multe ori. Atunci când pleacă, și *rămân*, o fac pentru că, de această dată, sunt, în mod sigur, „gata”, cu adevărat împliniți. Aceea a fost chiar plecarea lor finală. A fost Ultimul rămas bun. În toate celelalte dați, s-au întors.

Toate celelalte dați? Nu mi amintesc pe nimeni care să se fi „întors”. Niciuna dintre aceste persoane despre care vorbesc, nu a suportat resuscitări în sala de operații, sau vindecări neașteptate ale unor boli, sau altceva de felul acesta.

(unul sau „dus”, s-au dus. Bum. Gata! Sfârșit de poveste.
Mama ta s-a „dus” de patru ori.

Înțeleg?

Ceea ce tu numești moartea mamei tale este ceea ce eu numesc *ultima* ei moarte. Tu nu pui la socoteală cele câte-va pe care le-a avut înainte de aceasta.

Mama mea a avut mai multe morți înainte de asta?

Deci, s-a întors?

Dă-mi voie să te întreb ceva. Știi cumva dacă mama ta a avut vreodată vreo situație „cât p'aci”?

„Cât p'aci”?

Momente în care ea aproape că a murit, dar a ratat cu foarte puțin.

A, vrei să spui, când a ajuns la „un milimetru de moarte”?

Da, exact.

Știi dacă a avut vreo experiență de felul acesta?

Nu, nu știu. Dacă a avut, nu mi-a spus niciodată despre ele. De ce?

Vreau să-ți spun acum că ea a avut patru experiențe de acest fel. Din cele patru, două au fost după ce te-ai născut tu. Glumești? E real?

Este foarte real. Însă ar trebui să știi că acelea nu au fost dați când ea „aproape” că a murit. Acelea au fost dați când ea a murit. În toate acele dați, ea a ales să se întoarcă.

Asta este dincolo de limita credibilității. Ce-mi tot spui? De ce s-ar fi întors?

Nu era gata. Nu s-a simțit împlinită. Știai că ea aproape că a murit, în momentul nașterii tale?

Nu. Nimeni nu mi-a spus asta niciodată!

Este adevărat. În realitatea ta actuală, ea a fost aproape de a muri, ca rezultat al aducerii tale în această lume. În altă realitate, ea a murit. Apoi, a decis să se întoarcă. A decis că vrea să te crească, nu să te lase la mila lumii. Așa că s-a întors. În realitatea ta s-a spus că ea „aproape a murit”.

Au fost și alte dați când ea a murit, a mers în Viața de Dincolo, și-a reamintit ceea ce avea nevoie să și reamintească și a ales să se întoarcă.

Apoi, când și cel mai mic dintre copiii ei (care ești tu) a atins maturitatea și era pe drumul creării propriei sale vieți, ea a murit, cu adevărat. Chiar și atunci ea era tânără – doar cu un an sau doi mai în vârstă decât ești tu acum. Dar s-a simțit, cu adevărat, împlinită, completă. Nu a mai avut motive să se întoarcă. Era timpul să se odihnească și să se bucure de următoarea ei experiență, ceea ce a însemnat, într-un cuvânt, oportunitatea de a trece la următorul nivel din propria ei evoluție. A făcut deja asta, acum. În acest moment ea este ceea ce tu ai numi un înger. Îi ajută pe alții, așa cum a făcut întotdeauna.

Nu sunt deloc surprins. Dar tatăl meu? El unde e?

Nu cred că este înțelept, sau i-ar aduce cuiva vreun beneficiu, să dezvălui drumul sau starea fiecărui suflet dintre cele care ți-au populat viața. Sufletul și esența celui pe care tu l-ai numit tatăl tău și-a găsit fericirea totală și pacea completă ce au urmat după moarte, de asta poți să fii sigur.

Toate sufletele și-o găesc. Niciunul nu dă greș.

Doar o secundă. Ceva ce ai spus despre mama mea, tocmai mi-a răsunat, din nou, în ureche. Ea nu se va mai întoarce niciodată în formă fizică? Credeam că ai spus că procesul trecerii de la țărânu, spiritual la lumea fizică, și înapoi, este etern.

Am spus. Așa este. N-am spus că mama ta nu s-a întors la forma fizică. Am spus că este un înger.

Îngeri sunt fizici?

Îngerii sunt orice vor ei să fie. Dacă ei vor să fie fizici, pot fi fizici. Dacă vor să fie spirit pur, ei pot fi spirit pur. Îngerii călătoresc între doua lumi.

Există îngeri peste tot în jurul tău. Unii dintre ei în formă fizică, alții în formă spirituală.

Ar putea unul dintre ei să fie mama mea?

Tu ce crezi?

Cred că da. Am simțit-o, deseori, lângă mine. Am crezut că îmi imaginez. Am crezut că nu este real.

Mai gândește-te o dată.

Iar tatăl meu?

El te-a ajutat să scrii această carte. Crezi că e pură coincidență că ai ajuns la această conștientizare, chiar de ziua lui?

O, Doamne, este chiar ziua lui! M-am gândit la el toată ziua și scriu aceasta pe 29 iunie – ziua lui ... este oare posibilă o asemenea coincidență?

Tatăl tău spune: „Nici gând!”.

Bine, bine, desigur. Adică sunt fără cuvinte aici, pentru că *este exact ceea ce ar spune el*. Ce-ar fi să mergem mai departe? Spune-mi, cum ajungi să fii un înger? Cum ești promovat?

Nu ești „promovat”. Nu e vorba de avansare, conform unui clasament. Nu e vorba că unele suflete sunt în vreun fel „mai bune” decât altele.

Păi, ar putea fi mai departe pe cale ..

Cine este mai „departe” pe un cerc?

Înțelegi ceea ce spun?

Asculta-mă! Fi-te mistii într-un ciclu înfinit. Nu există nici început și nici sfârșit. Nu ești nici mai „bun” și nici mai „rău” decât orice alt suflet din acest ciclu. Întregul ciclu este sfânt, iar tu, pur și simplu, ești acolo unde ești.

Una dintre dificultățile pe care oamenii le-au creat pe Pământ, este aceea că foarte mulți pastrează această noțiune de „mai bine”. Este „mai bine” să fii musulman, sau este „mai bine” să fii mormon, sau este „mai bine” să fii evreu sau Baha'i, sau creștin, sau este „mai bine” să fii bărbat, sau femeie, sau conservator, sau liberal, sau francez, sau italian, sau negru, sau asiatic, sau caucazian, sau membru al Crips, sau membru al Bloods, sau orice.

Voi ați stabilit că unul dintre voi este mai bun decât altul – dar, pur și simplu, nu este așa.

Stai am o întrebare directă. Dacă nu e vorba de a fi „promovat”, dacă nu e vorba de „avansare” atunci cum *ajungi* să fii un înger?

Alegi să fii un înger.

Alegi să fii?

Tu alegi *totul*. Nu exista ceva ce tu să nu poți să alegi.

Pot îngeri să aleagă să nu mai fie îngeri?

Da, pot, și ei chiar o fac. Poți fii un înger pentru un timp, apoi să nu mai fii. După care, poți decide să fii, din nou, înger. Poți merge în cicluri, poți merge în bucle, poți călători în spirale, te poți mișca în linii drepte, poți „sta în cer” eoni, te poți întoarce pe pământ în următoarea secundă – poți face oricum dorești. *At idees oare, Cine Ești Tu?*

Încerci să-mi spui, dar văd că opun mereu rezistență.

Tu ești Dumnezeu.

*Eu sunt tu, pur și simplu, făcându-te
să îți amintesti de mine.*

Robert Heinlein a spus acest lucru într-o carte acum patruzeci și cinci de ani.

Alt mesager de-al Meu.

Deci, si eu m-am întors la viață?

Păi, dă-mi voie să te întreb. Ai avut ocazii, în care pare că și cum ai fi „cumpărat ferma“?

Sigur că am avut. Cred că știu genul de lucruri despre care vorbești acum și știu că am avut cazuri de acest fel.

Sigur că ai avut. Ai vrea să ti le descriu?

Nu, nu, știu despre care dintre ele vorbești.

Este unul despre care e posibil să nu știi. Unul de care poate nu-ți amintești. S-a întâmplat în momentele de după nașterea ta. Te-ai născut prematur. Aveai doar ceva mai mult de două kilograme. Nu se așteptau să trăiești.

Nar am tröst.

A doua oară, da.

Postum?

A doua oară, ai trăit. Prima dată, nu.

232

$$N_{\mathcal{A}}(a) = \{a\} \cup \{b \in \mathcal{A} : b \leq a\}$$

c) Deamne! Iar am luat o razna, oamene, miii!

După ce ai murit prima dată, ai hotărât că nu te simți complet cu ceea ce ai reușit să trăiești în planul fizic.

Dar ce era, asta?

A dăruii altora. Ai vrut să experimentezi faptul de a dăruii altora. Ai vrut să experimentezi iubirea. Ai făcut tot ceea ce ai putut, murind, dar, în final, ai simțit că nu era destul. Voleai să trăiești și mai multe experimente.

Stai puțin. Am „muri” la naștere, pentru a dărui altora?

**Ai servit complet programul mamei tale și pe al tată
lui tău. În acel moment, tu ai dăruit singurul lucru, pe care
aveai să-l dăruiești, viața însăși, pentru a servi complet pro
gramele părinților tăi.**

Care erau programele lor?

Îți vor revela aceasta ei înșiși, când va veni timpul.
Care chiar va veni!

Totuși, îți pot spune despre programul tău oricând. În viața aceasta, ai venit să experimentezi cum să iubești. Fără egoism. Complet. Ai făcut acest lucru, din primul moment al vieții tale. Ți-ai dat viața pentru altcineva. Dar, așa cum am spus, experiența ta de a da nu ți s-a părut completă. Ai vrut să dai mai mult. Ai vrut să dai în continuare. Așa că, ai srit peste realități.

Postum?

Îți amintești că am vorbit mai devreme despre posibilitatea realităților alternative? Când „mori” și apoi „te înforți”, ceea ce faci de fapt este să-ți deplasezi conștiința către o realitate alternativă. În acea realitate trăiești mental „morții tale” din nou - dar de data asta nu mori, ci

233

[illegible]

trăiești. Uneori arată ca și când ai fi fost „cât p'acel”. Alteori poate fi o revenire surprinzătoare sau o regresie bruscă. Este ca și când ai fi introdus pe linia Timpului, ca câteva momente sau săptămâni înainte de a „muri”, și apoi tragi de un măr care deviază trenul, trimițându-l pe altă rută.

Asta ai făcut și tu, în celelalte dați. Momentele de care știi, momentele pe care ți le amintești. În toate momentele - ți le amintești? ai crezut că ai plecat.

Cu siguranță că așa am crezi

Și aveai dreptate. Erai dus. Adică, pierasesi. Ai murit.

Am I lost more?

De fiecare dată,

Aceasta chiar îmi zăpăcește mintea. Am fost mort?

Mort ca lemnul

Si totusi sunt etc., chiar aici, chiar acum.

Tu crezi că doar pisicile au nouă vieți?

Da, ai fost ceea ce se cheamă „morți”, de fiecare dată. Ai trecut prin toate stadiile. Până în acel moment din viața ta auzisei de „iad” - prin urmare ai continuat, ți-ai creat propriul „iad” și ai trecut prin această experiență. Ai ajuns într-un loc al amintirilor. Ți-ai amintit că „Iadu” nu există. Atunci ai creat altceva, ceva cu mult mai plăcut, dar nu erai mulțumit. După aceea M-ai întâlnit pe Mine, în momentul Inversării Totale. Apoi ți-ai văzut filmul vieții. Atunci ți-am adresat Sfânta Întrebare și ai decis să te întorci. Ai spus că nu te simți „împlinit”.

Acum, înțeleg cu *mult* mai bine o scrisoare, pe care mi-a trimis-o cineva, acum câteva luni. Acum chiar are sens. Deplin.

234

Nyiré i kintanî valya la

Cite de ...

1994, 2004, 2005)

Na análise de regressão, usamos o teste de F para verificar se o modelo é adequado.

[illegible]

Am lovit grău, a. de fier din stânga și am simțit dintr-o dată o durere intensă în partea de jos a feței. Nu știam că de tare fusesem lovit și m-am aplecat puțin, căci la distanță am văzut farurile unui camion care se îndrepta către mine. Motorul mașinii mele se opri și eram în contact în mijlocul autostrăzii. Stăruind cu voi în lovită înainte ca șoferul să mă observe și să oprească pe drumul alăturat. Nu gândeam suficient de clar încât să ies din mașină și să tot ce am putut face a fost să încerc să aprind farurile. Bărbănu, dar nu reușeam să găsesc butonul pentru a le porni.

Apoi s-a întâmplat un miracol. Mașina mea a început să alunece înapoi, fără motiv. A alunecat în dreapta și a alina grăul — unde s-a oprit, exact când camionul a văjât pe lângă mine.

73

Restul povestii tu este important. Ai spus că ai reușit să pornești mașina și am condus în 25 km până la casa Pașii mai târziu, în aceeași zi, am vizitat stomatolog. Iar eu mi-a spus că mi-a găsit niște fractură, că dacă slăbiți se va înzădă veni în vreo două luni. Nu erau sticlele prea mari și mă conștientiză într-o vârstă binecuvântată pentru că a trebuit să trec prin această experiență. Eu nu cred că a fost o experiență pentru alții că am avut un răcoare dintr-un dar eu știu mai bine - și alți căiva stă de asemenea.

Cu dragoste, Inga Knus

Deci „apropierile de moarte” sunt, de fapt, „rebușuri” cu un nou rezultat. Ce idee. *A doua șansă*. O șansă de a termina, de a ajunge la împlinire, ca să faci ceea ce ai venit aici să faci.

Da.

Și am fost „mort” de trei ori până acum?

De patru ori. Să nu uiți moartea de la naștere.

Și chiar când eram adult, m-am întors? După câte am trăit?

Ai spus că aveai multe lucruri pe care vroiai să le faci, și o mulțime de experimentat. Ai spus că voiai să faci astfel încât să le fie mai bine copiilor tăi. Ai spus că voiai să trăiești senzația de a iubi femeile care te iubeau, în loc să le disprețuiești. Dar, ai spus că cel mai mult voiai să schimbi ideea lumii despre Dumnezeu și despre viață.

Ce legătură are această ultimă parte cu reamintirea modului de a iubi?

Ai spus că ai înțeles, că odată ce lumea își amintește cine și ce este Dumnezeu și cum funcționează viața cu adevărat, ar fi simplu ca oamenii să învețe să iubească - și astfel, toată lumea ar iubi pe toată lumea, fără condiții.

Dupa ce ți ai amintit ce era „dincolo”, după ce ți ai petrecut un timp în Viața de Apoi, după ce ai realizat că „adult” era o născocire a imaginației tale (și că totul era doar asta), și, mai ales, după ce M-ai întâlnit, ai spus că voiai să ajungi la mine să mă ajut la câteva lucruri. Dar, mai întâi, ai spus că tu trebuia să înțelegi niște lucruri - experimental.

Cum ar fi?

Ai rămas fără casă la patruzeci și nouă de ani, la mijlocul vieții. Ai avut mai multe parteneri de viață - și ai părăsit-o pe fiecare, la fel cum ai făcut și cu cele dinainte. Prin aceste metode ai învățat mai multe despre trădare, despre propria ta capacitate de a-i trăda pe alții, despre cum te simți când alții te trădează. Ai învățat puțin despre iubire. Ai învățat o mulțime despre abandon. Abandonat de însăși Viața. Te aflai pe străzi și ai trăit afară, cu un cort drept casă, timp de aproape un an.

Ai învățat ce înseamnă să fii falit. Atât de sărac, încât un dolar însemna enorm pentru tine - iar doi dolari reprezentau o avere. Într-o zi, ai oferit banii pe care credeai că îți poți permite să-i dai. Cineva ți-a împrumutat inima și i-ai dat bănușii pe care îi aveai. În aceea zi ai învățat despre adevărata generozitate. De asemenea, ai învățat că „mai sunt mulți acolo de unde au venit acel bani” și aceasta a fost o mare descoperire. Ai redescoperit provizia nesfârșită a universului. Foarte curând ai devenit bogat. Bogat mai presus de cele mai nebunești vise.

Și ai început să schimbi felul în care lumea gândește despre Dumnezeu. Și despre viață. Și despre ceilalți. Acum ai o relație mai bună cu copiii tăi. Acum chiar înveți - într-un mod dificil, încă rânindu-l pe ceilalți, dar măcar înveți începuturile unui nou mod de a iubi. Acum scrii cărți și...

milioane de exemplare. Acum călătorești prin lume, vorbind cu mii de oameni, ești difuzat la radio și la televiziune și apare chiar și în filme.

Crezi că totul a fost o întâmplare?

Crezi că totul a fost o întâmplare?

Eu...

Îți spun că tu ai ales toate astea.

Și, bineînțeles, nu ai învățat nimic. Termenul „învățat” este doar o figură de stil. Îl folosesc pentru că îl folosești și tu. Vorbesc ca tine. Folosesc expresiile tale. Amândoi știm că nu ai „învățat” nimic. Pur și simplu, ți ai amintit. Ți ai amintit despre abandon, și ai amintit despre generozitate, ai încercat din greu să-ți amintești iubirea. Ai adus în mintea ta conștiința, că de multe ți-ai amintit despre ceea ce știai deja despre Dumnezeu, despre Vină și despre alții.

De unde crezi că vin toate astea?

De unde cred că vin toate astea?

Tot ce scrii tu aici.

Credeam că de la Tine. Credeam că vin de la Dumnezeu.

VIN de la Mine. VIN de la Dumnezeu. Dar crezi că Eu sunt separat de tine și că îți spun ceva nou?

Ascultă-Mă. Sunt în care, pur și simplu, te determină să-ți amintești de Mine. Conversația ta cu Dumnezeu a creat un spațiu, a deschis o ușă, permițându-ți să-ți amintești ceea ce știai dintotdeauna. Acum, întrebarea finală nu este dacă vei continua să-ți amintești, ci dacă vei continua să te porți ca și când nu ți-ai fi amintit.

Au!

Păi, asta ESTE întrebarea, nu-i așa?

Pentru a înțelege într-adevăr
Realitatea Supremă, trebuie să fii lesit din minți

Nu pot să cred ceea ce vorbim aici. Și nu pot să creș cum voi publica toate astea. Trebuie să le scriu pe toate în carte?

Tu ai spus - nu Eu! TU ai spus că ai fost implorat să faci o transcriere totală, completă și exactă a conversației noastre, fără să omiți ceva. Eu am fost cel care a spus că vei fi tentat să o editezi. Tu ai spus că asta nu se va întâmpla. Deci acum îți amintești altceva. Acum îți amintești să-ți respecti cuvântul. Să faci ceea ce spui. Să fii un om pe care te poți baza. Asta Ești Tu cu Adevărat? Este alegerea ta.

Întotdeauna este alegerea ta.

Laut! E cam dur

Știi, te poți opri chiar aici. Sfârșitul cărții. A fost o carte interesantă. Nu mai continuă. Ai spus destule. Probabil mai mult decât suficient. Pentru unii, poate chiar prea mult. Închide computerul și dă-i drumul cărții să plece.

Nu. Ne aflăm chiar la Răscruce aici. Aceasta este Răscrucea și nu doar pentru mine. Este o Răscruce pentru toți cei care citesc. Chiar și pentru cei care nu știu că este o Răscruce. Simt asta.

Și unde vrei să mergi?

Vreau să explorez această ultimă idee, ceva mai profund. Apoi, cred că putem trage o concluzie la conversația noastră.

Mai am doar un singur lucru să-ți spun. O ultimă revelație majoră. Apoi putem încheia.

S-a făcut! Iasa mă să văd dacă am înțeles ultima noastră discuție. Spui că sufletul, după momentul morții, îți se oferă șansa de a anula însuși procesul morții. Am înțeles asta. Este un gând năucitor și l-am înțeles. Este ceva ce Tu ai face. Are sens, dar fiind cât de mult ne iubești

Mă bucur că vezi acest lucru. Să crezi în iubirea lui Dumnezeu te va ajuta în fiecare zi a vieții, ca și în ziua morții. Te iubesc. Vă iubesc pe toți, dragul meu.

Și atunci, spune-mi cum de se întâmplă toate astea? Și dacă într-adevăr „revenim”, cum se petrece totul? Nu toți mor într-un mod atât de convenabil, încât pot fi „readuși la viață” cu ușurință. Adică, unii oameni mor pe câmpul de luptă sau în accidente, și sunt făcuți bucăți. Îmi pare rău pentru că sunt atât de pitoresc în exprimare, dar așa sunt. Nu toți mor confortabil în pat, ca apoi să se „trezească” și doctorul să spună: „E un miracol!”

Hai să ne întoarcem puțin.

După ce „mori”, treci prin primele două stadii ale morții, exact așa cum le-am descris. Întâi înțelegi că nu ești trupul tău. Apoi, trăiești ceea ce te aștepti să trăiești, bazându-te pe ceea ce crezi. Poți avea această experiență atât cât dorești, cât timp îți face plăcere. Apoi te îndrepti către al treilea stadiu al morții. Este stadiul final, când trăiești Ierusalimul Total! În esență, ieși din acea experiență ca să te îndrepti către o revizualizare a vieții materiale pe care tocmai ai încheiat-o, și apoi te decizi dacă „mergi mai departe sau te întorci”, după cum spui tu.

Iau decizia, bazându-mă pe ce am văzut în Familia Vieții

În esență, da. Bazându-te pe ce ai văzut și dacă există ceva ce încă vrei să știi și să trăiești ca suflet, purtând aceea anumită identitate despre care crezi că e „tu”. Cu alte cuvinte, bazându-te pe faptul că te simți „împlinit” sau nu.

Dar am crezut... știu chiar că l-am ascultat cu atenție și am crezut că, mai devreme, ai spus că nimeni nu moare simțindu-se neîmplinit. Ai spus, foarte direct, că *nimeni nu moare fără să trăiască tot ce trebuia să trăiască în lumea materială*. Nu există sa fi „neîmplinit”. Și ai spus că asta se înțelege prin a *Umsprezecea Reamintire*. Momentul și circumstanțele morții sunt întotdeauna perfecte.

Tot ce am spus, așa este.

Cu toate acestea, acum spui că după ce moare o persoană se poate simți „neîmplinită”, având un motiv sau altul pentru a se „întoarce la viață”, ca să spun așa, și re trăiește momentul morții într-un nou mod care... care...

Care... ce?

Care elimină faptul că ai murit.

Exact. Ceea ce înseamnă că *nu* ai murit. Ceea ce înseamnă că „momentul și circumstanțele morții sunt întotdeauna perfecte”. Ceea ce înseamnă că *nimeni nu moare fără să trăiască tot ce trebuia să trăiască în lumea materială*.

Da, dar ei *au* murit cu adevărat și au descoperit că *erau neîmpliniți*, așa că s-au întors. Iar aceasta demonstrează că *pot* muri, fiind neîmpliniți.

Văd de ce gândești așa, deci îți voi mai oferi o informație. Procesul a ceea ce tu numești „moarte” *nu* este complet, până când sufletul „nu trece”, dincolo.

În „cealaltă parte” a *Mărturie*, în *tărâmul spiritual*, sufletul execută activitatea plină de bucurie de a-și stabili identitatea și de a se re-crea din nou.

Și astfel, nimeni nu „moare”, până nu „străbate” acest prag. Altfel spus, *moartea ta nu este finală, până când nu spui că este finală*.

Dacă spui, în momentul Sfintei Întrebări, că nu te simți împlinit și că vrei să te întorci în viața materială din care tocmai ai ieșit, poți face asta și te vei întoarce instantaneu.

Da, dar faci asta după cum ai spus, „sărind realitățile”. Ai spus că sufletul sare într-o realitate alternativă. În acest caz, în această realitate, sufletul a *murit* (incomplet).

Te vei gândi la acest lucru până la moarte, știi asta?

Interesantă învârtire din condei a frazei!

Ai grijă să nu gândești prea mult. Amintește-ți că **pentru a înțelege într-adevăr Realitatea Supremă, trebuie să fii ieșit din minți**. Dar să nu ne îndepărtăm de întrebarea ta.

Nu să nu facem asta.

M-ai întrebat, odată, dacă sufletul poate fi în două locuri în același timp.

Da, așa este. Și a spus că poate fi în mult mai multe locuri în același timp, decât doar în două.

Bun. Ți-ai amintit asta. Acum, urmărește-mă.

Dacă sufletul se simte neîmplinit și sare într-o realitate alternativă în care nu moare, atunci acel suflet nu moare simțindu-se neîmplinit. De acord?

De acord. Dar sufletu, care rămâne în *cealaltă* realitate...

... așteaptă un minut, că ajung și aici.

Sufletul „rămas în urmă”, ca să spun așa, în prima realitate, *nu uită ce s-a întâmplat*. El știe că unei părți din el i

s-a permis să sară într-o realitate alternativă, ca să împlinescă ceea ce dorea să împlinescă. Știe, de asemenea, că *nu există timp*. Știe că *cealaltă parte din El a împlinit deja motivul pentru care „s-a întors”*. Deci, sufletul, în Singurul Moment Care Există, Acum, se deplasează pe tărâmul spiritual, simțindu-se absolut împlinit.

I-au poți să „bese” o explicație pentru orice

Se poate spune și așa. Dar vreau să îți sugerez că nu te ajută prea mult să despieci firul metafizic în patru. Cred că ai putea obține mai multe avantaje, dacă te-ai concentra pe principiile importante și pe mesajele principale ale acestui dialog.

Mulți oameni de pe Pământ sunt blocați în detalii precise. Vor să li se explice totul, până la ultimul detaliu. Poți întoarce broderia și să te uiți la împletitura firelor care o creează, urmărind meticulos fiecare fir colorat, până când găsești toate dedesubturile, dar niciodată nu te vei bucura de imaginea pe care firele o creează.

Privește lucrurile altfel.

Schimbă perspectiva prin care spui, „Trebuie să am toate răspunsurile”.

Oferă-ți șansa de a vedea întreaga imagine.

Îți va plăcea la nebunie.

*Nu trebuie să fii "hitotonisit",
ca să fii preot în lume
Dumnezeu te-a hitotonisit,
în virtutea faptului că ești viu.*

35

Bine, deci am „înțeles” că fiecare suflet este „împlinit” când ajunge, în cele din urmă, „dincolo”. Deci aceasta este presa finală din puzzle. Ce se întâmplă când ajungem acolo? Ce lucrare facem? Și cum s-o facem?

Când sufletul spune că este împlinit, când răspunde la întrebarea Sfântă și spune, „Să continuăm”, se deplasează imediat pe tărâmul spiritual, unde începe dobândirea Cunoașterii despre sine, despre ce a trăit când s-a contopit cu Lumina. Adică, el începe să aibă conștiința de sine ca fiind Ființă Divină. Aceasta devine limpede foarte repede deoarece, pe tărâmul spiritual, tot ce sufletul dorește, se produce imediat. Acolo nu există „perioade de timp” între conceptualizarea unui lucru și a l Cunoaște ca Sine. Și asta se întâmplă deoarece, pe tărâmul spiritual, sufletul creează simultan, la toate cele trei Nivele ale Creației. În lumea materială, foarte rar se întâmplă așa ceva.

Deci, când „mor”, încep dintr-o dată să creez simultan, la toate cele trei nivele: subconștient, conștient și supraconștient?

244

Neale Donald Walsch

Faci asta când intri în tărâmul spiritual. Se întâmplă, ca să păstrăm metafora, când intri în inima Măntuitorului și te îndrepti către „partea cealaltă”.

Toate nivelurile conștiinței devin Una, ca urmare a Contopirii cu lumina, și această conștiință singulară este cea cu care pleci din „încăperea” din Esența Ființei Tale – și intri pe tărâmul spiritual.

La fel, toate aspectele ființei – trup, minte și spirit – au devenit Una.

La fel, toate cele trei unelte ale creației – gândire, cuvânt și faptă – devin Una.

Și, în final, toate cele trei experiențe a ceea ce numești „timp” – trecut, prezent și viitor – au devenit Una.

Totul se integrează.

Într-adevăr, „moartea” este reintegrare. Departee de DeZintegrare, „moartea” este Reintegrare. Fiecare trinitate din realitate, devine singulară. Ceea ce unii descriu a fi Sfânta Treime devine Unicul.

Dat fiind că acum crezi cu toate uneltele creației, la toate nivelurile conștiinței în același timp, creația ta este instantanee

În lumea spirituală creez la nivel supraconștient!

Da, și tot ce dorești se manifestă instantaneu în cunoașterea ta.

Maestrul creează la acest nivel și în lumea materială. Rezultatele lor instantanee sunt numite „miracole”.

Așadar, dincolo sunt într-adevăr în „rai”, unde pot materializa tot ce doresc.

Da. Și ceea ce dorești este să ajungi la Cunoașterea Deplină a ceea ce ești și apoi să te recrezi în următoarea cea

245

Neale Donald Walsch

mai mărească versiune a ta. Aceasta este dorința vieții. Se numește evoluție. Este evoluție programată.

Ve, dori să știi tot ce se poate ști despre a fi viu, a fi tu, a fi Divin. Atunci, timpul petrecut în „rai” sau pe tărâmul spiritual este pură încântare. De asemenea, și viața pe tărâmul fizic poate fi încântătoare, numai că majoritatea sufletelor nu știe asta. Ele au uitat ceea ce sunt cu adevărat.

Este dificil să descrii activitatea sufletului tău pe tărâmul spiritual cu mai multe detalii, din cauza limitării nivelului tău actual de conștientizare. Pot să-ți spun că este timpul marii Cunoașteri. Dar va veni un moment când Cunoașterea nu va fi suficientă. Sufletul va căuta să trăiască experiența a ce știe despre El însuși, fiind conștient de noua sa idee despre sine. El înțelege că aceasta poate să apară numai în lumea materială.

Deci sufletu. se întoarce la materialitate.

Da. Fericit și vesel. Sufletul tău se întoarce la Esența Ființei Tale și, din nou, pe drumul de întoarcere, răspunde la Sfânta Întrebare: Știi ce vrei să știi? Alegi acum să te întorci la starea fizică?

Când răspunsul/cuvântul/gândul/sentimentul este da, sufletul face o nouă alegere: să se întoarcă la materialitate, în aceeași linie a vieții, sau ca o ființă fizică diferită.

Sufletul este limitat ca destinație la Pământ? Sau poate să se întoarcă la materialitate sub altă formă, pe altă planetă, sau în altă locație din univers?

După cum am discutat mai devreme, sunt multe trasee prin Spațiul/Timpul Continuă ...

În *Străin într-un loc cunoscut*, Robert Heinlein a spus că sunt mulți „când/unde”

246

Neale Donald Walsch

Da. A spus-o perfect. Și îl poți alege pe care îl vrei. La rândul tău, mai intri încă o dată în imersivitatea totală, care atenuează energia vieții tale, ca tu să poți intra în experiența pe care tu o numești „naștere”

Mulțumesc

Multu mesc pentru această descriere și îți mulțumesc pentru întreaga conversație. Știu că au fost multe „descrieri de procese” – expuneri cu ajutorul metaforelor, *știi și metafizicii cosmologice întreaga creație și cum funcționează orice* – dar mi-a oferit de asemenea o vedere spirituală minunată, înțelegeri profunde și o conștiință care adăugă confort, și sper că și mai mult altora – mai ales oamenilor care se confruntă cu moartea unei persoane dragi, ori celor care se află ei înșiși în apropierea morții.

Este o ocazie ca fiecare să fie conștient adevărat al Domnului (și cu toți sunteți preoți – hirotondisiți sau altfel) să aducă alinare muribunzilor.

Da. Și astea fiind spuse, este uneori dificil să găsești cuvinte care pot fi spuse celor care jesc pierderea unei persoane dragi. O femeie numită Sheila mi-a scris în urmă cu câțiva ani

Dragi Neale...

Fratele meu Chuck a murit cu câțiva ani în urmă, pe când avea doar 27 de ani și nu mă pot opri din jeli. În fiecare zi mă gândesc la el, tot ce văd îmi amintește de el. Nimic nu pare a mai conta pentru mine. Sunt tare deprămată. Mă poți ajuta?

Sheila, 7/97

Ce poate spune o persoană normală, cuiva aflat într-o astfel de situație? Aceasta e întrebarea. La urma urmei, nu toți suntem preoți antrenati. Nu toți suntem consilieri licențiați. Nu toți am petrecut ani în profesii care ajută oamenii.

Păi, ce ai răspuns tu?

247

E am raspuns in cel mai potrivit mod in care am putut, bazau
du-mă pe ceea ce îmi oferise conversația cu Dumnezeu. Am spus:

(D) $\frac{d}{dt} \left(\frac{1}{\sqrt{1 - v^2/c^2}} \right)$

În parte ră, pe ai pcederea si ferită și în tîmp p...
Sunt caiva lucruri pe care as vrea oricînd să le spun, și care
cred că te vor ajuta să înțelegi mai bine prezența mea în
casa fel înțeles, atunci cînd te vei întoarce să trăiești în pace.

Ma întru trebuia să ştii că Chu, k nu a murit; că moartea este
fi bună şi născută, şi că nu se înmulţea decât în numărul unu, şi este ceva ce trebuie să accepţi în Sinele tău, ca
fiind cel mai important adevăr, pentru a putea înţelege tot restul

În al doilea rând, dacă acceptăm că Chuck nu este ceea ce numim „mort” și, de fapt, este cât se poate de viu, atunci trebuie să ne întrebăm: Unde e? Ce face? Și desigur - este ferit?

Vom răspunde mai întâi la ultima întrebare. Chuck nu a fost nic odată mai fericit sau mai vesel decât în momentul când a părăsit viața pământească. Pentru că atunci el a cunoscut din nou cea mai mare libertate, cea mai mare bucurie, cea mai minunată adevăr – adevărul despre propria ființă, despre unmea lui cu Tot Ce Este.

Separarea lui Chuck s-a încheiat în acea clipă și reuși
carea sa cu Totul a fost un moment glorios – atât în Cer, cât și pe
Pământ. A fost un moment de sărbătoare, nu de jefire – deși jeul
este de înțeles, ținând cont de conștiința noastră limitată
despre ceea ce se întâmplă într-adevăr, cât și de însemnătatea
pierderii noastre personale, pe care o trăim în mod natural.

După o vreme de durere absolut normală pe care trebuie să ne-o oferim, este alegera noastră dacă rămădem într-o stare de deprimare și jebre absolută, sau ne depășăm către o conștiință mai cuprinzătoare și către un adevăr mai mare, care ne permite să zămbim din nou, chiar și la gândul plăcării lui, oricât de

„abrupt” în original. Dar Dumnezeu, în total este perfect și adevărat.

În cazul în care legea să ne deplăsească într-o această conștiință exansă, sentimente ușoare să sărbătorim pe deplin viața în China, dând pe care să-a transmis tuturor ce or pe care să-a trans, munșina fi nica sode și a nica pe care nica să-a elaf și ac an.

Facem asta mai ales pentru a permite lui Căcșac să fie complet liber. Căca ne va aduce la prima înmormântare în cele trei de-
— zii sale; unde este Căcșac acum? În *Cuvintele lui Dumnezeu*, volumul 3, mi s-a revelat că în lumea absolutului, unde stă să-
— ească Dumnezeu, noi suntem pretutindeni. Adică, nu există un
— sau „acolo”. Este numai „pretutindeni”. Așadar, în termeni omenești,
— este posibil să spunem că suntem în mai mulți decât într-un
— singur loc o dată. Putem fi în două locuri sau în tre, oriunde ne
— dorim, având orice experiență ne dorim, trăind orice ne dorim să
— trăim, pentru că această este natura lui Dumnezeu și a tuturor
— creațiilor sale.

Și ce experiență ne alegem să avem, dintre toate? Experiența unimii și a empatiei pentru cei Chuck, exact cum o făcăm când eram în corp. Asta înseamnă că Chuck te iubește și tu, nu într-un sens teoretic, ci într-unul real, cu o dragoste aprinsă, care nu se va stinge niciodată. Și această iubire eternă, nesfârșită, îl face pe Chuck (o parte a esenței care este Chuck) să vină la tine, să fie cu tine, chiar în clipa în care te gândești la el. Asta, deoarece gândul la cei dragi este o atracție și o chemare pe care esențele unei ființe nu o poate nega și nici nu o va ignora vreodată.

Crucă este cu tine, chiar și acum când citești acestea, pentru că îl ai în minte și o parte a sa este acolo cu tine. Dacă ești foarte liniștită și foarte sensibilă în acest moment, vezi putea chiar să-l percepi, să-l simți ... poate chiar să-l „auzi”.

Acest lucru este valabil pentru toți oamenii de pretutindeni — și astfel se explică mile de relații primite în fiecare an

[illegible]

Într-o zi, pe de altă parte, ne gândim la acea persoană cu
vaselle și feticare, acea vaselle va fi cunoscută și de esența per-
soanei pe care am iubit-o atât de mult, și atunci ea se va simți
liberă să treacă în urmărirea sa aventură măreț, știind că
sunt în bune. Se va reîntoarce la noi, cu siguranță. Se va întor-
ce, de fiecare dată când ne gândim la ea.

Deci vizitele sale vor fi dansuri vesele în mintea noastră: conexiuni scânteietoare minunate, momente scurte dar strălucitoare, zâmbete largi. Apo, esența va fugi din nou cu viteza fulgurului, înveselită, agândul rubinilor tale și a felului, în care îți celebrăm și alături sursărilor se completează după interacțiunea cu tine de altfel, nesfârșită.

și în prezența de a ne ajuta să ne vindecăm durerea și tristețea, esența celui drag va face totul, va folosi, orice metodă va înfrumuseța orice instrument, va utiliza orice mijloc artistic și dispunând poate știința ca această de la un om cu un
plet necunoscut, pentru a ne aduce mesajul, fetei sale nu
cetate. Pe airmunde se află acum și adevărul despre pe-
tuner procesului nești și al tranziției.

Când putea să-și lăture perfect pomena, în noaptea m. deopotrivă, esența și suferința ce-i înăbușă să o coborâze, călătorește în ea să ajungă în pașunile de neșters ale năii idili sale estreme, umorului ei prezenta în viața noastră, în forța sa fără de amănunț, aceluși, în același mod, pentru toată lumea.

Sunt triste, sîd hîlărește, sîd hîlărește! Cîntă e tristelea
gădăru ghîdă de care... în re hîlăte, nu s-a înfîr păt uie o trage
che mîmă! Tăcîm cîntă în zîmbire și în rîu sînt bun a
dîr dăcă sînt lăcăm de fericire pentru mîmă a Crea Ce
Sîntem, pentru ceea ce reprezintă Cîntă și pentru robire de
nedescris a lui Dumnezeu, care a crea toate acestea pentru... a

Sărbătorile, Sheila. Oferă-ți tu și lui Chuck - și tuturor celor ale căror vieți sunt atinse de voi doi - darul vieții: darul bucuriei care în ochii tăi ristează, al fermării care depășește durerea pierderii, al recunoașterii adevărate și al iustiziei finale.

Binecuvântările lui Dumnezeu, nu numai cele care col-
stau în viața lui Chuck și în prezența sa alături de tine chiar și
acum, te înconjoară Sheila. Continuă să fii Cine Ești Cu Ade-
vărat. Și zâmbeste. Chuck nu ar fi vrut altceva.

Fii binecuvântată.

Heale

A fost un răspuns minunat. Sunt sigur că Sheila l-a considerat foarte liniștitor.

Da, dar era adevărat? Sau doar l-am inventat?

Da

Da...ce?

Da, la ambele întrebări. Este adevărat, *deoarece* tu l-ai creat. Poți să-l consideri în ce fel vrei tu.

Continui să-mi spun asta, iar eu continui să vreau să fie într-un anumit mod, pentru că așa este cu adevărat.

Dar chiar așa este, cu adevărat.
 Așa este „cu adevărat” deoarece tu continui să l creezi
 astfel. Dacă vrei să l creezi altfel, va fi altfel.

De fapt, aici s'luern poate fi spus si despre intreaga la
viata, precum in Cer, asa si pe Pamant.

Bine, dacă într-adevăr îmi crezi viața mea, ea și pe a celor din jur. Îmi crezi că eu aș fi, atunci aș fi pentru noi toți sa îmbrățișăm cu adevărat chemarea profeților lumii noastre. Mă inspiră enorm oamenii cum ar fi Joan Beck (al cărui nume l-am schimbat, pentru a-l proteja identitatea), care mi-a împărtășit în ianuarie 2003 cu moarte a fiului, el și-a schimbat viața

Jason - primul ei născut - avea 18 ani, și era în ultimul an de liceu. S-a înecat în mod tragic, în prima zi în care lua lecții de înot. Moartea sa a distrus-o pe Ioan, pe familia ei și întreaga comunitate.

Joan a explicat că ea nu ştia imaginal niciodată cât de fizic putea să fie vindecarea durerii ei. La două zile după moartea lui Jason, l-a simţit lângă ea. Spune că nu ar fi putut să treacă prin această experienţă dureroasă, fără prezenţa fiului, lângă ea.

Experiența lui Ioan de a se conecta cu spiritul fiului ei a determinat acțiunea ei de a înțelege ce se află în spatele morții lui Jason. Ca fiică a bisericii Metodiste Unificate, ea credea că Dumnezeu era prezent, dar că se aștepta ca ea să aibă griji de propria sa viață. Dar ea nu putea pricepe de ce a trebuit să moară fiul ei iubit. Ioan fusese mereu o mamă bună, care și-a învățat copiii să deosebească binele de rău.

După ce Jason a părăsit lumea materială, Joan mi-a explicat că fiul ei l-a rămas alături, în timp ce ea căuta răspunsuri. El o ghida, chiar și când ea se împotriva adevărului. Puterea ei de a-l ierta pe profesorul de sport este un exemplu al rolului pe care Jason a continuat să-l joace în viața ei.

Joan nu avusese prea multe întâlniri cu profesorul de sport, dar după moartea lui Jason, a continuat să-l vadă. Jason a ajutat-o

pe Joan să realizeze că a iertat pe profesorul de sport era cursu, potrivit al acțiunii. Acum, ea se simte eliberată de sentimentele de furie. Deși se teme că unii oameni ar crede că este ne bună, se consoarta cu faptul că s-a găsit un nou drum în viață.

Când Jean mi-a împărtășit povestea, am fost impresionat de experiența ei și l-am mulțumit pentru că a făcut acest lucru.

I am spurs...

Ioan, știu câtă disperare ai simțit când a murit Jason și
sunt fericit că a găsit o cale de a rămâne conectat cu tine,
pentru a te ajuta să treci peste toate acestea - și să te con-
ducă spre adevăruri tot mai mari

Sunt sigur că acesta era scopul lui Jason, încă de la început. Fiecare dintre noi intervine în viețile celorlalți pentru un motiv și cu un scop. Acesta este aproape întotdeauna legat de nivelul unei creșteri spirituale. Și tu ai intrat în viața profesorului de sport, pentru același motiv. Indiferent de cât de groaznic te simți în legătură cu ce s-a întâmplat, imi imaginez că și el a simțit la fel. Chiar dacă nu a arătat, sunt sigur că a fost distrus în interiorul său. S-a întâmplat în timpul turii sale. Nu poate să treacă peste asta, indiferent cât și-ar dori să schimbe totul. Va susținea noaptea timp de mulți ani de-acum încolo, sunt sigur

Sper, nu numai că l-ai iertat în sufletul tău, dar și că l-ai vorbit, și că ai avut sentimente de dragoste față de el, că m-ai spus că înțelegi cât de groaznic se simte (chiar dacă nu o arată, repet asta) și vrei să știe că l-ai „iertat” (ceea ce sună ca și când ar fi făcut ceva „rău”, pentru care este „vinovat”, dar tu „îi eliberezi”, deși nu era nevoie să-l ierți, pentru că știi că este un om bun, că nu a făcut nimic intenționat sau cu rea-voință, iar ceea ce s-a întâmplat a fost o tragedie care, pur și simplu, s-a întâmplat. Pur și simplu, s-a întâmplat.

Areste lucruri mai apar în viață. Aceste lucruri se întâmplă
și nimănui nu este „vinovat” în astfel de cazuri.

Spune-i că ai înțeles asta și speră că îți va putea continua viața așa cum și tu îți-o continui pe a ta, fiind încă în stare să aducă bucurie și iubire, zâmbet și fencare în viețile celorlalți.

Da, și sporește că lasăm vrea ca ei să-și amintească de mine de tineri ale celor vieți au fost duse în moduri pozitive și importante - și că încă mai poate face asta. Dar ca să în-
veți să trăiești cu o greață trebuie să transformi tragedia în binecuvântare, să vindecăm omenirea, pentru că toți suntem oameni și am făcut greșeli în viață, și toți suntem capabili, să oferim și să aducem multă iubire lumii, și o putem face, dacă ne îngăduim nouă însine s-o facem

Spune-i aceste lucruri pentru că el are nevoie să i fie vindecată rana, iar tu ești unul dintre cei mai puternici oameni care l-ar putea ajuta. Da?

Cu dragoste și îmbrățișări .

Neale

Iată cum, Ioan poate fi un adevărat preot. Nu trebuie să fii „hirotonisit”, pentru a fi preot în lume. Dumnezeu te-a hirotonisit prin însușirea de a fi viu. Poti fi - și ești - un preot, chiar acum. În fiecare zi, dacă o cauți, vei găsi șansa de a slui, vindecând sau iubind pe altcineva.

Ce le poți spune celor care mor? Până acum asta a fost cel mai dificil pentru mine. Pentru majoritatea, cred. Ce alinare le pot oferi?

Dacă întâlnești oameni care cred că iertarea este ceea ce-i face „demni de a fi în rai”, oferă-le iertare și spune-le că și Dumnezeu îi iartă.

Dacă întâlnești oameni care cred că, după moartea lor, vor ajunge direct în brațele Domnului și ale celor dragi, oferă-le confirmarea – spune-le că și Dumnezeu confirmă asta.

Dacă întâlnești oameni care cred că nu mai există nici un fel de viață după moarte, oferă-le o alternativă și spune-le că și Dumnezeu le-o oferă.

Dumnezeu creează atât de multe evenimente în viață, cu mii de voci diferite, în mii de momente diferite, auzite doar de cei care ascultă cu adevărat.

Această conversație, oferită fie și omenirea, este unul din
acele elemente

Îți ofer această rugăciune pentru cei care mor:

Dumnezeu, așa cum îl înțelegeai tu, este acum cu tine, chiar în această oră, chiar în acest moment. Dacă nu-ți înțelegeai deloc pe Dumnezeu, nu conștăiezi. Dumnezeu este totuși aici cu tine, în acest loc, chiar acum, șoptindu-ți suflului tău „Ești binevenit, oricând ești gata să te întorci Acasă”

Nu vei fi respins din nicio cauză sau motiv. Dacă există vreun cauză sau vreun motiv pe care tu îl crezi întemeiat, Dumnezeu îl face să fie neînțeleasă – dacă vrei ca Dumnezeu să o facă. Dumnezeu, chiar în acest moment, face ca toate arsurile să fie libere, drepte, spunând: „Faceți loc pentru cel preasfânt de Mine, care a ales să fie Acasă cu Dumnezeu” – dacă vrei ca Dumnezeu să o facă

Această rugăciune îți este oferită pe, minunat copil al universului, când te îmbarci în cea mai fericită călătorie pe care ai făcut-o vreodată, plină de surprize minunate. O călătorie spre cea mai mare fericire pe care ai cunoscut-o vreodată și către cea mai importantă experiență pe care o vei avea vreodată.

Visează acum la lucruri glorioase. Visează la fiecare fantemă devenită realitate. Visează la dispariția oricărei dureri, că primești înapoi tot ceea ce timpul ți-a răbit vreodată.

Visează că-ți vei revedea pe cei dragi – pe cei care au plecat înainte și pe cei care îi vor urma.

Să fii absolut sigur că, atunci când vei veni aici, vei fi din nou alături de cei care au avut un toc important în viața ta și care au murit. Și nu te îngrijora în privința celor lăsați în urmă. Îți vei revedea și pe ei, iar și iar, și îi vei iubi din nou, iar și iar, de-a lungul eternității, și chiar și acum. Așa, pentru că nu poate exista o separare acolo unde este iubire – și nici așteptare, acolo unde există doar Acum.

Zâmbește, deci, gândindu-te la bucuria care îți este rezervată. Aceste daruri au fost pregătite pentru tine și Dumnezeu te așteaptă să te întorci Acasă, pentru a le primi. Pace, bucurie și iubire ești tu, și ai tăi – acum și întotdeauna.

Așa este, și așa va fi pentru totdeauna.

Amin.

Strămoșii tăi merg alături de tine. Urmasii îți stau alături, atenți la deciziile pe care le luai în numele lor.

36

Îți mulțumesc, Doamne, pentru această rugăciune absolut înmănușată. Sper că oamenii de pretutindeni din lumea asta o vor folosi, dacă vor simți că îi ajută în acel moment și îi va aduce liniște – mângâiere, speranță și înțelegere celui aflat pe moarte.

Dar așteaptă, te rog. Mai este ceva ce trebuie să înțeleg. Am auzit corect? Ce ai vrut să spui, când ai zis că îi vom vedea pe cei dragi care ne urmează în moarte, chiar și în acest moment?

Îți amintești când, mai devreme, am vorbit despre soția lui Andrew Parker, Pip, și m-ai întrebat ceva despre ea?

Da. Te-am întrebat dacă ea și-a dorit să aibă cancer, la o vârstă atât de tânără. Am întrebat dacă ea a ales *într-adevăr* de bunăvoie, să plece atât de repede, să moară atât de tânără. Am spus că așa ceva ar fi extrem de greu de acceptat de către soțul ei, de copii și de către membrii familiei. Ei se vor întreba cu o durere adâncă, sunt sigur. *De ce ai vrut Pip să ne părăsească așa?*

Și-ți amintești ce ți-am spus?

Da, ai spus: „Am un răspuns care te va șoca”.

Am păstrat două reamintiri pentru sfârșitul conversației noastre. Sunt cele mai vesele, cele mai minunate reamintiri dintre toate. Prima este...

A ȘAPTESPREZECEA REAMINTIRE

În moarte vei fi întâmpinat de toți cei dragi – de către cei care au murit înainte și de către cei care te vor urma. Aceste suflete te vor alina, atunci când te eliberezi de atașamentul de lumea materială, ghidându-te cu blândețe prin iadramul spiritual. Nu vei mai fi niciodată singur – și nu ești singur nici acum.

Sunt atât de recunoscător să aflu asta. În călătorie, cea mai mare teamă imi este de „singurătate”.

Nu ești niciodată singur și nu poți fi singur, prin natura a ceea ce ești. Nu ești un individ, ci o Individuație a Totului. Ești o parte din Toți Cei Care Trăiesc și din noi toți, cei care am investit în experiența ta. Strămoșii tăi merg alături de tine. Urmasii îți stau alături, atenți la deciziile luate în numele lor. Cu toții suntem lângă tine, întotdeauna – și tu ești alături de noi. Îți trebuie doar credința de a ști că suntem aici.

Da, dar asta nu înțeleg. Aceasta ultimă Reamintire nu o pot înțelege. Adică, atunci când închid ochii și mor și când îi deschid în Viața de Apoi, toți cei pe care i-am iubit – inclusiv cei pe care i-am lăsat în urmă – vor fi acolo?

Dacă îți dorești asta, vor fi. Dacă știi că vor fi, dacă sperii atât de tare că vor fi, vei fi conștient de prezența lor lângă tine.

Dar... după cum ți-am spus deja, am auzit de multe ori spunându-se că sufletele celor care au murit înainte mă vor aștepta când „traversez”. Ai spus-o chiar Tu, mai devreme. Dar nu am auzit niciodată spunându-se că oamenii care sunt vii împreună cu mine acum, care sunt vii în momentul morții mele, se vor afla acolo ca să mă primească. Cum se poate asta?

Minuora Reamintiri Finale se manifestă în aceea că, deși cei care rămân în lumea materială pot avea sentimentul că mai stau mult timp în realitatea fizică, unde există iluzia timpului, vă veți reuni în propriul tău Moment de Acum.

Nu am crezut că eu voi fi acolo să-ți înșipin, când mor ei. Adică, de ce eu sunt unul dintre cei dragi lor, nu eu ar trebui să-i aștept când mor?

Da, ar trebui... și o vei face.

Doamne, imi pare rău, nu reușesc să Te urmăresc. Dacă eu îi aștept când ei trec dincolo și eu sunt deja acolo când trec eu, cum care este succesiunea aici?

Întâmpinarea unora de către ceilalți, la sfârșitul vieții materiale, este secvențio-simultană.

Dar când ceva este secvențial și simultan, pe care îl trăiesc cu experiență? Nu mi-ai explicat niciocând asta până acum. Sunt ca un lucru se întâmplă după un altul, sau simt că totul se întâmplă în același timp?

Oricare variantă alegi. Te poți uita la o anumită imagine din „fresca” ta, sau poți face un pas înapoi, pentru a te uita la întregul zid dintr-o dată. Este o problemă de perspectivă. Și poți alege orice perspectivă care te ajută. Poți alege orice perspectivă îți este pe plac.

Implicațiile a ceea ce spui sunt enorme. Este ca și când, atunci când viața mea se termină, se termină și a celorlalți. Când eu mor, toată lumea moare. Asta nu pare corect.

Nu este nimic nedrept în asta. Injustiția și nedreptatea nu sunt posibile în Realitatea Supremă. Pot trece mulți ani, până când cei dragi vor muri – dar acei ani vor fi comprimați în mai puțin de o secundă, în locul Fără Timp. Dacă vrei să te dai un pas înapoi de lângă perete și să vezi toată

imaginea, îl vei vedea însoțindu-te în Viața de Apoi „mediat”. Asta am spus mai înainte, că dacă tu crezi că persoanele dragi *toți* cei dragi vor fi lângă tine în Viața de Apoi, exact când ai trecut dincolo, dacă doar *speri* că vor fi lângă tine, vei fi conștient de prezența lor acolo. Credința creează perspectiva și speranța te împartează de cel mai rău lucru pe care ți l poți imagina, permițându-te să vezi o imagine mai largă.

O, Doamne! Ideea aceasta este atât de nouă din punct de vedere teologic atât de „*uhuitoare*”, nu am mai auzit asta până acum. Adică, nu e ceva ce mi-ai fi putut imagina vreodată.

Este o descriere perfectă a Împărăției lui Dumnezeu.

Îți spun acum, vei fi împreună cu toate sufletele cu care ai călătorit vreodată, cu cei cu care călătorești acum, și cu *toți* cei cu care *vei* călători în viitor

Însoțitorii mei din viitor vor fi acolo?

Dacă îi vezi acolo, da.

Nimic nu se întâmplă, dacă nu îți dorești. Amintește-ți că „*raiul*” îți oferă ce vrei. „*Iadul*” îți oferă ce nu-ți dorești. Există multă discuție teologică în jurul acestor două cuvinte, dar, în final, asta este. „*Iadul*”, nici măcar nu există, decât dacă îl crezi. Ceea ce înseamnă că tu încă obții ce-ți dorești! Și dacă îți crezi propriul iad, el dispare în momentul în care nu-l mai vrei.

Deci, în realitate, *raiul este tot ce există*.

Într-adevăr, asta poate fi esența teologiei tale: *Raiul este singurul care există*.

Jolosește evenimentele de astăzi, pentru a crea premisele zilei de mâine

37

Sunt atât de fermecat de această idee! Dar poate că mă gândesc la asta mult prea mult. - DAR dacă voi fi împreună, în acest rai, cu acele suflete cu care voi merge prin viețile următoare, asta înseamnă că voi trece prin *toate* viețile mele în *chisiv prin aceasta* - cu suflete pe care le știam... *dinainte*

Da, asta ar însemna. Nu ți s-a întâmplat să întâlnești o persoană și să simți că o știai dinainte?

Da, de mul. - O Doamne, ce spui tu acolo?!!

Este doar începutul minunilor și a gloriei, copilul meu frumos, doar începutul. Shakespeare avea dreptate când a spus că: „Sunt mai multe lucruri în Rai și pe Pământ, Harțio, decât sunt visate de filosofia voastră”.

Nu ți-am spus că în Împărăția Mea sunt multe palate? Nu am spus că voi sunteți dumnezei? Îți spun că *vă* veți aduna cu *toți* împreună, Suflete din Vechime. *Toți* vă veți întâlni și *vă* veți iubi din nou. *Vă* veți reuni din nou și pentru totdeauna, în Cercul Sacru al Co-Creației. Sufletele partenere ale tuturor vieților tale te vor înconjura și te vor umple de iubire, când răspunzi la Sfânta Întrebare: *Vrei să continui? Te simți împlinit cu această experiență a Divinității?*

...ceva din incredibil.

Oh, minunea Mea, copilul Meu, creația Mea care își ține respirația, nu ți-am spus aproape nimic încă. Trebuie să-ți arat lucruri care vor face ca până și asta să pară o banalitate. Primul lucru pe care trebuie să-ți l arăt când părăsești această lume este Sinele tău minunat. Te vei vedea așa cum ai fost creat la început, în oglinda propriei iubiri. Te vei iubi din nou, așa cum îți era permis s-o faci în Rai. Vei fi împlinit din nou și te vei deplasa pe tărâmul spiritual, cu verva și spiritul momentelor tale cele mai incitante. Te vei experimenta pe tine însoți ca în vremurile de tinerețe pământească și va fi ca și când nu ar fi trecut nicio clipă - și asta e exact ceea ce s-a și întâmplat

Trebuie să-ți pun o întrebare finală - ceva ce nu am atins de-a lungul întregului dialog. Ce se întâmplă cu moartea copiilor? Trăiesc și ei aceleași senzații despre care vorbim aici?

Da, într-un mod blând. Moartea este foarte blândă cu copiii, deoarece rareori se întâmplă ca ei să moară cu tot felul de noțiuni negative preconcepute, despre ce se întâmplă după. Ei sunt puri. Ei de-abia au venit din tărâmul spiritual. Nu au părăsit de multă vreme Esența Flinței Lor. Ei tocmai au ieșit din Esență. Și astfel, copiii trec prin primele stadii ale morții, foarte rapid și se reîntorc aproape imediat în Contopirea cu Esența.

Dar când reapar și trăiesc momentul Sfintei Întrebări, conștient sub formă de bebeluși, sau la vârsta la care și-au părăsit trupul?

Li se dă un moment al Celei Mai Mari Alegeri pe care o vor face vreodată - aceeași alegere pe care o fac toate sufletele, înainte de a intra pe tărâmul spiritual. Își pot continua viața, păstrând identitatea pe care au părăsit-o în ultima lor

experiență materială, sau își pot crea o identitate nouă. Toate sufletele pot face această alegere.

Se poate spune că un copil poate „crește” în Viața de Apoi. Copiii devin conștienți pe deplin despre ceea ce se întâmplă și de Realitatea Supremă. Ei știu de ce vin pe Pământ și știu de ce l-au părăsit atât de repede. Dacă se simt împliniți prin toate acestea, vor continua în orice formă își doresc. Dacă nu se simt împliniți, vor avea aceeași oportunitate de a se „reîntoarce la viață”, ca orice alt suflet. Procesul este același pentru toate sufletele, indiferent de vârsta trupului din lumea materială.

Dar acum aș vrea să spun ceva despre planul copiilor care au murit la o vârstă fragedă.

Da, te rog. Mi-ai dori foarte mult să aflu despre asta.

Acele suflete care intră într-un trup și îl părăsesc foarte repede - copiii care mor la naștere, de exemplu, sau la vârste foarte fragede - inevitabil servesc programul altora, la un nivel foarte înalt.

Toate sufletele ajung la starea fizică pentru a și servi programul lor individual - dar în acest program pot fi foarte puține lucruri care să-i privească direct și totul are legătură cu programul altora. Sufletul care se întoarce ca avatar sau ca maestru, de exemplu, o face pentru bucuria acestei experiențe - și știe că cel mai bun lucru pe care-l poate face este să servească, aproape în exclusivitate, programul celorlalți. Programul celorlalți poate consta în a-și aminti Ceea Ce Sunt Cu Adevărat - și, la un anumit nivel, să trăiască asta. Avatarul, sau maestrul, servește acest program, prin faptul că își trăiește propria viață.

În mod similar, multe suflete vin pe Pământ pentru a experimenta bucuria de a servi programul altora, în alt

mod. Cincori, li se cere să paraseasca lumea repede, pentru a putea servi. Și nu este niciodată o tragedie pentru acel suflet. El a fost de *acum* să plece repede.

Adică, am fi înțelegeri cu alte suflete? Avem „contracte“?

Da, amintește-ți că ți-am spus că toate sufletele pe care le-ai iubit te vor aștepta în momentul morții. Sunt incluse sufletele care au murit înaintea ta, precum și cele care te urmează. Vei deschide „ochii“ când „treci dincolo“, ca să-ți găsești pe toți la fel cum vor face și ei, când vor trece pe partea cealaltă. Toți veți fi acolo pentru ceilalți, în acel Unic Moment Care Este.

Ne vom întâlni în același canal/unde.

Exact. Și veți sărbători cu bucurie tot ceea ce ați creat, pentru că fiecare dintre voi să-și găsească Sinele și Ceea Ce Sunteți cu Adevărat și să trăiți acest lucru. Veți încheia apoi „contracte“ sau înțelegeri cu ceilalți, despre ce veți face în următoarea exprimare *secvențial-simultană*. Ca întotdeauna, vei alege să trăiești următoarea exprimare ca și când s-ar întâmpla *secvențial* și, ca de obicei, se va întâmpla *simultan*.

AI întrebat, în urmă cu ceva timp, despre îngeri și dacă ei se reîntorc pe Pământ în formă fizică, și mă întreb dacă îți amintești răspunsul meu

Desigur. Ai spus că fac asta tot timpul

Vorbim aici despre copil care a murit foarte repede.

Ei sunt îngeri?

Fiecare suflet care vine într-un trup, pentru a servi programul altora, este un inger - și fiecare copil care a murit prea repede, a făcut-o pentru a-i face un cadou altui om. Darul poate că nu va fi înțeles, pentru un timp, de către

parteneri și de către ceilalți care, normal, sunt profund în durerați. Dar te asigur că, pe măsură ce trece timpul și apare vindecarea, darul va fi văzut, va fi primit iar lucrarea acelor mici minunatii - care pot fi descrise ca fiind îngeri - se va împlini

Ceea ce spui acum este un lucru înșelător. Este o noțiune foarte blândă și vindecătoare

Nu este doar o noțiune. Este o stare de fapt. Așa stau lucrurile. Este ceea ce este.

Sunt atât de recunoscător să aflui asta și să știu tot ce mi-ai spus în *Conversații cu Dumnezeu*. Acest dialog continuu mi-a schimbat viața și a alții și, viclele a milioane de oameni din toată lumea. Nu știu ce să spun. Știu că este conversația noastră finală

Conversația noastră finală, *publică*. Voi fi mereu lângă tine. La fel cum cei dragi sunt mereu alături de tine. Plutesc pe lângă tine - unii în formă fizică, alții ca ghizi spirituali sau ca îngeri. Însă *toți* sunt îngeri. Chiar și cei despre care credeai că ți se opun, chiar și cei pe care-i credeai dușmani. Toți au venit în lume asta dintr-un motiv Divin și cu un scop Divin: ca tu să știi să alegi, să exprimi și să trăiești, să devii și să completezi, Cine Ești Tu Cu Adevărat.

Prin urmare, trebuie să știi că: Viața pe această planetă este cea mai mare comoară a noastră, creată pentru tine ca un context în cadrul căruia poți lua următoarea decizie glorioasă despre Sinele tău. Să mai știi și că, pentru a te ajuta să alegi, *ți-am trimis numai îngeri*

Mi-ai mai spus asta înainte. Nu am putut să te aud. Viața mea era un dezastru, a trebuit să găsesc pe cineva pe care să dau vina. Lumea mea era aproape de distrugere, trebuia să găsesc vinovat pe *cineva*

Și nu am spus, oare, să nu judeci și să nu condamni? Așadar, fii Lumină în întuneric și nu blestema. Pentru că tot ce se întâmplă a apărut pentru a-ți ajuta să treci în lumea și în experiența celei mai minunate imaginații.

Folosește evenimentele de azi pentru a crea premisele de mâine și folosește experiența de Acum, pentru a produce minunea Eternității.

Cu acestea, hai să încheiem conversația noastră publică. Ai spus mai devreme că nu ai îndeplinit încă tot ce trebuie să împlinești. Acum ai împlinit. Aproape.

Mai trebuie să ți amintești doar cum să iubești. Complet, nu doar puțin. Până la uitarea de sine - și nu numai când este în interesul tău.

Este suficient ca să ai pe ce să te concentrezi acum, astfel încât să-ți poți permite acestei conversații publice să se încheie. Asta, pentru că ai încheiat, cu această informație finală despre cosmologia întregii vieți și a vieții de după moarte, un dialog care îi este destinat întregii omeniri - și asta e destul. I-ai acordat acestui proces 10 ani din viață - și e suficient. Ai schimbat gândirea lumii despre Dumnezeu și despre Viață - și e destul.

Da, dar nu tuturor, nu a întregii lumi.

Întreaga lume s-a schimbat, te asigur.

Noile Revelații și Dumnezeu de Măine au fost preluate de oamenii de pretutindeni și, mulțumită munci tale și a altora ca tine - profesori, autori, oratori, cântăreți, vindecători și preoți, naratori de povești, mămici și tătică care și-au îmbrățișat copilul cu dragoste reală și statornică, muncitorii din podgorii și toți mesagerii care au fost implicați adânc în schimbarea felului în care este trăită viața pe Pământ - în întreaga Lume a început o transformare remarcabilă.

În timp, transformarea va fi completă în Timpul Tău. Timpul aceasta s-a întâmplat deja.

Pentru că aceasta este dorința ta și a mea. Și, în această lume a creației, dorința Noastră s-a împlinit.

Te surprinde?

Un moment surprinzător va fi când vei intra, pentru prima dată, pe tărâmul spiritual și vei descoperi că poți crea cu viteza gândului - absolut totul. Și vei ajunge să cunoști ce ai creat, *secvențial sau simultan*, după cum ai răi să o faci.

O, da, ce surpriză va fi!

Și totuși, cea mai mare surpriză și cea mai mare minune de abea de acum urmează. Numai după ce decizi să te re-creezi, numai după ce decizi, împreună cu sufletele celor dragi din jurul tău, modul în care îți dorești să trăiești minunea și gloria a cine ești, doar atunci, în acel moment al alegerii, întreaga conștiință va fi deschisă către...

A OPTS PREZECEA REAMINTIRE

Libera Alegere este actul creației pure, semnătura lui Dumnezeu și darul tău, gloria și puterea ta din totdeauna și pentru totdeauna.

Poți exercita această putere atât pe tărâmul spiritual, cât și în lumea materială. O vei face prin gândurile tale, prin vorbele și prin faptele tale. Faci acest lucru chiar acum, chiar în acest moment. Așadar, în acest timp al lui Acum/Mereu, re-crează-ți Sinele, în următoarea cea mai măreață versiune, a celei mai mărețe viziuni pe care ai avut-o vreodată despre Cine Ești.

Și, în final, să știi că: Orice alegi și oricine ești, în totdeauna ai capacitatea de a fi instantaneu...

... Acasă cu Dumnezeu.

Așa să fie

PROLOG

Dragii și minunații mei prieteni...
Vă mulțumesc pentru că ați călătorit cu mine.
Vă sunt recunoscător.

Sunt recunoscător, deoarece știu că trebuie curaj și o bunăvoință enormă să fii deschis la noi gânduri și idei despre Dumnezeu și despre Viață, pentru a sta prins în acest dialog, atât de mult timp. De asemenea, sunt recunoscător întrucât acum știu că și voi înțelegeți. Și voi vă reamintiți. Știți și voi Cine Sunteți Cu Adevărat. Și asta face ca totul să fie diferit în lumea noastră.

Când am început acest dialog, în urmă cu zece ani, mă simțeam cu mult mai singur. Cu toate acestea, știam că mesajele conținute de aceste cărți minunate nu-mi era destinate numai mie. Erau destinate lumii întregi și erau menite să schimbe întreaga lume. Lumea noastră ar putea beneficia de niște schimbări chiar acum, dacă vrem să continuăm aventura noastră pe acest Pământ minunat și să ne bucurăm de o viață mai bună decât am cunoscut vreodată.

Am mers cât de departe am putut, în direcția pe care am pornit. Începem să dezasamblăm tot ce-am unit de-a lungul evoluției noastre. Putem vedea această demolare gradată care are loc peste tot în jurul nostru. Dar zarurile nu a fost încă aruncate și viitorul nostru nu a fost, în niciun caz, hotărât.

Într-adevăr, specia noastră stă pe pragul zilei de mâine, având două posibilități distincte, prezentate ca opțiuni. O să facem un salt în timp, înainte, către expresia glorioasă a

vieții colective cu care am fost dăruți - devenind într-adevăr ființe foarte evolute? Sau vom face un pas urias înapoi, către începuturile noastre anemice, îmbrățișând din nou mentalitatea oamenilor cavernele și vom trăi după cele mai primitive priorități?

Cu aceste întrebări se confruntă omenirea astăzi și le-am văzut conturându-se în fața mea, încă din tinerețe. Am simțit, încă din acele momente, că soluția la cele mai presante probleme stătea chiar în fața noastră, în simpla rearanjare a conceptelor de bază ale vieții pe care o trăim. Astăzi, la sfârșitul unui deceniu de conversații cu Dumnezeu, sunt sigur de asta.

Însă mai știam ceva: schimbarea concepției lumii despre viață nu se poate face ușor, sau singur. Este nevoie de efortul combinat al fiecărei ființe umane care simte chemarea de a ajuta la crearea zilei de mâine. Știi chiar acum dacă ești unul dintre acei oameni.

Dacă ești, te vei dedica să faci din sfârșitul acestui deceniu de Conversație, începutul unui Veac al Schimbării. Cred că va dura aproximativ 100 de ani - restul vieții mele și a voastre, și încă vreo câțiva ani - pentru a asigura viitorul omenirii. În termeni cosmici, este cât o clipire de ochi - dar în termeni omenestii este o treabă cu durată lungă, așa că e bine că începem. De fapt, am început destul de târziu, după cum puteți vedea, aruncând o privire rapidă spre lumea din jur.

Misiunea noastră, în cazul că să alegem s-o acceptăm, este să schimbăm mentalitatea omenirii despre ea însăși. Ca să facem asta, trebuie să ne schimbăm Povestea Culturală. Trebuie să schimbăm ce ne spunem nouă înșine despre cine suntem, despre cum este viața, de ce ne aflăm aici pe Pământ și despre ce vrea Dumnezeu. Trebuie să ne edu-

căm copiii într-un nou mod și cu noi idei, despre ce înseamnă să fii uman. Și trebuie să începem, re-educându-ne pe noi înșine.

Tu știi toate astea, desigur. În interiorul tău, deja știi toate astea. De aceea ai ajuns la această carte. Poți să crezi că ai ajuns la ea din întâmplare, dar bineînțeles că nu este adevărat, și acum ești capabil să vezi asta. Te-ai deschis către acest dialog cu Divinitatea, ți-ai permis să ai această conversație cu Dumnezeu, pentru a-ți putea aminti ceea ce ai înțeles, din totdeauna, în adâncul ființei tale - și astfel poți aduna și forma afirmațiile pentru a-i ajuta și pe ceilalți să-și amintească.

De aceea mi s-au apărut mie *Conversațiile cu Dumnezeu* și de aceea ți-au apărut și ție.

Acum începe adevărata muncă. Tu ai un rol important de jucat, chiar dacă mai ai de trăit doar patru săptămâni, patru luni, patru ani sau patru decade.

Chiar și cei aflați foarte aproape de moarte - poate că mai ales aceia - au de făcut ceva. Dacă aleg să facă asta, pot împărtăși un mesaj prin felul în care mor și care îl va influența puternic pe cei din jur - și astfel, întreaga lume. Acesta este unul dintre punctele principale ale cărții.

Moartea, spune acest dialog final, este un act de creație.

De asemenea, cei care și continuă viața în actuala formă fizică, pentru încă un timp, pot contribui mult la procesul prin care toate sufletele își pot reaminti cine sunt și de ce sunt aici. Venind pe Pământ pentru a afla și a ne trăi adevărata identitate, putem accelera acest proces, ajutându-i și pe alții să afle și să-și trăiască propria identitate.

Aceasta este marele Secret al Vieții. Este cel mai important punct pe care îl vom atinge, în timp ce ne vom continua călătoria către casa cu Dumnezeu.

Sunt multe metode de a întreprinde această operă și, înainte de a vă lăsa cu textul final al dialogului, vă voi sugera un mod extraordinar prin care vă puteți schimba viața și lumea. Dar, mai întâi, să vedem câteva lucruri simple pe care le puteți face și niște resurse accesibile imediat, pentru a extinde experiența personală a minunatei energii a Noii Spiritualități.

Poți alege să generezi energie colectivă în explorarea ideilor Noii Spiritualități - ceea ce poate elibera omenirea de vechile paradigme ale fricii și separării, ale furiei și violenței, îndreptându-te către o nouă exprimare a vieții, mai liniștită și mai veselă. Poți face asta, formând un Grup de Studiu *Acasă cu Dumnezeu*. Crearea grupurilor mici care se întâlnesc fără ceremonial în casele oamenilor, de două sau de trei ori pe lună, ne poate ajuta mult în a scrie noua Poveste Culturală, bazată pe noi convingeri care produc noi comportamente, în viața de zi cu zi.

(Dacă dorești informații de la un Grup de Studiu *Acasă cu Dumnezeu* care să te ajute în acest proces, le găsești pe www.nealedonaldwalsch.com)

Prin astfel de metode putem schimba lumea. Vă rog să nu vă îndoiti de asta. O mână de oameni, care se întâlnesc în mod regulat în „grupuri” pe tot globul, are deja un impact puternic asupra vieții de zi cu zi și poate schimba lumea.

Singura întrebare care rămâne nu este dacă oamenii care se întâlnesc discret în grupuri pot schimba lumea, ci în ce mod vrem să se schimbe lumea noastră?

Un lucru despre care sunt întrebat mereu, oriunde merg, este: Cum pot transmite mesajele din *Conversații cu Dumnezeu*, copiilor mei?

Sunt atât de fericit că acum există un mod - și asta mulțumită unui om remarcabil, numit Robert Friedman,

care a ales să publice o serie de cărți bazate pe *Conversații cu Dumnezeu*. Primele două cărți ale seriei sunt *Micul Suflor* și *Soarele, și Micul Suflor și Pământul*. Aceste cărți spun povestea Micului Suflor și a aventurilor sale, atât pe tărâmul spiritual cât și în lumea materială. În cărți există și niște ilustrații atât de frumoase, încât copiii de la patru la șapte ani pot pricepe cu ușurință semnificațiile adânci prezentate acolo.

Mai multe aventuri ale Micului Suflor se află în pregătire. Toate sunt la Hampton Roads Publishing Company, pe care Dl. Friedman a creat-o special pentru a putea aduce astfel de mesaje lumii. (Ar trebui să vă spun că este omul care și-a asumat primul riscul publicării trilogiei *Conversațiilor cu Dumnezeu*, cu zece ani în urmă. Ceea ce acum pare banal, atunci era un joc riscant. Mulți bani și bunăvoință ar fi fost pierdute. Aceasta nu l-a oprit pe Bob - și lumea este mai bună, pentru că el a avut acest curaj și implicare).

Pentru copiii voștri adolescenți sau pentru nepoți, găsiți *Conversațiile cu Dumnezeu pentru Adolescenți și Părinți*. Această carte conține întrebări venite din partea tinerilor, despre viață, așa cum o trăiesc ei. Mergând prin toată lumea, și chiar pe internet, am căutat să-l întreb pe tineri: „Dacă ai putea să-l pui lui Dumnezeu o întrebare, care ar fi aceasta?” Dialogul extraordinar din această carte dedicată tinerilor reprezintă răspunsul.

Dacă dorești amintiri muzicale frumoase ale mesajelor de aici, îți recomand câteva locuri unde le vei putea găsi. Albumul de acum câțiva ani al lui Carly Simons, *M-am văzut în ultima vreme?* conține un cântec extraordinar „Viața este eternă”, bazat pe mesajul lui Rossiter W. Raymond, pe care l-am citat în această carte. Compoziția de muzică country, Annie Sims, a înregistrat câteva melodii frumoase, incluzând cel puțin două cântece inspirate direct din experiența ei cu *Conversațiile cu Dumnezeu*. Extrem de frumoasa baladă „Călătorie lăuntrică”, de pe albumul *Half the Moon*, este un exemplu care te mișcă profund. Oricum, multe dintre cântecele cu înțelesuri profunde, scrise și interpretate în ultimii ani de către Alanis Morissette, vorbesc direct din inima Zeitei/Zelui regăsit în fiecare dintre noi. Sunt atât de impresionat de angajamentul făcut de Alanis pentru a-și folosi glasul ei minunat nu numai pentru distracție, ci și pentru a extinde conștiința planetei noastre.

Aș mai vrea să vă atrag atenția asupra unui mod prin care puteți împărtăși ceea ce participații Grupului Noii Spiritualități *Conversații cu Dumnezeu*, au trăit ca experiență de-a lungul anilor, cu ajutorul meditațiilor cu îndrumare, oferite de către Nancy Fleming Walsh. Mulți dintre participanți ne-au spus că aceste meditații remarcabilele oferă o metodă de deplasare de la a se Cunoaște, la a se Trăi pe ei înșiși ca experiență, oferindu-le o metodă minunată de a observa conexiunea lor cu Sursa. Această deplasare de la Cunoaștere, la Experimentare este călătoria despre care am vorbit pe larg în această carte. Trei dintre meditațiile cu cel mai mare impact se află acum pe CD, într-un program numit *Locul tău secret*. Îl recomand oricui își dorește o unealtă cu care să exploreze, în profunzime, cum este să fii Acasă cu Dumnezeu.

Informațiile din *Cursul Acasă cu Dumnezeu*, cărțile despre *Micul Suflor*, muzica Anniei Sims și a Alanisei Morissette, imaginile extraordinare de pe CD-ul *Locul tău secret*, și Grupurile Noii Spiritualități *Conversații cu Dumnezeu*, prezentate peste tot în lume, pot fi obținute de pe site-ul www.nealedonaldwalsh.com, făcând click pe Oportunități Speciale și pe pagina de Resurse. Iar asta este doar începutul.

Am intenționat să rămâneți cu ideea că voi înșivă puteți fi o forță puternică în creația viitorului nostru colectiv. Întrebarea nu este dacă *puteți*, ci dacă *reșiți*.

Dar pentru a face asta, trebuie să aveți o unealtă, o metodă, un mod prin care forța puternică existentă în interiorul vostru poate să-și propage efectele asupra forței puternice aflate în exteriorul vostru. Aveți acea unealtă, dar poate că nu sunteți conștienți de ea. Este unaaltă realizării individuale, prin acțiune colectivă. Aceasta este metoda prin care fiecare dintre noi își poate găsi drumul, prin unirea cu alții într-o întreprindere comună, direcționând eforturile către același final. Am mai folosit acest citat mai înainte și îl voi repeta: „Problema cu lumea de azi este că civilii nu sunt organizați ... iar cei organizați nu sunt civili”. Cred că vorbele îi aparțin redactorului de ziar Jimmy Breslin - și nu ar fi putut fi mai exact de-atât. Deci, misiunea noastră este să devenim organizați.

Stând în fața unui public de vreo 750 de oameni în Olanda, în Octombrie 2005, am făcut o declarație spontană, care a înflăcărat un grup select de oameni extraordinari, determinându-i să facă o acțiune pe plan mondial. I-am spus publicului: „Uitați-vă ce a făcut o mână de oameni care au adus teroare în lumea noastră. Imaginați-vă ce ar face un grup similar de oameni, dacă s-ar angaja să aducă pace, iubire și bucurie în lume”.

Am adăugat: „Dați-mi 1.000 de oameni - 10 din Olanda, 10 din Danemarca, 10 din Franța, 10 din Germania, 10 din Italia ... 100 din întreaga Europă, 100 din Coreea, China, Japonia și Estul Îndepărtat, 100 din Estul Mijlociu, 100 din Africa, 100 din America de Sud, 100 din America de Nord și tot așa ... dați-mi 1.000 de oameni imprăștiati pe toată planeta și vom schimba lumea”.

Apoi, m-am surprins spunând:

„De fapt, dacă vrei să fii unul dintre acești oameni, trimite-mi un email la info@theGroupOf1000.com”.

Pe atunci, acea adresă nici nu exista! După prezentare, a trebuit să merg în grabă în camera mea de hotel, pentru a o crea. A doua zi de dimineață, când am deschis noua casuță poștală, erau 77 mesaje.

Ne aflam pe drumul cel bun.

Acum mergem înainte, formând o rețea mondială ce va sprijini o inițiativă globală remarcabilă, pentru a ajuta omenirea să-și schimbe mentalitatea despre ea însăși. Intenționăm să facem asta, schimbând Povestea noastră Culturală și intenționăm să o facem prin a schimba ceea ce ne învățăm noi, *despre* noi înșine. Nu oricine se interesează de Grupul celor 1.000 se decide să fie membru. Nivelul de angajament față de lume și de viitorul ei este foarte, foarte înalt.

Cei care s-au alăturat, au ales să facă o schimbare pe planeta noastră, într-un mod profund și remarcabil.

Dacă vreți să știți mai multe despre această inițiativă spirituală importantă, vă rugăm să scrieți la:

info@theGroupOf1000.com

Aș vrea să închei cu câteva vorbe despre religia tradițională și despre actualizarea sa. Sunt conștient că mulți membri ai religiei tradiționale vor fi atenți la acest dialog și la ce facem aici. Deseori îmi doresc ca religiile noastre tradiționale să vadă lucrurile puțin diferit. Atât de multe s-ar schimba și milioane de oameni nu ar mai privi viața, moartea sau pe Dumnezeu cu teamă, dacă religiile tradiționale ar înceta să-i mai învețe că Dumnezeu ne trimite în iad, că Dumnezeu fie ne răsplătește fie ne condamnă la damnare veșnică, în Ziua Judecării.

Desecori mă gândesc ce bine ar fi dacă dacă religiile ne-ar învăța că *tot ce facem, facem pentru noi*. Atunci am putea elimina vinovăția din conștiința noastră, pe măsură ce ne apropiem de momentul morții și nu ne-am mai crea niciodată propriul „iad”, când trecem prin ușa morții.

Și totuși, trebuie să recunosc că religia tradițională schimbă multe dintre mesajele sale – și îi sunt profund recunoscător. Văd aceasta ca pe un semn sigur și hotărât al evoluției noastre și vreau să recunosc și să onorez transformarea minunată pe care am văzut-o în cuvântările unor lideri religioși din zilele noastre.

Am menționat în câteva cărți precedente, declarațiile remarcabile făcute de Papa Ioan Paul al II-lea. Iadul nu există ca loc, a spus Papa. Atât „raiul” cât și „iadul” sunt (în cuvintele Papei, nu în *Conversații cu Dumnezeu*) „stări de fi”.

În prelegeri ținute în fața unei audiențe de peste 8.000 de oameni, în zilele de miercuri ale lunii iulie 1999, Papa Ioan Paul al II-lea s-a apropiat de ideea de rai și iad. Potrivit ziarului *L'Osservatore Romano*, ziarul Observației Sfinte, Sfântul Părinte a spus: „Când forma acestei lumi va fi trecut, toți cei care L-au primit pe Dumnezeu în viața lor și s-au deschis cu sinceritate spre dragostea Sa, cel puțin în momentul morții vor savura acea comuniune completă cu Dumnezeu, ceea ce reprezintă scopul vieții umane”.

Aceasta, desigur, repetă practic ceea ce spune și curtea pe care o țineti în mâini.

„Raiul este finalul suprem și împlinirea celei mai adânci năzuințe umane, starea fericirii supreme și definitive”, a continuat Papa.

Vorbind despre iad, în *Catthesis*, Papa a spus că trebuie să avem grijă să nu răstălmăcim imaginea iadului din Sfânta Scriptură și a explicat că „mai degrabă decât un loc,

iadul indică o stare a celor care se separă de bunăvoie și definitiv de Dumnezeu, sursa întregii vieți și bucurii”.

Cred că Papa a fost inspirat direct de Divinitate, când a făcut aceste declarații. Era, în mod sigur, conștient că fiecare cuvânt al său era urmărit de lumea întreagă. În propriile mele conversații cu Dumnezeu a fost clarificat în mod repetat că iadul nu este o pedeapsă de la Dumnezeu, ci că este auto-creat din gândurile de izolare ale ființelor umane, care au fost învățate că suntem separați de Dumnezeu.

Mai mult, am fost inspirat, în această conversație, să dezvăluie faptul că ideile și conceptele despre iad și dam-nare, pe care le ducem cu noi toată viața, se reproduc în experiența de după moarte. Aceasta se întâmplă, ne-a spus Dumnezeu în acest dialog, că în al doilea stadiu al morții trăim ce ne așteptăm să trăim – inclusiv iadul, dacă la asta ne așteptăm.

În propriile observații din 1999, Papa Ioan Paul II a spus că „iadul nu este o pedeapsă impusă din afară, de Dumnezeu, ci o dezvoltare a premiselor deja stabilite de către oameni, în această viață”.

Puteți crede așa ceva? Este o declarație venită direct de la cea mai înaltă autoritate religioasă existentă în viețile a miliarde de oameni, de la liderul spiritual al uneia dintre cele mai importante religii.

„Iadul este o condiție rezultată din atitudinea și acțiunile pe care le adoptă oamenii în această viață”, a adăugat Ioan Paul.

Aceasta este, din nou, exact ce am spus aici.

Ideea Papei este că iadul nu e o pedeapsă de la Dumnezeu, ci e ceva ce ne creăm singuri, prin gândurile noastre despre separarea de Divinitate și este izbitor de asemănătoare cu declarația făcută de evangelistul Billy Graham, în

urmă cu câțiva ani:

„Singurul lucru pe care-l pot spune cu siguranță este că iadul înseamnă separarea de Dumnezeu. Suntem separați de lumină, de compania sa. Acesta este iadul. Când vine vorba despre focal propriu-zis, nu predile despre el, deoa-rece nu sunt sigur că există”. (revista *Time*, 11/15/93).

Deci cum e cu adevărul despre „iazul de foc”, ce arde pentru o eternitate? Biblia spune că realitatea iadului este o doctrină vitală (Ev.6:1, 2). Iudeii au arătat că iadul este real, un loc precis, unde există foc și torturi (Iudei 3,7). Apostolul Ioan a văzut că iadul este un loc real (Apocalipsa.14:10, 20:10-15, 21:8). Dar atât reverendul Graham, cât și Papa Ioan Paul al II-lea resping complet această învățătură din Scriptură.

Este minunat că lideri religioși importanți încep să pună sub semnul întrebării învățăturile care nu ne apropie de Dumnezeu, ci ne îndepărtează. Și recunosc fericit că principalul curent religios se trezește. *Există speranță pentru un viitor luminos. Putem atinge masa critică, împărțând noile idei despre Dumnezeu și despre Viață, dacă ne unim, folosind puterea Internetului și a altor metode de comunicare în masă, ca radioul, televiziunea și filmele.*

Intenționez să folosesc toate aceste modalități, luni și ani de-acum încolo, acum că „însărcinarea” mea a fost modificată. După cum am spus, acesta este ultima mea carte cu dialoguri. Oricum, nu este sfârșitul activității mele. Dumnezeu tocmai mi-a schimbat „fișa postului”, de la *aducerea mesajului*, la *răspândirea sa*. Pentru că m-am îmbarcat în această nouă misiune, intenționez să visez visul imposibil: într-o zi, omenirea va auzi cea mai importantă declarație a lui Dumnezeu către lume ...

M-ați înțeles greșit.

Până acum, a existat un inamic imbatibil în încercarea îndelungată a omenirii de a se autorealiza. Acest inamic a fost mentalitatea despre noi înșine. Mimatul personaj comic, interpretat de Walt Kelly, a exprimat acest lucru atât de succint:

„Ne-am întâlnit dușmanii și ei suntem noi”.

Și așa, merg mai departe, ca Don Quixote, văzându-mă pe mine, pe toți, și întreaga lume cu alți ochi ...

Este o sarcină pe care sper că o vei prelua și tu. Dumnezeu ne-a promis că ideile omenirii se schimbă și că visele noastre pot fi cele care schimbă, într-adevăr, lumea. Aș vrea să fiu martor al acestei realități, în Momentul Prezent al Prezentului meu. Vă îndemn pe toți să continuăm să creăm realitatea colectivă în timp și în spațiu, să ne unim energiile pentru a produce rezultate noi, minunate, după care am tânjit atât de mult.

Parteneriatul meu spiritual cu voi, în acești zece ani de conversații cu Dumnezeu, reprezintă ceva de neuitat.

Vă păstrez cu duioșie în suflet și vă iubesc în toți când/unde ai ființei mele.

Să mergem cu TOȚII înainte ...

*Să visăm visul imposibil,
să luptăm cu inamicul imbatibil,
să purtăm mânia de nesuportat,
să alergăm acolo unde nu îndrăznesc
să mergă cei curajoși.*

*Să îndreptăm erorile de neîndreptat,
să iubim, pur și cast, de la distanță,
să încercăm, atunci când brațele ne sunt foarte trude,
să atingem steaua de nealins.*

*Aceasta este încercarea mea să armez steaua.
Nu contează cât de fără speranță,
nu contează cât de departe,
să iupțăm pentru dreptate,
fără să întrebăm și fără pauză,
să fim dispuși să mergem în tad,
pentru o cauză cerească.*

*Și știu că dacă voi fi credincios acestei cauze glorioase,
inima mea se va simți liniștită și calmă,
când mă așez să mă odihnesc,
și lumea va fi mai bună, pentru că
un om, balfocorit și acoperit de cicatrice,
încă încearcă, cu ultimul gram de curaj,
să atingă steaua de nealins.*

Întotdeauna, în toate modurile și pe toate căile
Neale Donald Walsch
Ashland, Oregon
Crăciun, 2005

REAMINTIRILE

Prima Reamintire:
A muri este ceva ce faci pentru tine.

A doua Reamintire:
Tu ești cauza propriilor tale morți. Aceasta este întotdeauna adevărat, indiferent unde sau cum mori.

A treia Reamintire:
Nu poți muri împotriva voinței tale.

A patra Reamintire:
*Nici o cale pe care o alegem ca să mergem înapoi
Acasă, nu e mai bună decât oricare altă cale.*

A Cincea Reamintire:
*Moartea nu este niciodată o tragedie.
Este întotdeauna un dar.*

A Șasea Reamintire:
*Tu și Dumnezeu sunteți Una.
Nu există separare între voi.*

A Șaptea Reamintire:
Moartea nu există.

A Opta Reamintire:
*Nu poți schimba Realitatea Supremă, dar poți schimba
experiența pe care o ai în legătură cu ea.*

A Noua Reamintire:
*Dorița a Tot Cea Ce Este e de a se Cunoaște pe Sine
Însuși, în Propria Sa Experiență. Aceasta este rațiunea
întregii Vieți.*

A Zecea Reamintire:
Viața este eternă.

A Unsprezecea Reamintire:
*Momentul și împrejurările morții sunt întotdeauna
perfecte.*

A Douăsprezecea Reamintire:
*Moartea fiecărei persoane servește întotdeauna planul
oricărei alte persoane care este conștientă de ea.
Iată de ce sunt conștienți de ea. Așadar, nicio moarte
(și nicio viață) nu este vreodată „troată”.
Nimeni nu moare „zadarnic.”*

A Treisprezecea Reamintire:
Nașterea și moartea reprezintă același lucru.

A Patrisprezecea Reamintire:
*Te afli continuu în actul creației, atât în viață, cât și
în moarte.*

A Cincisprezecea Reamintire:
Na există sfârșitul evoluției.

A Șaisprezecea Reamintire:
Moartea este reversibilă.

A Șaptesprezecea Reamintire:
*În moarte vei fi întâlnit de toți cei dragi – de către
cel care au murit înainte și de către cel care vor
urma.*

A Optisprezecea Reamintire:
*Libera Alegere este actul creației pure, semnătura lui
Dumnezeu și darul tău, gloria și puterea ta din
totdeauna și pentru totdeauna.*

